

Dobrodružství v zemi nikoho

Název: Dobrodružství v Zemi nikoho

Autor: Jaroslav Foglar

Nakladatelství: Státní nakladatelství technické literatury, 1990

Stav: z internetu

Tato kniha pochází z Knihovny digitálních dokumentů.

Slouží pouze pro potřeby těžce zrakově postižených.

Doplňující informace naleznete v příloženém souboru.

* * *

1. Zachycený rozhovor

V kuchyni i tam venku za oknem v rozlehlém vnitřku domovního bloku panovala už skoro úplná tma, ale u Denků přesto ještě nerozsvěceli. Otec nebyl doma, měl odpolední službu a vrátí se až někdy před půlnocí. Maminka poslouchala jakýsi hudební pořad z rozhlasu a vláda mrzutě zíral z okna do spleti ztemnělých dvorků a zahrad.

Hodiny na stěně jednotvárně tikaly a někde v hlubinách domu plakalo čísi děcko. Vláda neměl rád tyto tísnivé chvíle podzimního stmívání, při kterých se nedalo nic dělat než čekat, až se ještě více setmí, aby se už vyplatilo rozsvítit.

A v této hodině, ba vlastně v této minutě se začalo zvolna a nenápadně tkát předivo zvláštních událostí, jež měly vládu neuvěřitelně poznamenat celý jeho další chlapecký život. Mnohem později, když dnešní soumrak i večer byly už dávno prožity a nenávratně se propadly do minulosti, častokrát vláda rozechvěně vzpomínal na dnešní pochmurné a smutné stmívání, které bylo vlastně začátkem všeho toho, co potom přišlo.

Kdyby tehdy u Denků o něco dříve rozsvítili, vláda by velmi pravděpodobně seděl již u stolu a dělal něco do školy, nebo by se obíral svou sbírkou zápalkových štítků, či by vystřihoval a opisoval ze Sportu tabulky výkonů, psal by si deník nebo by se prostě zaměstnával některou ze svých jiných zálib.

Ale nevyzpytatelná náhoda, měnící často vterinovými maličkostmi osudy lidí třeba na celý život, způsobila, že u Denků seděl

vláda s maminkou v kuchyni potmě snad o čtvrt hodinu déle než

jindy – a tato čtvrt hodina všechno rozhodla!

Jak teď právě seděl s tváří přitisklou na sklo okna a díval se ven, rozmrzen svým nuceným nicneděláním, povšiml si náhle čehosi podivného. Z levé strany bloku domů, z kteréhosi okna – či snad pavlače – šlehl občas do houstnoucí tmy záblesk světla. Někdy delší, jindy kratší. Zřejmě baterka. Kdo si to tam hraje?

A zas

a zas-----ale pozor-----vždyť je to Morseova abeceda – někdo tam asi----- ale ano – na protilehlé straně bloku, tedy po vládivě pravé ruce – tam kdosi světelné značky přijímá v jednom

z osvětlených oken. I odsud občas vyšlehné záblesk-----to na znamení, že ten někdo – ten neznámý příjemce – správně zachytil a rozluštil slovo zprávy.

Devadesátdevět chlapců a děvčat ze sta by zcela určitě mávlo nad světelným rozhovorem dvou neznámých osob rukou a civělo by dále do tmy dvorů. Ale vláda nebyl jedním z těch devětadevadesátí! On byl tím stým! Byl přemýšlivý, zvědavý, čilý, bažící po příhodách a dobrodružstvích jakéhokoliv druhu. A morseovka pro něj není španělskou vesnicí. Kdo a co si to povídá světlem tam venku ve večerní tmě?

Vysílání bylo pomalé. Vysílatel nebo příjemce asi nebyl zběhlý v morseovce. Vláda chytal písmeno za písmenem pohodlně, bezpečně – a byl čím dále tím více napjat a vzrušen!

tmou do protějšší stěny domů podivná zpráva. M-u-s-í-m-e

-----z-a-t-í-m-----s-k-o-n-č-i-t-----s-----c-e-s

-t-a-m-i-----t-a-m-----n-a-h-o-r-u-----

Vysílající se pak odmlčel, jeho světýlko přestalo blikat a ozval se příjemce se svou baterkou. Co se doma stalo, že nesmí ven? ptal se špatnou morseovkou s několika chybnými značkami, jež si vláda domyslíl a opravil. Ale vysílatel nedbal otázky svého protějšku a pokračoval: J-e ----- t-o ----- v-e-l-k-á

-----š-k-o-d-a ----- p-r-o-t-o-ž-e ----- h-r-o-z-í

Pak se vysílateli asi něco stalo, protože záblesky světla náhle ustaly a v matně osvětleném okně – asi schodiště domu – se pohybovaly obrysy jakýchsi postav. Marně tam příjemce posílal přes celou šíři dvora své dotazy a výzvy, aby vysílatel pokračoval ve své zprávě. Už ani písmenko, ani jediný záblesk nedostal v odpověď.

Maminka vstala od rádia, hudba skončila. Rozsvítila žárovku. Vládivy oči, zahleděné do tmy dvora si bolestivě zvykaly na oslnivý svit stovky svíček.

Dobrodružství v zemi nikoho

Povšimla si napětí v jeho tváři a uvědomila si, jak dlouho byl zticha a zdánlivě bez jakékoliv činnosti. Co to máš tam ve dvoře? Zeptala se trochu podezíravě a krátce se zasmála.

Vláda však jen cosi zabručel. Byl tak zaujat záhadným světelným rozhovorem dvou neznámých, že se mu ani nechtělo teď něco mamince vysvětlovat. Jeho jediným přáním bylo, aby tu byl Vincek Prokeš, od jisté doby jeho nejvěrnější kamarád, a aby se s ním mohl podělit o tajemství z tmavého dvora.

Ale musí to počkat do rána, až po cestě do školy! U Prokešů nemají rádi, když za Vinckem přijde ještě večer nějaký kamarád, ani kdyby to byl tak dobrý kamarád, jako je Vláda!

Otevřel tedy jen svůj deník, zapsal do něho dnešní den a hlavně večerní příhodu. Snažil se přitom vypsát co nejpřesněji i celý podivný rozhovor obou neznámých. A když šel později spát, měl jedno jediné přání: už aby bylo ráno!

2. Proč chce Vincek píšťalku?

Ještě před odchodem do školy podrobil Vláda z okna kuchyně zběžné prohlídce obě strany bloku domů, mezi nimiž včera večer křižovaly světelné signály. Ani teď, za ranního podzimního šera, nemohl dosti bezpečně určit, ze kterých oken záblesky baterek vycházely, ba dokonce ani ze kterých domů.

A nebylo ani pomýšlení na důkladné zkoumání. Vláda neměl nikdy ráno dost času!

Nejen ranní cvičení, ale i umytí nádobí od snídaně a nákup mléka a rohlíků, to vše byl jeho každodenní povinný program. A do školy měl poměrně velmi daleko. Vincek Prokeš už stál na rohu Veverčí a Zelené ulice, kde se vždy při cestách do školy, každý do jiné, scházeli, nebo zase rozcházel při návratech domů, když jim náhodou končilo vyučování ve stejnou hodinu.

Byl to chlapec nevelkého vzrůstu, trochu podivně a nedbale oblečený. Mával na vládu levicí, jako by se léta neviděli, ač se rozešli včera. Měl živé, neklidné pohyby a každou chvíli si sčesával zpět neposlušné vlasy, které mu stále padaly do čela.

Ahoj vinčku! zahalekal Vláda ulehčeně, když jej spatřil. Mám něco! A hned mu začal o překot vyprávět o svém včerejším pozorování.

Zdalo se, že Vincek nesdílí Vládovo vzrušení a že jeho vyprávění nepřikládá velkou důležitost. Ale přece jen se zeptal: Jakže to bylo o tom nebezpečí?

A Vláda znovu opakoval celou záhadnou nedokončenou větu ze včerejška: Je to velká škoda, protože hrozí strašné nebezpečí, že ...-----no a pak už nic nebylo, vysílání skončilo!

No, něco v tom může být, to je fakt! huhlal pak Vincek zamyšleně a nadhodil si aktovku s učením výše do podpaží. Znáš nějaké kluky z toho bloku?

Vláda se odmítavě usmál. Jak bych mohl znát, prosím tě!? vždyť je to snad čtyřicet nebo kolik baráků dohromady a všechny třípatráky a čtyřpatráky! Tam jsou stovky kluků a holek, kdopak by to všechno mohl znát?!

Něco neobvyklého se někde zřejmě děje! hovořil pak Vincek uvážlivě. Ti dva, co se tou morseovkou domlouvali, jsou v něčem

asi až po uši-----ale v čem, a kde? Něco někde dělají, nebo

něco mají-----něco hrozného se jim možná stalo-----a - a -

kam že to musí ty cesty přestat?

No, to taky nevím, někam tam nahoru! vydechl beznadějně Vláda.

Šli pak chvíli mlčky a zamyšleně vedle sebe. Z postranních ulic i z domů, kolem nichž kráčeli, se k nim přidávali další chlapci a děvčata z jejich škol. Bylo po hovorů a po úvahách.

Vláda by byl rád, kdyby mohl jít s Vinckem sám, protože takhle si za prvé o své právě nabyté záhadě pořádně nemohou popovídat,

za druhé pak o ostatní hochy a děvčata neměl velký zájem. Jen Vincek, to byl kamarád podle jeho představ!

Vládovi rodiče neviděli jeho přátelení s Vinckem zrovna rádi. Připadal jim nepořádný, neupravený, pořád plný všelijakých plánů, pořád vládu někam tahá, od učení zdržuje, půjčuje mu hromady knížek, pořád mu radí, aby si koupil a sháněl to či ono, pořád ho k něčemu ponouká!

Ale Vláda nedal na Vincka dopustit. Co už spolu zažili! Kolikrát mu Vincek pomohl v nejrozmanitějších těžkých situacích. Ale co hlavního: byl to on, Vincek, kdo ho naučil rozeznávat, či lépe řečeno dělit hochy a děvčata kolem sebe na lenivé, obyčejné, průměrné a naopak zase na bystré, podnikavé a zvědavé, věčně něco kutící.

Obyčejnými, a těch byla převážná většina, byli všichni ti, kdož neměli žádné jiné zájmy než kino, televizi, a snad ještě fandění některému sportovnímu klubu. Jinak předmětem jejich hovorů bylo jen neuzitečné žvanění a vtípkování, drby o tom, s kým kdo chodí, za každým druhým slovem říkali vole, postávali a uplivovali si na rozích ulic, a to bylo vše.

Dobrodružství v zemi nikoho

Naproti tomu ti druzí, ti bystrí podnikavci a vláda se mezi ně tajně a trochu nesměle začal také počítat, měli tisíceré zájmy, sledovali spousty věcí. Sbírali všechno možné, od známek a zápalkových štítků počínaje, až po staré mince, kameny, obaly od žiletek a žvýkaček. Dělal si statistiku čísel vagónů elektrik, kterými kdy už jeli, chodili do různých klubů a kroužků, učili se hrát na kytaru, na trubku nebo na harmoniku. Lisovali květiny a listy stromů a keřů. Psali si deníky, vystřihovali a lepili si do sešitů nejruznější zprávy z novin a časopisů. Zajímali se o vše možné i nemožné. O létající talíře, o indické kursy pěstování silné vůle, kulturistiku, potápěčství. Dopisovali si s hochy a děvčaty ze zahraničí. Sháněli pohlednice cizích měst. Pěstovali akvarijní rybky, učili se lasovat, navštěvovali kursy kreslení, jiu-jitsu. Někteří měli své čtenářské kluby s bohatou vnitřní činností, ve které jim radily redakce časopisů pro mládež.

A všichni tito neobyčejní měli pořád málo času! U nich nebylo ani pomyšlení na bezduché plácání a žvanění o ničem, ani na postávání v ulicích a v průchodech u biografů. Jejich život byl naplněn ustavičnou činností, vzruchem, každá volná hodina času měla pro ně velikou cenu. A tím vším se lišili od těch mělkých hochů a děvčat bez zájmů. Vláda byl rád, že mu vincek ukázal cestu. Než se spolu sprátelili, byl i on takovým! Když se teď rozházeli na Javorovém plácku, každý do své školy, řekl vincek povzbudivě: No nic, do odpoledne vymyslíme, co podniknout! Zatím ahoj! A když se pak znovu sešli po skončeném vyučování a táhli spolu domů, vincek se rozhovořil.

Musíme nějak nalézt ty dva, co si včera večer povídali morseovkou, jak jsi říkal, to je základ všeho. Když nebudeme vědět, kdo to byl, je konec se vším a nedovíme se nikdy nic!

Jak je chceš ale nalézt? skoro zoufale vyjekl vláda. Je tam snad stovka kluků, o holčkách ani nemluvě.

Ale vincek se nedal: Nesmíme se toho bát! řekl pevně. Kdyby se každé detektiv už napřed takhle vzdával, nevypátral by se ani jeden zločin. Musíme zkusit všechno možný. Máš doma nějakou píšťalu?

Píšťalu? Na co? Nemám!

Tak alespoň ňákej dutej klíč, na který se dá pískat!

Mám doma několik prázdných kovových patron. Ale k čemu to bude?

Prines je a uvidíš!

Došli na roh Veverčí a Zelené ulice. Vincek se tajemně usmál, ale už nic více neřekl. A vládovi se nechtělo škemrat o to, co s patronami budou dělat, když mu to vincek neřekl sám. To byl celý vincek! Vynalézavý, tajnůstkářský, někdy nesdílňný, nemluvný, jindy zase živý a překypující.

Tak ve tři tady na rohu! řekl vláda mrzutě a byl rád, že alespoň trochu projevil nějakou iniciativu. Že určil alespoň hodinu schůzky. Měl občas nepříjemný pocit, že vincek je ve všem nad ním. I svými nápady.

Rozešli se každý ke svému domovu a vláda poněkud neklidně uvažoval, zda ty patrony opravdu ještě najde.

3. Světlo letí znovu tmou...

Vládova maminka už měla připravený oběd, ten vládu tedy nezdržel. Ale po jídle bylo nutno umýt zase kupu nádobí, to byla vládova povinnost ve dnech, kdy odpoledne neměl školu. A pak ještě úkoly z matematiky a češtiny-----a najít ty patrony!

Hledal dlouho, rozházel dva kufříky se svými krámy, než jednu našel až skoro na dně. Nezdržoval se hledáním další. Jedna musí stačit. Za chvíli budou tři hodiny!

Dorazil na nároží Veverčí a Zelené ulice trochu udýchaný, a zamrzelo ho, že vincek tu ještě není. Ale přišel krátce po třetí.

Mám jen jednu! řekl vláda a vylovil z kapsy kovovou dutinku staré patrony. Dlouze do ní foukl a patrona vydala zvuk jako zahoukání vzdáleného nákladního parníku. Co ale s ní?

Vincek otevřel dlaň a vláda v ní uviděl malou zelenou píšťalku z umělé hmoty. To stačí! kývl spokojeně vincek. Co s tím budeme dělat? Půjdem tam do těch dvou ulic, co tvoří strany vašeho bloku, a co se z nich včera signalizovalo. No, a tam si mezi sebou budeme pískat, samozřejmě morseovku a snad uvidíme, že sebou někdo škubne, někdo že si nás všimne, někomu budeme nápadný. A ten někdo bude snad jedním z těch dvou, co je hledáme!

Vládovi se vinckův plán nezdál právě moc chytrý a příliš v jeho úspěch nevěřil. Ale nechtěl vinckovi kazit přesvědčení, že je to nápad dobrý, a tak nic neříkal. Kromě toho sám na nic lepšího nepřišel. A tak se mlčky vydali do Zejhorovy ulice, kde včera večer kdosi přijímal z protilehlé fronty domů přes dvory

záhadnou zprávu.

Zejhorka byla živou, širokou ulicí této předměstské čtvrti, a jako všechny zdejší ulice byla i ona skoro nabita hochy a děvčaty nejrůznějšího věku. V okolí bylo sice několik malých sadů s hřišti, ale ta byla vyhrazena jen pro malé děti s rodiči a tak pro školáky, i pro ty starší, zbyla jen ulice . . .

Kolem kina Ametyst se potloukalo mezi davem několik členů nebezpečné party výrostků, jimž se říkalo Zelené vesty, protože se každou sobotu vydávali na tramp, oblečení do křiklavě zelených

blůz. Bývali zarostlí, s vlasy až na límce, nečistí, a z trampu se vracívali velmi hluční, někdy i opilí. Nohy, obuté do těžkých pullitrů, vláčeli bez zvedání těžce po dlažbě. Byli ostudou všech solidních dobrých trampů.

Parta Inky Solimanové, složená z děvčat i chlapců, seděla i postávala kolem přízemních oken u jednoho z činžáků s papíry v ruce a něco psala. Byl to nějaký pozorovací závod, který si Inka pro svou partu vymyslela. Inka byla energická dívka a lidé o ní říkali, že měla být chlapcem.

Byly zde i jiné skupinky, Vládovi a Vinckovi méně známé, a mezi nimi také spousta chlapců i děvčat bez příslušnosti k některé z nich.

Vláda a Vincek kráčeli zvolna, každý po jedné straně ulice a nepříliš nahlas si pískali přes jízdní dráhu morseovku.

Co děláš? pískal Vincek.

Dejchám! To víš! odpovídal ne zrovna duchaplně Vláda, rovněž morseovkou.

Pojďme tam nahoru! troufl si Vincek dotknout se včerejší zachycené zprávy.

Vláda pochopil a pokračoval v odvážném oťukávání: Nelze! Strašné nebezpečí!

Ale nezdálo se, že by někdo z davu chlapců a děvčat jim věnoval nějakou, i třeba jen nenápadnou, pozornost. Jenom jeden ze Zelených vest, když k bandě došli, srazil hrubě vládu s chodníku do jízdní dráhy a křikl na něj: Co tady blázníš?

Abych ti tu píšťalu nenacpal do chřtánu!

Vláda i Vincek zmalomyslněli a přešli přes křižovatku ulic k dalšímu bloku Zejhorky. V pískání ale pořád ještě pokračovali. Vždyť ti dva neznámí se přece nemusí pohybovat právě jen před svými domy!

V dalším svém bloku se ulice točila k západní straně a tvořila zde četná zákoutí, vzniklá z nepravidelně položených domů. Bylo tu ještě rušněji než tam, odkud se vydali na svou pískavou cestu.

Z koutu před krámem se staženou roletou se ozýval hádavý křik, do kterého se mísil zuřivý štěkot. Asi čtyři či pět chlapců zde mělo v práci menšího chlapce snědé pleti a smolné černých vlasů.

Vincek přeběhl k Vládovi přes jízdní dráhu a usykl: A jéje! Zas tady valchujou nějakýho cikána. A to psisko je asi jeho. Snad mu ho chtějí vzít, nebo co!?

Pes neurčité rasy se úzkostlivě tiskl k cikánskému chlapci a zase zuřivě vyražel proti těm, kdož jeho veliteli ubližovali.

Podobné výjevy zde nebyly zvláštností. V okolí zdejších ulic byla po různých domech umístěna skoro celá jedna cikánská osada, přestěhovaná sem téměř násilně odkudsi z východního Slovenska, aby si tito občané navykli lepšímu, zdravějšímu a užitečnějšímu způsobu života. Zatím se to dařilo jen v málo případech. A cikánští chlapci cítili snad ještě více než jejich rodiče, že zde nejsou vítanými hosty, stranili se zdejší mládeže a bitky mezi nimi a jí byly na denním pořádku. Byl to oboustranný odpor a nepřátelský vztah.

Napadený cikánský hoch měl slzy v očích; bránil se zoufale proti tyranské přesile, kopal a volal něco v cikánské řeči.

Kluci, nechte ho! zavolal Vincek. Vždyť je sám a dokonce menší než vy!

Tak ať nenadává! osopil se na Vincka jeden z chlapců. Kdyby byl zticha, nic se mu nestane!

No, on sám by si sotva asi dovolil vám pěti tady nadávat, nebo vůbec něco si začínat! prohodil pochybovačně Vláda. Tak už ho nechte, ať plave ke svým!

Já ho znám! pravil pak zase ještě jeden z těch, kteří cikána týrali. U nich mu říkají Pedro a bydlí v křiklárně-----viď, že tam bydlíš, a že jsi Pedro, viď?

Cikánek němě přikývl a utřel si rukávem usmolené košile uslzené oči. Teď se podíval vděčně na Vincka a vládu a dal se i se svým psem na zběsilý útěk. Ale nikdo ho nepronásledoval. Hlouček jeho náhodných tyranů za ním ještě chvíli hleděl a pak se rozešel.

Ještě tamhle na ten roh a pak toho necháme! máchl rukou kupředu Vincek a vypadal trochu sklesle a zklamaně. Vydali se na svou bezútěšnou pouť, občas sklídili posměch za své pískání od hochů i děvčat, kteří se zde potulovali či postávali u domů, ale ani stopu zájmu o svou morseovku nezachytili.

Do ulic se sneslo podzimní šero. Rozžehly se lampy a lidé se vraceli z práce. Ruch na ulicích se ještě zvětšil. Město se chystalo na sychravý večer a studenou noc, a dostávalo svůj tajemný strašidelný vzhled.

Dobrodružství v zemi nikoho

Shořeli jsme jako papíroví čerti, jdeme domů! bručel vincek. Pojď ještě chvíli k nám! navrhl mu vláda. Ukážu ti senza nový známky. A taky jak jsem si předělal škatule na sirkový nálepky.

Vincek jen neochotně souhlasil. Vraceli se, teď už ztichlí, bez pískání, zšeřelými ulicemi zpět. vyhýbali se nebezpečným koutům s podezřelými stíny různých part, vyhnuli se želeným vestám a brzo byli u vláдова domu.

Ale známky ani nově upravené krabice si vincek neprohlédl, ba do vláдова bytu ani nedošli! Jak běželi vzhůru po schodech domu a dívali se z oken schodiště do ztmavělého vnitřku domovního bloku se stovkami osvětlených oken, vykřikl vláda vzrušeně:

Hele – už zase-----podívej se! Táhle! Už zas morseovka!

Už to zase jede-----

Z černé stěny domu, z kteréhosi matně osvětleného schodištního okna ve třetím či čtvrtém patře běžely do tmy přes zahrádky, dvorky, kůlny a nejrůznější stavby opět záblesky světla, jako včera. A vláda s Vinckem polohlasně společně četli: Pak vysílání ustalo, a už se neobnovilo, i když vláda s Vinckem čekali na chodbě ještě dlouhou dobu.

Tak vidíš! Vidíš že jsem nelhal! šeptal vzrušeně vláda.

Pojďme tam do toho domu! navrhl vincek spěšně. Musíme toho kluka, nebo kdo to je, objevit, nabídneme jim svou pomoc, je to něco úžasnýho, něco tajemnýho, záhadného, a zdá se, že i nebezpečnýho. Budou jistě rádi, když jim pomůžeme! Vláda se znovu zadíval do levého křídla domovního bloku, odkud předtím signály vycházely, a usoudil: Je to asi šestej nebo sedmej dům od rohu. Tam někde dál pak je křiklárna.

Sbíhali rychle po schodech dolů a vincek se v běhu ptal: Co to je, ta křiklárna? To slyším dnes už podruhý.

To je tady v bloku jeden barák, kde bydlí samí cikáni. Pořád se to tam pere, hádá, pořád tam někdo zpívá, hraje na housle, jindy je tam slyšet nářek a věčný křik. A tak se tomu domu říká křiklárna!

4. Cesta strachu

Oba byli více než vzrušeni, a to nejen tím, že jsou nějakému tajemství téměř na dosah ruky, ale i proto, že téměř s určitostí vědí, ze kterého domu se vysílá. A ta podivná děsivá sdělení!,, . . .

Nechoď tam sám----- nemusel by ses taky už vrátit! Proč?

Proč by se ten někdo druhý nemusel vrátit? A odkud? A jaké nebezpečí to tam někde v neznámu vůbec hrozí?

Ještě než vyběhli z domu, potkali na chodbě vláдова otce. Vracel se z práce. Tak kampak, kampak? Kam ještě tak pozdě? zabouřil přísně na vládu. Za hodinu je večere, a ty si letíš ještě někam ven, jako by bylo půl třetí odpoledne!

Ale my jsme tu hned zpátky, tatí, vydechl vláda trochu vyděšeně. To by tak scházelo, aby právě teď, když mohou přijít záhadě možná alespoň trochu na kloub, se musel vrátit domů! Otec byl ale náhodou ve smířlivé náladě a tak, po několika připomínkách o brzkém návratu, mu dovolil ještě na chvíli jít.

Vyběhli z domu jako draci a hned zamířili podél řady domů za roh bloku. Byla již tma a pouliční lampy se marně snažily ji rozehnat. Zářivky zde ještě nebyly namontovány.

Domnívali se, že dům, ze kterého záblesky světla vycházejí, našli zcela bezpečně. Byl to opravdu šestý dům od rohu tohoto rozlehlého domovního bloku, čtyřpatrový činžák, s mnoha osvětlenými okny. Ted ve večerní tmě a podzimní mlze vypadal obzvláště pochmurně a cize jako ostatně každý neznámý dům.

Tady to bude! zašeptal vláda. Tady to určitě je!

Tak tam vrazíme! nadšeně a výbojně skoro nahlas řekl vincek. Možná, že tam toho kluka s baterkou ještě nachytáme!

Nekřič! Nekřič tak, člověče! napomínal jej vzrušeně vláda. Všude kolem se proháněli cikánští chlapi a děvčata nejrůznějšího věku. Někde tady v největší blízkosti se hašterila, hlučela a bouřila jejich křiklárna.

Vincek stiskl kliku dveří do domu, ale dovnitř nevstoupil.

Tak tam zapadni! Rychle! Ať zmizíme z ulice! nabádal jej rozčileně vláda.

Jo, to se řekne! Já nemůžu! Vono je člověče zamčino, nebo co!?

Vládu až zamrazilo. Ano, už si vzpomíná. Lidé v této ulici si už od soumraku zamykají domy, aby jim cikánské děti nevbíhaly dovnitř a netropily na schodišti hluk a nečistotu.

Tak jsme v bryndě! vzdychl zklamaně.

A to jsou všechny domy tady takhle zamčený? vyjel vincek. To přece není možný!? Jsou! Asi jsou, a kdyby nebyly, tak co by to pomohlo, když musíme jít právě do tohohle domu, a ten zamčený je? vztekal se vláda.

Dobrodružství v zemi nikoho

šli bysme do něj přes zdi dvorků těch jiných domů, kdyby byl některý z nich odemčen! ucedil vincek. To tě nenapadlo?

Vrátili se od domu blíže k rohu, k domu sousednímu. Ale i ten byl zamčen, a právě tak i všechny domy další až k rohu bloku.

To je k zoufání! zuřil vincek. Tak musíme zpátky, výš, za ten náš barák!

Rozběhli se zpět, minuli jej a zkusili přitom znovu ještě jednou marně otevřít jeho dveře. A sousední dům za ním byla, křiklárna!

A hrome, tudy to nepůjde! uplivil si vláda a zatvářil se vylekaně. Dům měl široký vjezd, kdysi dávno byly v jeho dvoře koňské stáje a povoznictví, živnost dnes už neznámá. Každou chvíli jím procházel či probíhal dovnitř i zase ven některý z jeho podivných snědých obyvatel. Z domu se ozýval opravdu takřka nepřetržitě křik i zase zpěv, housle, třeskot nádobí i pláč.

Pak se vyřítíl se schodů průjezdem do ulice shluk několika rvoucích se výrostků.

Měli zlé výrazy v tvářích a dva z nich drželi v rukou otevřené kapesní nože.

No, nazdar! viděl jsi to? šeptal vláda. Viděl jsi ty nože? Člověče, tam nejdu!

Tam jde o kejhák!

Vincek mlčel, ale bylo zřejmé, že i on je trochu otřesen, vyplašen. Průjezd se na chvíli vyprázdnil, klubko rváčů zmizelo kdesi ve tmě ulice a jen podle vzdalujícího se křiku se dalo soudit, kterým směrem se pohybovalo. Ale neklid v domě trval dál. Oba chlapci rozeznávali občas i jednotlivá slova, nerozuměli jim však. Obyvatelé, když byli jen mezi sebou, hovořili cikánsky.

Vláda byl bezradný. A vědomí toho, že za chvíli musí být zase zpátky doma, aby se otec nezlobil, ho zneklidňovalo a rozptylovalo ještě více. Nevěděl, co počít.

Ale vincek našel brzo svou rozvahu a podnikavost.

Vletíme tím průjezdem do dvora, určoval rozhodným hlasem, až chvílku průjezdem nikdo nepůjde. A jak budeme na dvoře, máme vyhráno. Tam je tma jako v hrobě a jistě liduprázdno.

Vláda v hloubi duše byl proti tomuto plánu. Nechtělo se mu ani do průjezdu toho strašného domu, natož pak do jeho tmavého dvora! Tam může číhat steré nebezpečí.

Kdyby alespoň neviděl před chvílí ty rváče s otevřenými noži! Měl strach a cítil, jak se chvěje. Za chvíli má být doma. Ale rázně se vinckově návrhu

vzepřít nedokázal. Nechtěl, aby jej vincek považoval za zbabělce a strašpytla.

Křik v domě se na chvíli ztlumil. Ztichlo i bouchání nesčetných dveří a také na

schodech ustal věčný dupot. A těch několik vteřin zdánlivého klidu stačilo

vinckovi k činu. Uchopil váhajícího vládu za rukáv, vtáhl jej do průjezdu

křiklárny a tam se pak dali na tichý úprk do tmavého dvora.

Dobře to dopadlo. Na dvoře, když si jejich oči zvykly na tmu, objevili spousty nejnemožnějších krámů, pytlů s papíry a hadry, staré dětské kočárky, bedny, vše na hromadách mezi různými kůlnami a přístavky. Vnitřní stěna křiklárny se nad dvorem tyčila jako zeď hlučícího hradu. Všechna její okna byla osvětlena, ale zde na dvoře byl poměrný klid a liduprázdno.

Oba chlapci se tápavě vydali k pravé straně dvora, ke zdi, sousedící s domem, do kterého se měli dostat. Byla asi tři či čtyři metry vysoká, ale na její vrchol se vyškrábali poměrně snadno po barikádě různého harampádí.

Vincek se přitom propadl jednou nohou do jakési prohlubně, prošlápl cosi jako plechovou nádobu, snad kbelík či nějaký zrezivělý barel a roztrhl si tepláky.

Jsou starý! To je fuk! zašeptal vzrušeně. Jen ať už jsme odtud radši pryč!

Vláda se podíval s hřebenu zdi na její druhou stranu a hlava se mu zatočila nad hloubkou, do které se díval. Na dvoře druhého domu nebylo u stěny nic, po čem by sešplhali dolů. Jsme v rejži! Tohle neseskočím! zanaříkal.

Ale seskočíš! Uvidíš že seskočíš! Já tam vletím první a zachytím tě. Jen se pořádku tak všeho hned neděs! dodával mu odvalu vincek. A už se také přehoupnul přes zeď, zadržel se na chvíli jejího vrcholu rukama, pak se pustil a dopadl na dlažbu dvora. Upadl přitom a náraz mu vyrazil na chvílku dech. Ale už volal tiše na vládu:

Tak dělej! Neboj se! Já tě chytím, nic se ti nemůže stát!

Vláda si na zdi klekl na kolena, pak spustil nohy a za nimi i celé tělo dolů podél stěny a držel se křečovitě jejího vrcholu rukama po několik vteřin. Pak se pustil, letěl zdánlivě nekonečnou dobu a dopadl na ramena a ruce vincka. To podstatně zmírnilo jeho pád. Trochu se zastyděl za to, že vincek seskočil sám, bez pomoci a nenadělal žádné řeči, zatímco on ...

Ale nebylo času na úvahy. Vincek se už hnál ke dveřím ze dvora do domu. Kdesi za nimi se rozlévala matná záře žárovky z chodby domu. Dveře byly zamčeny, ale byly tak chatrné a zámek tak mělký, že pod nepatrným nápořem vinckova těla se rozletěla obě jejich křídla dokořán do chodby.

Jsme tu! zajásal vincek. Vláda za sebou přivřel rozražené dveře, aby neupoutaly něčí nežádoucí pozornost, a pak se rozběhli

rychle po ztichlých schodech a chodbách domu do horních pater. v polovině

Dobrodružství v zemi nikoho
třetího se zarazili a mimoděk se přitiskli vzrušením k sobě.
Tam nahore, u okna do vnitřku domovního bloku, o jedno oddělení schodů výše, než
byli oni, zády k nim stál kdosi, ano, je to kluk jako oni, a signalizoval
baterkou komusi do tmy dvorů!
Měli ho! Nalezli ho! Dopadli ho!

5. Vinckovo proroctví

Chlapec se ulekaně otočil, když k němu po schodech dychtivě přibíhali. Položil
zhaslou baterku na okenní římsu. Jeho poplašený výraz se vzápětí změnil na
hněvivý a podrážděný, jako když je někdo přistižen při něčem nedovoleném.
Co tady chcete? vykřikl na ně zhurta. A jak jste se sem vůbec dostali? Vždyť je
dům zamčený!?

Vláda si uvědomil, že jej zná z ulice, občas jej potkává, ale chodí asi do jiné
školy.

Heleď, neboj se nás! odpověděl mu teď trochu rozpačitě.

My jsme, já jsem, já vím, že se s někým tamhle naproti
přes dvory dorozumíváš morseovkou, a že nesmíš ven – a –

A co je vám do toho? zuřil neznámý. Jděte si po svejch!

My bysme vám rádi pomohli! vložil se teď do řeči Vincek.

Podívej se – vy dva – ty a ten tam někde naproti – v něčem

lítáte – – něco někde máte-----my jsme váš rozhovor zachytili,

a víme, že máte z něčeho strach-----a že někde hrozí nějaký nebezpečí

-----hele, kluci, my bysme vám vážně pomohli-----jsme

dva – a mohli bysme bejt dobrá parta –

Ale my o vaši pomoc nestojíme! nevrle odmítal Vinckovu nabídku neznámý. A vůbec

– my v ničem nelítáme – a žádný nebezpečí nám nehrozí – kdoví, co jste kde

chytili – a teď tu ze mne taháte rozumy!

A co to tedy bylo, jak jsi včera vysílal – no řekni to, vládo, jak to bylo,

řekni to přesně! A co jsi to vysílal teď asi před půlhodinou – he??

Neznámý zde stál zcela otřesený, když mu Vláda opakoval slovo za slovem vše, co
včera zachytil on sám, i dnes s Vinckem. Ale opanoval se natolik, že se nedoznal
ani k jedinému slovu, co mu zde Vláda teď říkal.

Nic! Nic! volal vzrušeně a mával odmítavě rukou, když se vzpamatoval z prvního
úleku. Něco jste si vymyslili, a teď tady do mě vandrujete a myslíte si, že vám
na to skočím! Nic! My od nikoho žádnou pomoc nepotřebujeme a s nikým se o ničem
nemusíme bavit! Táhněte pryč a nevotravujte mě tady, rozumíte?

Ale vždyť my to s vámi myslíme dobře! neochvějně začal opět Vincek. Ale neznámý
chlapec se znovu tak rozzuřil, že bylo naprosto zbytečné dále jej jakkoliv
přesvědčovat.

Vládu napadla znepokojivá myšlenka, jak se teď dostanou zpět přes tu vysokou zeď
na dvorek do té hrozné křiklárny a zda vůbec bude možno proběhnout na ulici jejím
průjezdem, a tak vykřikl na neznámého: Tak nám pojd, prosím tě, aspoň otevřít
barák, máte dole zamčeno!

Kudy jste sem přišli, tudy vypadněte! Ještě vám budu otevírat!

Jdeme! kývl Vincek na Vládu. Pak se ještě obrátil k neznámému a nakvašeně

vykřikl prorockým hlasem: Ještě jednou nás budete prosit, abysme vám pomohli! Na
kolenou prosit! Pamatuji si to! Zapiš si to někam! Na kolenou! A my si to budeme
moc a moc rozmejšlet! To ti říkám já!

Dali se do běhu po schodech dolů a neznámý je váhavě následoval. Po prvním
oddělení schodů od okna zůstal stát u dveří s nápisem Bartoň, a tam zazvonil.

Pamatuji si to jméno J Bartoň! uslychl Vincek k Vládovi. Víme aspoň, jak se
jmenuje, jak vypadá a kde bydlí. I to je zatím úspěch!

Vběhli na tmavý dvůr a zase přivřeli za sebou vyražené dveře. Hned zamířili ke
zdi, přes kterou se museli dostat do dvora křiklárny.

Zeď byla tak vysoká, že na její vrchol nemohli dosáhnout, ani když co nejvíce
vyskakovali, ba ani tehdy ne, když Vláda vzal Vincka na ramena a k okraji zdi ho
vyzvedl.

Hele, tamhle ta bednička nebo co to je! ukázal pak Vincek na menší
předmět, bělající se ve tmě na druhé straně dvora. Běželi opatrně k tomu. Byla
to stará plechovka od barvy a kus dále od ní byla takových ještě hromada.
Donášeli je poklusem ke stěně a stavěli z nich celou barikádu. Ať se snažili
sebevíce, natropili přitom dost hluku. Každé položení či uchopení plechovky
znamenal kovové zazvonění. Někdy se několik nádob sesulo na dlažbu dvorku, a
hned byl hluk zase ještě větší. Oba byli zpoceni běháním i strachem.

Když bylo pod stěnou již několik desítek plechovek, takže vytvořily dosti
vysokou pyramidu, pokusil se Vincek na ni vystoupit.

Za skřípotu a zvonivého rachotu plechovek, posunovaných i promáčkávaných jeho

Dobrodružství v zemi nikoho

váhou, dostal se až na nejvyšší bod pyramidy. Natáhl ruce a nahmátl kýžený horní okraj zdi. Vyšvihl se na něj, a jak se nohama odrazil od plechovek, několik jich srazil. S neuvěřitelným rámusem, jež drásalo ještě více beztak již napjaté nervy chlapců, se zřítily na dlažbu a kutálely se zlomyslně na metry od zdi. Zatraceně! uklouzlo vinckovi vyděšeně z úst. Dělej rychle!

Ale vládu věru nemusel příliš pobízet! Bleskurychle sebral sesypané plechovky, postavil je znovu na vrcholek barikády a vydal se po jejích nejistých kymácivých stupních za vinckem. Ale jestliže vincek shodil při svém výskoku na zeď plechovek jen několik, pod ním se jich pobořily, zvrhly a skutálely s ohlušujícím třeskem celé spousty.

A kdyby vincek nezachytil vládkovy ruce a nevytáhl jej s nadlidským úsilím na vrchol zdi, špatně by to dopadlo, a vláda by se na zeď a pak do dvora křiklárny už asi nedostal. Trvalý hluk totiž upozornil nájemníky domu na to, že se v jejích dvorech něco děje. Okna byla otevírána, lidé z nich vyhledali do tmy dvora a jakýsi muž z prvního patra zlobně křičel:

To už sem jistě zase přišla něco krást ta cikánská banda! Zejtra se jde na národní výbor, už toho máme dost!

Jakási žena vběhla z domu do dvora a volala: Vždyť oni ti mizerové už vyrazili dveře ze dvora! Kdoví, jestli už nejsou rozlezlí po celém baráku!

Vláda a vincek mezitím zmizeli s vrcholku stěny a v divém zmatku a strachu sklouzli po starém harampádí do dvora křiklárny. Ale přeběhnout jej k východu a uniknout průjezdem na ulici neměli již možnost!

Vincek vykřikl děsem a vládkovi se vydral z hrdla jen těžký vzdech. Byli ze všech stran obklíčeni tlupou cikánských výrostků. Stáli kolem nich hrozivě a mlčky. A toto výhrůžné mlčení bylo horší, než kdyby na ně křičeli a hartusili. Jejich osud byl zpečetěn.

6. Křiklárna se mstí

Všichni cikáni kouřili. Ohnivé červené body, které vláda s vinckem spatřili jako první ve tmě dvora křiklárny, byly jejich cigarety.

Oba byli oněmělí leknutím a strachem, co se bude dít. Parta cikánů postoupila k nim teď ještě blíže a jeden z nich vyfoukl chlapcům kouř do očí.

Proč jste tady!? Co sem k nám lezete? vykřikl pak hněvivě jeden z nich. Vincek se neodvážil ani pohnout, natož pak něco říci.

Z průjezdu křiklárny sem přibíhali další cikáni, starší i docela malá škvřnata, a ve všech těch cizokrajných temných tvářích vláda s vinckem četli jediné: touhu po pomstě na nich, za všechny urážky a příkoří, jež zde museli snášet od lidí bílé pleti. Za posměch, za opovržení, za věčné podezíráni, za to, že sem byli převezeni ze své osady na druhém konci republiky.

Výhrůžná mlčenlivost byla teď najednou vystřídána křikem a rychlým hovorem v cikánské i české řeči. Pojednou je uchopily čísi silné ruce a vlekly je kamsi ještě hlouběji do dvora. Klopýtali o nerovnou dlažbu, byli smýkáni, taženi i tlačeni a bití. Ale všechnu tu tělesnou bolest skoro ani nevnímali pod tlakem nevýslovného strachu.

Co s nimi udělají ti podivní lidé? Kam je to táhnou? A co se tam s nimi bude dít? Jaké hrozné úmysly s nimi mají?

Poslední hrubé popostrčení a smýknutí, poslední zlobné výkřiky, a vincek s vládou dopadli na zem v jakési komoře nebo kůlně. Pak se zabouchly dveře, zvenčí na nich zazvучelo nějaké zavíradlo a oba osaměli.

Krucajda, vincku, co teď? skoro zavzlykal vláda. Hrůzná a zoufalá situace bez naděje na vyvážnutí, spolu s právě prožitým utrpením, jehož snad ještě není ani konec, a k tomu strach, že nepříjde včas domů, a že nepříjde snad už vůbec nikdy domů, to vše ho úplně zdrtilo a děsilo.

Zdálo se, že ani Vincek není na tom lépe. A co se týká rodičů, ty měl snad ještě přísnější než vláda. Přesto ale se teď zdvihl namáhavě se země a zašeptal: Kde to vůbec jsme? Je tu tma jako v hrobě!

Možná, že to taky bude náš hrob! vzdychl vyděšeně vláda.

Vincek mezitím v neproniknutelné temnotě dorazil s napřaženými rukama ke stěně kůlny a nahmatal i dveře. Vidím skulinou trochu ven! šeptal povzbudivě, jako by i v tom pohledu na dvůr křiklárny byla už nějaká spása. Vidím i okna domu, jak se v nich svítí!

A je někdo na dvoře? zkomíravým hlasem pronesl vláda.

Není. Pojď sem taky! Třeba dvířka nějak otevřeme.

Vláda podle sluchu dotápal k vinckovi, přiložil oko k jedné ze štěrbin a jako vězeň se toužebně zadíval na pustý dvůr. Kdyby byli alespoň tam! Prorazili by průchodem křiklárny jako vichřice, i kdyby jim v cestě stáli všichni její obyvatelé! Pak si sáhl do kapsy a nahmatal svou krabičku poslední záchrany. Vincku! šeptal vzrušeně, vždyť já tu mám, člověče, sirky!

Dobrodružství v zemi nikoho

Vincek se však nezdál být potěšen tímto objevem. Co bys chtěl prosím tě s nimi dělat? Neopovažuj se tady rozsvítit! Mohlo by to být zvenčí vidět, a čím méně na sebe budeme upozorňovat, tím lepší. Ať si raději myslí, že jsme usnuli nebo že jsme mrtví, to je fuk, ale jen ať neuvidí, že chceme upláchnout!

A co nůž? nabízel se Vláda. Mám taky nůž!

To už je lepší! Přihraj ho sem, možná, že s ním nadzdvihneme petlici! Prostrčil nůž skulinou mezi dveřmi a jejich rámem. Pak pohyboval nožem nahoru a dolů, až nůž narazil na odpor, to byla petlice. Ale pohnout s ní nebylo možno. Byla na očku něčím pevně zaklesnuta.

Vincek zklamaně nůž zavřel a vrátil Vládovi. Neztrať ho, zašeptal přitom pochmurným hlasem, možná, že ho dnes budeme potřebovat ještě k něčemu jinému! Vládovi se při těchto významných slovech v mysli vybavil výjev, který před chvílí viděli, běžící cikáni s noži v rukou. Pochopil, na co Vincek naráží. Pak se pokoušeli jeden po druhém a potom i oba současně tlakem dvířka vyrazit. Pot se z nich jen lil, ač bylo venku i zde lezavé chladno, jaké jen o podzimních večerech může být. Ale dvířka držela pevně, ani se nepohnula.

Pokusy obou věžňů se stávaly pořád zoufalejší, bezhlavější, a tím i hlučnější, neopatrnější. Jen věčný šum, ryk a křik, ozývající se z mnohých polootevřených oken křiklárny, zatím milosrdně kryl a sbíral do sebe ty temné údery, působené jejich rameny do dvířek.

Potom se z hlubin domu začal ozývat ještě silnější křik než předtím, hádavá směsice hlasů, nárek kohosi a řinkot rozbíjeného nádobí.

Někdo tam vystřelil! vyhrkl vyděšeně Vláda. Já jsem to slyšel, oni tam snad někoho...

Na dlažbu dvora dopadlo cosi měkkého, nějaký ranec nebo kus oděvu. Chvilí se kromě pekelného hluku v křiklárně nic nedělo, ale pak se v průjezdu ozval psí štěkot a vzápětí vběhlo do dvora cosi světlého. Byl to pes. A za ním i postava menšího chlapce. Pes uchopil do zubů ranec či oděv a běhal s ním po dvoře.

Pedro! vykřikl Vláda. Pedro, slyšíš nás? Zabouchal silně na dvířka, aby chlapce na sebe upozornil. Div si lebku nepromáčkl, jak zuřivě tlačil hlavou do stěny kůlny. Ano, byl to on, cikánský chlapec Pedro, kterému dnes odpoledne pomohli z rukou bílých hochů. Prosím tě, Pedro, zachraň nás! Ted nám pomoz zase ty!

Pedro se opatrně přiblížil ke kůlně a zeptal se tiše: Kdo je to tam? V jeho hlasu byl zřetelně slyšet tón podezření.

My jsme tu dva, my jsme, víš, jak jsme ti pomohli dnes odpoledne na Zejhorce, vzpomínáš si? Jak tě tam náky kluci tloukli a my jsme přišli a rozmluvili jsme jím to, víš?

A kdo vás sem zavřel?

Někdo od vás. My jsme sem přelezli ze sousedního dvora...

a chtěli jsme křikl, vaším domem odejít, a vaši kluci nás

chytili a teď jsme tady a nemůžeme ven!

Tak pojďte rychle! zašeptl pak Pedro. Jedním skokem byl u dvířek a odjistil petlici. Vláda a Vincek s pocitem nesmírné úlevy vyběhli ven. Bezhlavě zamířili k průchodu křiklárny, bez ohledu na hluk a dupot, který se tam ozýval, ale Pedro je zadržel němým pohybem ruky.

Tam ne! vydechl. Tam už nemůžete! Poběžte za mnou! Vytrhl ze zubů psa to, co před chvílí dopadlo do dvora z okna, byla to tepláková blůza a vedl je spěšně na opačnou stranu dvora, než byl průchod, do ještě větší tmy, do hlubin dalších dvorků a zanedbaných zahrádek a jiných záhadných prostor. Spěchali tiše klikatou cestičkou mezi navršenými bednami, plechovkami, barely od barev, dehtu a benzínu a jiným nepopsatelným harampádím, jež ve tmě a spěchu nebylo možno ani rozeznávat. Chvilí se prodírali křovím.

Pedro šel napřed. Kráčel opatrně, ale jistě, bez tápání. Zřejmě se zde dobře vyznal, šel tudy jistě častokrát, a častokrát se tudy asi sám i zachraňoval. Věděl o každém koutu, o každém zákrutu této tajné cesty, ale zdálo se, že i o určitých nebezpečích v některých místech. Neboť občas se zastavoval s rukou varovně vztyčenou dozadu proti Vládovi a Vinckovi, bedlivě naslouchal a neobyčejně pozorně hleděl kupředu i do stran stezky. Jeho pes jej věrně a bez hlesu sledoval.

Ušli tak snad sto či dvě stě metrů, později se Vincek s Vládou vždy přeli, jak byla cesta asi dlouhá, až stanuli u drátěného polostrženého plotu.

Pedro zvedl dole ve vysoké trávě pletivo, podlezi je a byli na malém dvorečku, Vládovi zcela neznámém, i když patřil do téhož domovního bloku, v němž Vláda bydlel. Zřejmě mnohé nástavby a stromoví zakrývaly na něj Vládovi výhled z okna kuchyně.

Pedro ukázal v posmutnělém úsměvu své oslnivě bílé zuby. Tak už to máte dobrý! Tadyhle tím barákem je východ do Zejhorky!

Dobrodružství v zemi nikoho

Pedro! Pedro! Ani nevíš, jak jsme rádi! Děkujeme ti! Mockrát ti děkujeme! Nebýt tebe, špatně by to s námi dopadlo. Zachránil jsi nás v poslední chvíli! chrlič spěšně slova díky vincek i vláda jeden přes druhého.

Vy jste pomohli mně, já zase vám, zašeptal Pedro. Ale nesmíte mě prozradit! Nikdy nikomu nesmíte říci, kdo vás pustil ven. A taky tuhle cestu nesmíte nikomu ukázat! Ani tudy sami chodit.

Dodal pak ještě cosi v cikánské řeči, učinil nad svou hlavou podivný pohyb a dotkl se svého čela a obou spánků konečky prstů levé ruky, jako by sám sebe zažehnával nějakým tajemným znamením. Pak se bleskurychle kočičím pohybem vrhl zpět pod drátěné pletivo a zmizel i se svým psem ve tmě, odkud sem před chvílí došli.

Zírali za ním několik vteřin s podivnými smíšenými pocity bezmezná vděčnosti i údivu a obdivu a radosti. Pak přeběhli dvorek do otevřených dveří domu, prolétli jeho chodbou a ocitli se v Zejhorově ulici, v této pozdní hodině již téměř liduprázdné.

Nová hrůza, strach z toho, co bude doma po tak opožděném návratu, vystřídala blahý pocit radosti nad tím, jak šťastně vyvázli.

Ale když se v divém běhu loučili na rohu ulice, řekl vincek slavnostně: Ať se doma strhne co se strhne, pořád to bude lepší, než co jsme právě zažili!

To se ví! vydechl vláda. A Bartoňovo tajemství stojí za to!

Pak se kvapně a rozechvěle rozběhli, každý svým směrem domů, čelit rozhněvaným rodičům, jak nejlépe a nejstatečněji budou umět. . .

7. Skryš u strakaté kočky

Vláduv otec ani maminka nebyli z těch rodičů, kteří se domnívají, že se všechno spraví jen pohlavky a hněvivým křikem. Vláda se opravdu už ani nepamatoval, kdy dostal doma poslední ránu. Ale tentokrát po tak pozdním návratu se to bez hromobití neobešlo.

Otce dohrálo nejen to, že vláda přišel tak hrozně pozdě domů, ale i to, že ho na schodech sám přece ještě varoval, aby už nikam nechodil, že bude za hodinu večere, a co hlavního, že celé to pozdní večerní toulání provedl vláda zase s tím Vinckem, který se pro vládu za kamaráda vůbec nehodí a jen ho kazí!

A tak padlo několik ponižujících bolestných ran a celý večer byl pokažen. Rodiče potom už nemluvili a vláda se brzo uklidil do svého maličkého výklenku u okna pokoje, kde si teprve mohl trochu od všeho oddychnout a srovnat si v hlavě změt rozčilujících zážitků posledních hodin.

Znovu v duchu prožíval cestu s Vinckem k domu neznámého vysílače morseovky, Bartoň se tedy jmenuje, to je moc dobré, že ho už znají, pak to proběhnutí křiklárnou, hádavý rozhovor s Bartoňem, nářez, zajetí a hlavně ta hrůza ve dvoře křiklárny, brrr, a teď ještě k tomu ten binec doma!

A co nejhoršího: Vláda už nesmí kamarádit s Vinckem, nesmí se

s ním stýkat, a nesmí ani ven, ani na krok, jen do školy

a zpátky a pak na nákup a dost! A tak to má doma zavařené stejně jako ten Bartoň!

Ale jakkoliv měl z otce velký strach, přesto se ráno cestou do školy s Vinckem přece jen opět sešel.

Tak jaký to bylo? volal na něj vincek na rohu Veverčí a Zelené. Vypadal nevyspale, pod očima měl kruhy, zřejmě i on si včera doma protrpěl svoje. A víš, že s tebou nesmím mluvit?

Vláda se jen trpce usmál: Člověče, vždyť já s tebou taky ne! Dali se oba do hořkého provinilého smíchu. A za rozechvělého rozhovoru o včerejších událostech prošli společný kus cesty do svých škol.

Když kráčeli kolem starodávného domu U strakaté kočky, zatáhl vincek vládu do průjezdu a řekl mu: Podívej se, tady je volná a otevřená jedna schránka na dopisy. Nikdo sem nic nedává. Nikomu nepatří. Sem si budeme dávat psaníčka, když budeme mít nějaký důležitý zprávy. Dá se jen ztěžka otevřít, ale když máš ohnutej hřebík, tak s ním dvířka pohodlně vytrhneš!

To je dobrá věc! uznale prohodil vláda. Je docela možný, že nás nenechají chodit ani spolu do školy a ze školy. Někdo to prokecne a bude zle!

A prorokoval dobře. Ještě téhož dne se rodiče dověděli, že ráno šel vláda do školy s Vinckem. Donesla to místní klepna, jejich sousedka paní Malašíková. Byla postrachem celého domu a svým tlacháním a donášením klepů způsobila již řadu mrzutostí mezi lidmi v domě a po celém okolí. Každý se snažil být s ní zadobře. Když včera večer slyšela u Denků křik, poslouchala za dveřmi a dozvěděla se, že otec Vládovi zakázal s Vinckem mluvit. Ráno je zahlédla jít společně do školy, proto vedla její první cesta k Denkům a tak to prasklo.

Vláda teď už nebyl bit, ale musel vyslechnout mnoho dalších ostrých slov,

Dobrodružství v zemi nikoho

pohružek a nakonec musel dát čestné slovo, že už s Vinckem nikdy nepromluví. A to bylo to nejhorší, co se mohlo stát, protože Vláda v hloubi duše věděl, že s Vinckem musí a bude i nadále mluvit.

A tak dal své čestné slovo s největšími výčitkami svědomí. Opovrhoval za to sám sebou, a přesto věděl, že jinak jednat nemohl. Utěšoval se a sám sebe omlouval, že ho k dání čestného slova otec vlastně přinutil, a že Víncek je v jádru chlapec dobrý, a že spolu tedy mluvit nebudou, ale jen si budou psát do té skrýše U strakaté kočky. K večeru využil příležitosti, kdy ho maminka poslala na obvyklý nákup do několika různých obchodů a zaběhl ke Strakaté kočce se zprávou: Ráno nás viděli, jak jsme šli spolu. Nesmíme už chodit do školy a ze školy pohromadě. Prohlížeť skrýš každý den, a třeba i několikrát. Já ji budu taky prohlížet. Při každém nákupu a cestě ze školy sem zaběhnu. Slibme si věrnost, i kdyby nás pronásledoval kdekdo. Ahoj. Vláda.

Dopis napsal už hned odpoledne, po rámsu zaviněném paní Malašíkovou. Věděl, že k večeru půjde na obvyklý nákup a že ho tedy do skrýše bude moci doručit. Zlatý Víncek, měl výborný nápad s tou schránkou! Neuplynulo ani deset hodin od jeho vzniku, a už se osvědčil! S Vinckem že by měl přestat mluvit? A dokonce snad zanechat společného pátrání po tajemství Bartoňe a jeho neznámého společníka? Nikdy! Nikdy!

S ulehčením vložil dopis do schránky a pak rychle běžel po nákupech, aby dohnal čas, ztracený cestou sem a zpět. Nesmí doma vzbudit ani stín podezření, že se někde už zase toulal, že využil nakupování k něčemu svému. Umínil si také, že se bude doma chovat co nejvzorněji, že bude ochotný ke každé práci, učit že se bude, a tak že snad brzo dosáhne alespoň zrušení zákazu chodit si ven, kdy se mu zlíbí.

Se žhavou touhou a závistí teď jen, při běhání po krámech za nákupy, pozoroval v zšeřelých ulicích spousty hochů a děvčat. Každý si šel, kam chtěl, mluvil si, s kým chtěl, zastavil se, kde chtěl, nikam nespíchal! A nikdo z nich si té blažené svobody neváží!

Potkával chlapce a děvčata, známé i neznámé, viděl zase partu Inky Solimanové, vyhnul se dvěma Zeleným vestám a chtěl nechtě věnoval drahocenné dvě tři minuty pozorování trojice, kterou znal již delší dobu, aniž o ní něco věděl, ale která ho vždy upoutala a vnukala mu pocit jakési marnosti a vlastní neschopnosti. Byli to dva chlapci a jedna dívka, všichni přibližně jeho věku. Jejich chování, mluva, smích, pohyby, to vše připadalo Vládovi obdivuhodné, jemné, vznešené, jako by ani nepatřili sem mezi ty všechny ostatní hochy a děvčata, jež Vláda potkával a znal. Nikdy je neviděl hlučně se bavit, chechtat se na celé kolo, klackovitě po sobě pokřikovat. Nebyli hrubí ani sprostí, ani neurvalí. A co více: oba chlapci s děvčetem jednali tak, jak zde vůbec nebylo zvykem. Byli ke své kamarádce pozorní, přátelští a ohleduplní.

Pak ukončil kvapně nákupy a v rozmrzelé náladě se vracel domů. Po schodech i pak doma z okna kuchyně vyhlížel nenápadně dovnitř bloku, zda nepostihne Bartoňe a jeho neznámého společníka při dalším morseovském povídání. Ale ti už byli opatrní! Ani jeden záblesk světla neletěl tmou.

A tak plynuly Vládovi podzimní dny jeden za druhým, v napětí i nepěkné přetvářce před rodiči. Každý den si s Vinckem vyměnili ve skrýši U strakaté kočky dopisy, jimiž si vzájemně dodávali náladu, ale důležitého si nemohli napsat nic.

V ulicích se občas mihl Pedro a Vládovi někdy připadalo, že jej nepoznává, nebo že s ním úmyslně nechce mluvit. Jeho podivný pes byl pokaždé s ním. Chlapci z okolí o tomto psu tvrdili, že je to mírně slabomyslný tvor, protože někdy od někoho nevzal ani tu nejlákavější kost, ale od jiného ji vzal bez zdráhání. Jindy jej viděli, jak poskakuje a panáčkuje na místě, ač u něj nikdo nebyl a nikdo ho k tomu nevybízel. Nebo se najednou plížil, couval uhýbal a kňučel před něčím, co nikdo neviděl, a co spatřil snad jen on sám svým psím zrakem!

že školy teď Vláda nosil jen samé dobré známky i pochvaly. Také doma se činil, jak mohl, jen aby si rodiče, hlavně otce, usmířil. Všechno dění, celá jeho mysl, vzpomínky, úvahy se nyní dělilo na dvě doby: na dobu před událostmi v Křiklárně a na dobu po Křiklárně.

Po několika dalších dnech ráno při cestě do školy našel Vláda

U strakaté kočky dopis, který mu tam Víncek dal podle data včera večer:

Bartoň půjde zítra s někým tam nahoru. Už tedy asi smí zase ven. Viděl jsem toho druhého. Bartoň mu říká Pepín. Šel jsem za nimi a dost jsem slyšel. Asi mě neviděli. Sejdou se zítra ve tři na Klíčově. Musíme využít příležitosti! Samo štěstí nám ji nabízí! Já tam budu určitě. Něco si doma už vymyslím, aby mne naši pustili. Pokus se o to taky! Ahoj. Víncek.

Vláda po přečtení dopisu úplně ožil. Konečně se snad bude zase něco dít! A jak to Víncek asi navlékl, že Bartoňe a toho jeho kumpána nejen viděl, ale dokonce i vyslechl? On, Vláda Bartoňe od toho prvního setkání v jeho domě na chodbě už

Dobrodružství v zemi nikoho
vůbec neviděl, v ulicích ho zkrátka nepotkal.
Teď tedy jen připadnout na nějakou záminku, aby se zítra dostal ven! Co si jen
ale vymyslet?

8. Ontario a jeho Žhavé pomezí

Vláda se obával, že po takové zprávě a při horečném vymýšlení záminky k
odpolednímu odchodu z domova bude dnes s učením ve škole asi konec a možná že to
i špatně dopadne. Ale hned první hodinu při vyvolání ze zeměpisu odpovídal na
dvojku, a příští hodinu měl báječný diktát z češtiny, takřka bez chybičky. A
dalších hodin už se nebál, měl všechno dobré a odzkoušeno.

A tak hned při hlavní přestávce začal úporně přemýšlet, na co se doma vymluvit.
Správně usoudil, že jediná věc, kterou rodiče doma obměkčí, či lépe řečeno
obelstí, je něco se školou! Řekne, že je někde nějaká přednáška, kdesi až na
druhém konci města (aby se otec nemohl o tom jen tak snadno přesvědčit), a že ji
škola moc doporučuje. Na to se doma určitě nachytají! Co řekne škola, to je
svaté, i kdyby to byl třeba nějaký bigbeatový bugr! Byl sám s sebou spokojen, že
to tak vymyslel.

Cestou ze školy domů pak svou záminku ještě vylepšil tím, co se dověděl z
plakátu na Vindrychově ulici. V přírodovědeckém muzeu se koná výstava motýlů a
brouků. Jsou na ni zvány celé školy.

Vládova třída sotva půjde, ale on, vláda, přímo prahne motýlí výstavu shlédnout
za každou cenu!

Ani se nezdržoval psaním odpovědi Vinckovi a jejím vhozením do skryše u Strakaté
kočky. Spěchal od plakátů rovnou domů. Bylo skoro čtvrt na dvě.

Doma ani nemusel příliš škemrat o povolení k smyšlené návštěvě muzea. Otec se
chystal právě na odpolední směnu a rád mu svůj souhlas dal. Vládův zájem o
výstavu motýlů a brouků mu nebyl ani trochu podezřelý, protože vláda byl opravdu
zapálen pro vše, co se týkalo přírody. Dělal si různé sbírky listů, květín,
kamenů, obrazů zvířat a sháněl kdekakou příručku o takových věcech. Nadto otec
vládovi tak věřil, že ho ani nenapadlo, že by vláda mohl podvádět a lhát. Však
se vládovi také až dech zatajil a v očích se mu trochu zamžilo, když při své lži
pohlédl do tatínkovy přímé, důvěřivé tváře. Nebyl rozeným lhářem, a doma vůči
rodičům už teprve ne! Bylo to snad jeho první zalhání otci v celém jeho životě
vůbec.

Když jdeš na tu výstavu, tak ať vypadáš slušně! pravila pak ještě starostlivě
maminka a vnutila mu novou pěknou bundu, před třemi dny právě koupenou.

Co útrap, starostí a strachu kvůli této nové ničemné bundě měl později vytrpět!
Ale kdo mohl vědět, co se stane? Byla to zase jedna z těch bezvýznamných
maličkostí a náhod, jež často mění osudy lidí třeba i na celý jejich další
život. Co vše by se stalo docela jinak, nebo by se i nestalo vůbec, kdyby šel
vláda v bundě staré, a ne nové! Ale o tom všem mohl už jen uvažovat, až když už
bylo dávno po všem.

A tak, nevěda, jakou zrádnou věc na sebe obléká, odešel v nové bundě ven, údajně
na výstavu motýlů, ve skutečnosti do ulice Na Klíčově, kde má začít stopovací
výprava.

Vyběhl ven z domu jako doživotní trestanec, uprchlý z káznice s pocitem blažené
svobody i zase svíravé nejistoty, zda vše dobře dopadne a s výčitkami svědomí
nad lží, doma právě spáchanou.

Den byl podzimně vlhý, plný vůně padajícího barevného listí v každém
nadechnutí, podmračný a tichý. V takové dny více než kdy jindy se chtělo něco
podnikat, někam jít, něco dělat, něco hledat, po něčem pátrat. Čas tedy jako
stvořený pro vzrušující tajnou výpravu s neznámým cílem, ve stopách záhadného
Bartoňe a jeho kamaráda Pepína.

Nebylo ještě ani čtvrt na tři, když se vláda a Vincek setkali náhodně a ještě
dostí daleko od Klíčové. Bylo to v kotlářské ulici u vývěsní skříňky klubu
Ontario. Vincek si zde ve shluhu jiných chlapců a děvčat prohlížel nové vývěsky,
protože měl k setkání s Vládou na Klíčově ještě dost času a nadto vývěsky
Ontaria stály za to!

Ahoj vládo! zaburácel radostně Vincek a zatvářil se spiklenecky. Také vláda byl
setkáním radostně naladěný. Vídali se sice občas ráno při cestách do školy, ale
nesměli se k sobě nikdy ani mrknutím oka hlásit, paní Malašiková měla své oči i
špehy všude! Ale zde, tak daleko od jejich lovišť, není snad již nebezpečí!
Nikdy dříve si nepodávali ruce, když se setkali či rozcházeli. Nebylo to u nich
zvykem. A pak: vždyť se vídali každý den! Ale dnes, po tom snad více než
desetidenním odloučení, si je podali, a oba tím byli nějak dojatí a slavnostně
naladěni. Ano, jsou kamarády na život a na smrt! Ať se děje co se děje! Přes
všechny zákazy! Přes všechna nebezpečí, jež z jejich zakázaného přátelství
mohla vzejít.

Dobrodružství v zemi nikoho

Na Klíčov máme dost času! A tady jsou nové pěkné věci! zašeptal vincek a kývl hlavou k vývěsní skřínce.

Klub Ontario, jemuž skříňka patřila, tvořilo pět podnikavých čilých chlapců. Byli to skutečně zajímaví chlapci, obrazně řečeno šitky v bahnitém rybníku peciválů. Vzali si vzor z legendárních Rychlých šípů, kterých přece bylo také pět, a v mnohém se snažili tento dávný klub, známý z obrázkových seriálů, napodobit.

Dokonce se i tak barevně oblékali, jak Rychlé šípy znázorňovaly kresby v časopisech, a když byli sami mezi sebou, říkali si i jejich jmény! Nejstarší z nich Milan Virkl byl pak Mirkem Dušínem, Jenda Bičík Jarkou Metelkou a byli tu i Jindra Hojér, Rychlonožka a Červenáček! To ale opravdu, jen když byli sami, v klubovně nebo na některé ze svých nedělních výprav.

Klub pořádal různé soutěže mezi hochy a děvčaty okolních ulic.

Psal kroniku všech velkých i malých událostí celé čtvrti a její jednotlivé listy visely vždy po několik dnů ve vývěsní skřínce. Hoši z Ontaria obcházeli domy a vyzvídali na nejstarších obyvatelích, co se kde tady za dávných časů udalo, jací tady žili chlapci a děvčata před deseti, dvaceti i více léty. Některí dotazovaní občané si rádi zavzpomínali a často leccos velmi zajímavého z jejich vyprávění Ontario mohlo do kroniky zařadit.

Chlapci z Ontaria zastavovali s bloky a tužkami v rukou i občany nejružnějšího věku na ulicích a kladli jim všelijaké palčivé i všetečné otázky. Na příklad: Co říkáte dnešní mládeži? Je lepší, chytřejší, vzdělanější, než jste byli vy v jejich letech? Myslíte, že je rozumné vyhradit v parku všechna hřiště jen dětem do šesti let a školáci že si mohou hrát na ulicích a po domech? Je lepší, aby parta měla hochy i děvčata, nebo jen buď chlapce, či jen děvčata? Některí dospělí lidé často sami nevěděli, jak odpovědět!

Kromě kroniky dávných i nových událostí psal klub Ontario ještě něco víc: byl to vymyšlený dobrodružný příběh, ve kterém vystupovaly dvě široce rozvětvené party chlapců i děvčat a spousta dalších postav. Děj se odehrával v této i jiných městských čtvrtích, byly v něm jmenovány i zdejší ulice, zákoutí a plácky. Party se vzájemně potíraly, bojovaly proti sobě všemi prostředky, kořistily si své vlašky, do toho pak se míchali i dospělí lidé svými zásahy.

Každý týden chlapci Ontaria napsali a do skříňky vyvěsili dvě tři stránky dalšího pokračování tohoto vymyšleného románu a na toto nové čtení čekaly netrpělivě zástupy nejen zdejších hochů a děvčat, ale i dospělých. A přicházeli sem a přijížděli na kolech i elektrikami a trolejbusy čtenáři i ze sousedních čtvrtí, pořád ve větším a větším počtu tak, jak se známost o existenci vývěsní skříňky Ontaria s jeho románem na pokračování zvolna šířila dál a dál.

Román se jmenoval Žhavé pomezí a klub Ontario si jej nevymyslel sám! Začal ho kdysi dávno, dávno sestavovat jakýsi Vilda Drahobejl, asi třináctiletý chlapec z Klepetařky, snad už před patnácti či dvaceti roky! Napřed si ty příhody vymýšlel jen občas, nahodile, pro své mladší kamarády z domu. Vyprávěl jim je kdysi u pudy na schodech, kde se vždy scházeli. Když viděl, jak se posluchačům příhody líbí, vymýšlel další, přibíral do nich nové a nové postavy a nakonec všechny ty vyprávěčky začal sepsávat do staré účetnické knihy, ze které vytrhl prvních několik listů, popsaných obchodními záznamy.

Asi po dvou letech se s rodiči odstěhoval z města a vymýšlení a psaní příhod se ujali dva jeho nejvěrnější a nejschopnější posluchači-čtenáři Alena Ratajova a Luda Bořinský. Vydřeli a dokázali román psát a své nové čtenáře jím napínat další asi dva roky, než se nějak poškorpili a psát přestali.

Kdo všechno se ve psaní Žhavého pomezí vystřídal pak dále, nebylo dnes už možno zjistit. Ne všichni pisatelé příběhů se do stránek tlusté účetnické knihy podepisovali pod své kapitoly, jež do ní přidali!

Účetnická kniha s románem ležela pak dlouho kdesi bez povšimnutí, než se do dalšího psaní pustila jakási Milada Kantůrkova. Dnes už ji tu dávno nikdo neznal, už řadu let zde nebydlí. Byla to prý dívenka droboučká, tichá, s očima nebesky modrýma, klidná a nemluvná. Ale děj, jaký si ona dokázala do románu vymýšlet a kombinovat, předstihl vše, co napsaly generace dřívějších pisatelů a nebyl dosud překonán! Ta část příběhů, kterou ona sepsala, patřila k nejzajímavějším, nejpestřejším, i když ani části ostatní, zejména děj dnešního pokračovatele, Ontaria, nebyly špatné a hýřily vzrušujícím dějem s nečekanými obraty.

Pak opět na několik let psaní i čtení Žhavého pomezí ustalo. Tehdejší pisatel, na dlouhou dobu poslední, ze čtvrti odešel, snad někde na učení do jiného města nebo snad dospěl a psaní ho už nebavilo a vytratil se i zájemci-čtenáři, mezi nimiž kniha kolovala.

Až zase teď klub Ontario oživil slávu všech těch dávných příběhů románu a přidává k nim svoje nové, s novými osobami, s novými ulicemi a v novém stylu

Dobrodružství v zemi nikoho

psaní. Objevil knihu čirou náhodou, při svých dotazovacích výpravách za dospělými občany čtvrti.

V jednom ze starobylých domů v ulici Na Žandárku ho jakýsi starý muž poslal na půdu domu, kde je prý někde za trámy zapomenutý kufr po jednom z nájemníků, který zde se svou rodinou již dávno nebydlí. V kufru jsou prý nějaké staré dobrodružné knížky, všelijaká klukovská lejstra, sešity dávno zaniklých báječných časopisů pro mládež, jaké se dnes už netisknou, a tak aby tam prý šli a všechny ty věci si vzali!

Chlapci z Ontaria samozřejmě poslechli a v kufru objevili nejen účetní knihu se začatým a nedokončeným žhavým pomezím, ale ještě spoustu různých písemností, deníků, plánek ulic a nějakých záhadných míst a tím vlastně založili svoji slávu. Něco z těchto lejster, náčrtů, notýsků a plánek jim později někdo odcizil z jejich klubovny, ale to hlavní, kniha se žhavým pomezím, snad že byla velká a těžká, v klubovně zůstala. Když ji sami dočetli, začali v jejím nedokončeném ději pokračovat.

Knihu, zchátralou mnohaletým používáním a putováním po desítkách a snad už stovkách čtenářů v těch dřívějších dobách, však Ontario z rukou již z opatrnosti i jiných důvodů nedávalo! Chlapci se obávali, že by se kniha mohla mezi dnešními čtenáři ztratit, za druhé by už další mnohé kolování po čtenářích nevydržela a za třetí: při takové spoustě popsaných stran knihy, leckdy i nečitelně psaných, by se v četbě moc čtenářů nevystřídalo! Každý by ji měl doma snad měsíc, než by ji přečetl! A tak hoši Ontaria připadli na dobrou myšlenku.

Začali knihu od jejích prvních stránek opisovat na psacím stroji, na volné listy papíru, vždy jen po jedné straně. I obrázky k textu kreslili. A každý týden vždy dva či tři listy ve skřínce vyvěšovali a po týdnu vyměňovali za nové, další. Byl to věru pěkný magnet pro jejich skříňku! Hoši aděvčata z celé čtvrti znali teď už celý dosavadní děj, i jeho postavy, chodili se dívat na ulice, plácky, zákoutí a domy, kde se děj, byť smyšlený, údajně odehrával, hovořili o něm a dohadovali se, jak Ontario vyřeší tu či onu situaci, začatou v minulém týdnu, a jak by v příběhu asi pokračovali oni, kdyby jej psali.

Jakkoliv však román žhavé pomezí zajišťoval Ontariu všeobecnou oblibu a obdiv celého okolí a byl něčím, co neměl žádný jiný podobný klub nebo parta, hoši z Ontaria měli ještě jedno velké tajné přání: aby měli také takové nějaké skutečné, nevymyšlené

tajemství, záhadu, nebo vůbec námět k nějaké dobrodružné činnosti, jako kdysi bájně Rychlé šípy měly svůj hlavolam Ježka v kleci a boje a pátrání kolem něho!

To kdyby měli, byla by jejich spokojenost úplná!

Ale i bez takového skutečného a rozčilujícího tajemství měli hoši Ontaria plné ruce práce se vším, co pro své okolí dělali, od psaní žhavého pomezí až po všechny velké i drobné soutěže a závody. A zájem o vše, co konali, byl více než značný.

I teď u vývěsní skříňky stálo mnoho chlapců a děvčat, a byli zde i dva hoši z Ontaria, vedoucí Milan Virkl a Jenda Bičík. Virkl měl v ruce malý fotoaparát a právě dělal snímek tlačících se čtenářů před vývěsní skříňkou.

Moc tam toho mít nebude! prohodil k vládovi Vincek, vždyť nesvítí slunce!

Později se ale přesvědčili, že i bez slunečního svitu bylo na fotografii víc, než si mysleli a než jim bylo vítáno!

9. Ztracená příležitost

Vincek s vládou dorazili na Klíčov asi o čtvrt hodiny dříve, než se tam měli sejít Bartoň s Pepínem. Klíčov byl malý plácek v bludišti úzkých a všelijak pomotaných ulic. Vláda se zde nikdy nemohl dobře vyznat.

Schovali se za zasklené dveře jednoho z domů a dobře udělali! Nečekali snad ani deset minut a na plácku se objevil chlapec, jehož vláda znal z občasných setkání v okolí svého bydliště.

To by moh bejt ten Pepín! zašeptal k Vinckovi. A opravdu to vypadá na to, že tu na někoho čeká! Chlapec se pohyboval bez cíle po náměstíčku a občas nahlédl do jedné z ulic, jež sem ústila.

A je tady! Je! Tamhle jde! skoro vykřikl Vincek. A nemýlil se! Právě z této vyhlížené ulice sem přibíhal Bartoň. Poznali jej na první pohled. V ruce nesl malý sportovní pytel.

Oba chlapci se zběžně pozdravili, rozhlédli se trochu znepokojeně po okolí a pak kvapně odešli směrem k novější části města.

To už to má Bartoň doma asi dobrý! mínil vláda, když už smí zase ven!

Ale Vincek neodpovídal a jen soustředěně pohlížel kupředu k Bartoňovi a Pepínovi. Ztratí-li je z dohledu, ztratí se s nimi i vzácná jedinečná možnost dostat se k jejich podivnému tajemství. A kdoví, naskytne-li se ještě někdy

Dobrodružství v zemi nikoho

později taková příležitost!

Bartoň i Pepín se při chůzi občas otáčeli nenápadně dozadu. Nikdo jiný by si jejich ohlížení ani nepovšiml, ale vláda s Vinckem to viděli až příliš dobře a dalo jim opravdu velkou práci, aby je sledovaná dvojice nepostrehla. Z jejího častého otáčení bylo více než zřejmé, že nějaké sledování kýmsi předpokládá a že se ho obává.

Při jednom mimořádně náhlém otočení Pepína museli vláda a Vincek kvapně skočit do otevřených dveří domu, který právě míjeli. Zde také Vincek vyhrkl: Hele, máš u sebe nějaký koruny?

Mám jen krabičku poslední záchrany! řekl vláda a zachrastil jí v kapse. Mám tam drobnáky, na dvě jízdy elektrikou.

I to je dobrý! oddychl si Vincek. Zpátky bysme holt šli pěšourem! Ono to vypadá, že ti kluci asi něčím pojedou!

A jako obvykle, měl zase pravdu! Když vyhlédli opatrně ze dveří domu, viděli Bartoň a Pepína, jak míří do ulice, kudy jezdí elektrika. Pospíšili za nimi. Sledovaní se zastavili na nástupišti, opět se nenápadně rozhlíželi a netrpělivě čekali na tramvaj.

A jéje! usyk! znepokojeně Vincek. Hrom do toho! To bude kumšt dostat se do vozu za nimi, aby nás přitom neviděli!

Měli velké štěstí, že na nástupišti čekalo hodně lidí, a tak se mezi nimi ztratili. A teď hlídat! zavelel Vincek a vládovi ta slova připadala jako signál poslední naděje. Teď, anebo nikdy! Když si je teď nechají upláchnout, je konec všemu! Na dlouhou dobu! A snad už navždy!

Po kolejích sem majestátně došuměly dva nové elegantní vagóny trati D. Bartoň s Pepínem je nechali odjet. Mnoho lidí nastoupilo, ale jiní zase vystoupili a čekali zřejmě na vůz jiného písmene. Pak se hřmotně přikolébalo staré odřené Běčko s vlečňákem a Bartoň s Pepínem vklouzli na přední plošinu motoráku.

Rychle! Do vlečňáku, rychle! zašeptl vláda, a už se prodírali k zadnímu vchodu skupinou čekajících lidí. Zůstali stát na plošině blízko vchodu a tak měli dobrý výhled ven. Tramvaj se rozjela.

Na každé stanici oba chlapci pozorně sledovali všechny vystupující z motorového vozu. A vždy si oddychli, když Bartoň a Pepína pořád ještě neviděli vystupovat. Jsou tedy ještě v elektrice!

Hurá! Zatím se nic nemůže stát, nemohou se jim ztratit, jsou tady, několik metrů od nich, v předním voze. Horší to bude, až někde vystoupí! Podaří se přilepit se jim zase nepozorovaně na paty a sledovat je dál?

Trat B vedla zprvu lidnatými předměstími, kam se vláda s Vinckem jen zřídkakdy dostali. A pak už zabočila mezi bloky továren a jejich ohrad, přetínala koleje železničních vleček a elektrika se musela několikrát zastavit i mimo stanice, když přes ulici funěla dýmající lokomotiva s posunovaným vagónem.

Tady jsem ještě nebyl, vydechl vláda.

Já taky ne! Takovouhle cestu do neznámejch končin vždycky ale hrozně baštím! řekl Vincek blaženě. Jednou si to dopřejeme a projedeme všechny trati elektrik, co v městě vůbec jsou!

Pach lokomotivního kouře, tak zcela jiný než pachy jakýchkoliv ostatních dýmů, vnikl do vozu. A na jaře bysme mohli jet někam i vlakem! Aspoň několik stanic!

Já jezdím hrozně rád vlakem! zatoužil vláda.

Elektrika i její vlečňák se každou další zastávkou více a více vyprazdňovaly. Pokaždé vystoupilo více lidí, než nastoupilo a najednou vozy dojely na konečnou stanici. Vláda s Vinckem by to na zadní plošině vlečňáku ani nepoznali, ale všichni lidé se kvapně hrnuli k východům a venku pak kamsi spěchali. A průvodčí na vládu a Vincka zabouřil: Tak kam prosím vás byste, kluci, ještě chtěli jet, co? Vždyť jsme na konci!!

Vyběhli zmateně z vlečňáku a očima hledali Bartoň a Pepína. Zahlédli je stát v dlouhé řadě na nástupišti autobusu. Připojili se tedy k běžícím tam lidem z tramvaje, kryli se za ně, a když přisupěl modrý městský autobus a vysypal cestující z opačného směru, vecpali se s čekajícími dovnitř.

Nebylo tu k hnutí a každou další stanici vždy ještě několik lidí přistoupilo. Autobus projížděl teď již skoro venkovsky vypadající krajinou, míjel řady nízkých stavení a dvorců, občas se kolem mihly i shluky jehličnatých stromů, malé skalky a zase dosud nezastavené parcely.

Lidí v autobusu konečně přece jen začalo ubývat. Vincek a vláda se úzkostlivě krčili opět na zadní plošině, obrácení zády dovnitř vozu, aby je tam někde zpředu Bartoň s Pepínem nespatriili. A pak se stalo něco, čeho se oba tajně obávali.

Autobus opět zastavil. Byla to již asi šestá či sedmá zastávka. U předních dveří vozu byl pořád ještě značný shluk lidí. Mezi nimi někde museli být i Bartoň s Pepínem!

Dobrodružství v zemi nikoho

Nekoukej se tam! Hned se obrať zpátky! Vždyť nás uvidí! zuřil vincek na vládu. Ale nemusel se obávat! Vystoupilo jen několik osob, a když se autobus znovu rozjel, spatřili venku mezi nimi i Bartoňe a Pepína! Kráčeli kvapně kamsi za nízké domky, krčící se pod vysokou a skoro příkrou skalnatou stráň. Hele, hele!! vykřikl vláda zoufale a skoro nahlas do poloprázdného autobusu. Vždyť oni ti mizerové vystoupili! Oni nám vzali draka! Jak je to možný? A my jedeme dál!!

Vincek místo vzteklého naříkání skočil duchapřítomně k průvodčímu. Prosím vás, pane průvodčí, my jsme zapomněli vystoupit, mohli byste nám zastavit, víte, my tady měli teď vystupovat, a my teď... Ale průvodčí mávl odmítavě a bez zájmu rukou. To je vaše chyba! Tak si vystoupíte na příští stanici, máte mladé nohy, tak to zpátky doběhnete!

Jakoby naschvál byla to snad ta nejdelší stanice na celé trati. A každým otočením kol vozu se vláda s vinckem nedobrovolně vzdalovali od sledované dvojice, ztráceli nejen metry, ale i drahocenné vteřiny. Když na příští zastávce vyletěli jako střely z autobusu, byli zklamáni i rozzuřeni na nejvyšší míru. A přitom neměli už ani desetník v kapse, aby se mohli vrátit jiným autobusem zpět.

10. Co je za skalní stráň?

Chvilí zoufale okouněli na stanici a zírali za mizejícím autobusem, jako by od něho mohli očekávat nějaké spásné rozhodnutí, co dělat. První se vzpamatoval vincek. Vztekla si uplivil, dal ruce do kapes kalhot a vykřikoval: Tak co teď? Všechno je zvoraný! Všechno je ztracený! Moc pěkně jsme to zvorali! To je fakt! Holt jsme kanóni, co je to platný!

No, tak poběžíme tu stanici rychle zpátky! navrhoval vláda. Dal se také hned do běhu, ale opět se zastavil, když viděl, že jej vincek následuje rozmrzele jen co noha nohu mine.

Prosím tě, víš jak to byla dlouhá stanice? reptal přitom. Nejmiň kilák! Snad ještě víc!

No, tak nepoběžíme, tak jen rychle půjdeme! Víme alespoň směr, kterým šli! těšil ho vláda.

Spěšně se vydali na předchozí stanici, kde jim Bartoň s Pepínem tak náhle upláchli. Dorazili tam asi za čtvrt hodiny a to ještě šli indiánským krokem. Samozřejmě, že sledovaná dvojice tam již dávno nebyla. Ale věděli, kterým směrem se dala, vždyť oba chlapce viděli předtím z autobusu.

Prošli změtí domků, zaplavených vůní páleného dřeva. Za nimi pak už nebyla žádná zřetelná cesta. Travnatá půda se zde příkře zvedala do podivně rozeklané skalnaté stráně, porostlé pichlavými křovinami. Stráň, či spíše skalní stěna, byla neobyčejně vysoká a tam nahoře nad ní se klenula mírně zarůžovělá obloha. Zřejmě se protrhla mračna a jimi teď tam kdesi za skalním hřebenem prozařuje vzácné podzimní slunce.

Vláda se bezradně zastavil, ale teď zase úlohu pobízeče převzal vincek. Nikam jinam nemohli ti kluci jít, než někam sem do těch skal! pravil tvrdošíjně.

Musíme se podívat, co je tam za tou stráň! Něco tam přece musí bejt! Nemůže tam být přece konec světa!

Stoupali pořád výš a výš, občas se zastavovali na malých prostranstvích a dolíčili ve stráni, ale co je za ní, pořád ještě nevěděli, často se prodírali skoro neprostupným, pichlavým křovím nejrůznějšího druhu, od šípku a trnek počínaje až po keře s neznámými barevnými plody. Rozdírali si o křoví ruce i oděv a vláda trnul hrůzou při představě, že by si zde mohl roztrhnout svou novou bundu. Proč si ji jen nechal od maminky vnutit! Staré tepláky, v nichž jindy brousil po ulicích, když nešel do školy, by byly milionkrát lepší!

Protože pokračovali ve strmém stoupání příliš rychle, brzo se udýchali a unavili. Ale mocná touha dorazit až na hřeben skalní stráně a podívat se z něho na druhou její stranu, je silně popoháněla. Už několikrát se domnívali, že již zdolávají její poslední metry a že budou brzo na vrcholu. Vždy se ale zase vynořila ještě další nečekaná stěna, kterou až do té chvíle zespodu neviděli. A křoví spíše ještě houstlo, než aby mizelo.

Vincku, já, já nevím, ale já se asi budu muset vrátit! vzdychl potom zdrceně vláda. Už to chtějí říci o kus níže, ale netroufal si. Ted však už opravdu nemůže! Je na pokraji sil, hodiny přitom utíkají, a domů musí jít oba pěšky a pošlapou snad šest nebo osm kilometrů, když nemají ani vindru na autobus a elektriku.

Neboj se a vydrž to! dodával mu odvalu vincek. Ještě těchhle pár metrů a musíme už bejt někde nahoře! Dolů to pak půjde líp a domů se dostaneme stopem! Snad něco splášíme!

Vláda zatař zuby a počal se znovu prodírat křovím. Za několik minut byl rád, že vincka poslechl. Ještě dva tři metry hustého trní, pak již jen krátký holý val

Dobrodružství v zemi nikoho

skály a stáli na hřebeni. A tu spatřili něco, co zprvu ani nedovedli dost dobře pochopit a zrakem obsáhnout.

Tam dole, kam se zvolna svažovala druhá strana skalnaté stráně, na jejímž vrcholu teď stáli, se v záplavě podzimního žlutého slunce rozprostíral až na obzor ve stříbřitém oparu podivný opuštěný kraj. Byl plný všelijakých proláclin, jam, roklí a zase jakoby vyvřelých pahorků a náspů, porostlý křovisky i ojedinělými skupinkami po-kroucených stromů, kraj rozbrázděný, skalnatý i zase písečný, plný zvadlé zeleně, i skalní šedi, s jezírky, jejichž hladina se až sem leskla v záři slunce jako rozžhavené zlato.

Oba chlapci zde stáli mlčky v němém údivu několik dlouhých minut, než se vzpamatovali. Jejich oči objevovaly tam dole stále nové a nové útvary a všelijaké zvláštnosti a začali se na ně vzájemně upozorňovat.

Vidíš tam tu stěnu? volal Vláda. Tam vpravo, za těmi třemi smrky nebo co to je, to vypadá jako nějaký stavební lom...

No, a támhle je něco jako propast, jako by tam spadl meteor. A hrad! Podívej se, ty skalky tam vzadu, vidíš je? No, přece tamhle, to je vážně jako zřícenina hradu!

A skutečně tak vypadaly všechny ty bizarní skalní útvary mezi nespočetnými roklinami a pahrbky, byly zde i skalní mosty a brány, vše vytvořeno zřejmě rukou přírody.

Panečku, tady by se tábořilo a tady by se hrály hry! zálibně hovořil Vláda. Ale Vinckovi tanulo na mysli něco jiného. Máchl ze široka do kraje rukou a zamyšleně řekl:

Tak sem tedy asi chodí ten Bartoň s Pepínem! Sem! Tady je asi to jejich nahoře!

Co oni tady asi mají? Co tady dělají? A proč mají takovej strach? Z čeho?

Kraj ležel před nimi ztichlý, plný nasládlé vůně, zdánlivě bez života, bez pohybu. Nebyla zde vidět jediná cesta ani pěšina, natož pak silnice, jediné stavení nerušilo ráz a klid krajiny.

Vincka něco škráblo přes kalhoty do nohy nad kotníkem. Ulekaně odskočil, ale hned poznal příčinu. Ostnatej drát, stavební

rezavěj drát, kdo ho sem asi, a hele, tady leží nějaká tabulka, no jo, vstup do lomů zakázán, t ak voni tu jsou, nebo byly lomy.

Ale to muselo bejt tedy hodně dávno! usoudil Vláda. Tabulka byla rozrušena rzí, její nápis téměř nečitelný a ostnatý drát se jim lámal v rukou, když se jej snažili zvednout z trávy.

No, dnes už tam dolů nepůjdeme, máchl zase rukou Vincek. Bartoň a Pepína bysme tam sotva našli a za hodinu bude tma a čeká nás strašná cesta domů!

Však my se sem ještě vrátíme! řekl pak Vláda prorocky. My se sem vrátíme a to jejich tajemství někde tady objevíme, i kdybysme se tu měli plazit po čtyřech!

Ještě chvíli potom mlčky zírali znovu do kraje, oslnění červenou září zapadajícího slunce. Kraj fialověl, temněl, skaliska i stromy i pahorky v něm

vrhaly dlouhé podivné stíny. Nemohli odtrhnout oči od té barevné podívané. Ale obava ze zpáteční cesty a z pokročilé doby je přece jen přiměla k odchodu.

Sbíhali a saskakovali i klouzali z příkré skalní stráně směrem k městu. Viděli je teď před sebou jako do všech stran rozlité moře světla. Zde na druhé straně, obrácené k východu, soumrak již pokročil. Když přistáli na svých rozviklaných nohou pod strání a vnořili se do změti domků mezi jejím úpatím a silnicí, byla již skoro tma.

S pocitem lítosti i marnosti pohlédli na přijíždějící poloprázdný autobus. Neměli už ani korunu!

11. Zrádná fotografie

Od nezdařené výpravy za Bartoňem a Pepínem uběhlo již asi deset dnů, ale v myslích Vládi a Vincka byla vzpomínka na tu cestu stále živá. Pořád v duchu viděli ten podivný liduprázdný kraj za skalním hřebenem, zalitý žlutočerveným sluncem a zsedlý v podzimním oparu, a cítili tu zvláštní kořenitou vůni, jež k nim z kraje stoupala. Připomínali si však také neustále svou tehdejší únavu a umiňovali si, že takovou hloupost již nikdy nesmí provést, aby šli z domova bez koruny v kapse! Alespoň na dvě-tři jízdy elektrikou či autobusem vždycky s sebou musí mít!

Domů se tehdy dostali poměrně šťastně, i když ne právě brzo. Vytrvale a prosebně mávali na každé auto, jedoucí k městu. Smíloval se nad nimi řidič těžkého nákladáku, až když měli za sebou už asi dvě dlouhé stanice autobusu. Cestou se jich vyptával, kde byli, a jak to, že nemají ani několik mizerných desetníků na autobus. Odpovídali mu opatrně a byl to dobrý trénink na dotazy, kterými je jistě zahrnou doma i rodiče.

Vysadil je až uprostřed města, takže oba měli domů už jen kousek cesty. Byla již tma a dosti pozdě. A tak Vládi doma přivítali napřed mrazivým mlčením, pohlédli

Dobrodružství v zemi nikoho zkoumavě na jeho uprášené botky a trním poškrábané ruce, a otec mu pak kladl různé podezřívavé otázky. Vláda byl k smrti unaven, ale přesto se mu podařilo dost věrohodně odpovídat a tak otcovo podezření zaplašit. Skoro ale usnul u talíře s opožděnou večeří a maminka napolo zlobně a i soucitně prohlásila, že je velkou nesvědomitostí držet hochy na výstavě motýlů tak dlouho, až padají únavou. Dopisy ve skryši u strakaté kočky pak běhaly mezi vládou a Vinckem každý den. Pořád si měli co psát a vždy to bylo téměř výhradně jen o Bartoňovi a Pepínovi a o té nezdařené, a přece tak úžasné cestě za nimi tam daleko za město. Podzim pokračoval. Dny byly stále kratší a kratší. Počasí se kazilo, rána byla sychravá a přes den často drobně a dlouho pršelo. Listí na stromech i pod nimi žloutlo, červenalo a hnědlo. Vláda hledal pořád nové a nové druhy pro svou sbírku. Z pouhé záliby, aniž je k něčemu mohl upotřebit, sbíral také lesklé kaštany a žaludy, letošního roku obzvláště velké. V parku objevil druh vzácného cizokrajného stromu gingo, proslulého z příběhu Rychlých šípů o Stínadlech. V psaníčkách, jež si vyměňovali, nakazil tímto sběratelským zájmem i Vincka. Ale pak se stalo něco, co přineslo vládovi horu starostí a znamenalo na dlouhou dobu konec klidu. Kteréhosi dne, v úterý, skončilo vyučování výjimečně už ve dvanáct hodin místo v jednu. Vláda využil této drahocenné hodiny volnosti, o které doma nevěděli, a zaběhl si cestou ze školy do vzdálené kotlářské ulice, kde visela skříňka Ontario. Chtěl si přečíst nové pokračování Žhavého pomezí, a vůbec si prohlédnout i ostatní obsah skříňky. Ontario jej vyměňovalo každé pondělí. Stál zde opět jako obvykle hlouček chlapců a děvčat. Někteří jen četli a prohlíželi kresby a fotografie, i pokračování románu, jiní se o vývěskách živě bavili. Vláda se vrhl především na Žhavé pomezí a pak se věnoval fotografiím. A tu náhle ustrnul. Mezi několika jinými zde byla zvětšenina snímku, pořízeného Ontariem tehdy, když zde Vincek a Vláda spolu stáli a četli, než odešli na nezdařenou stopovací výpravu za Bartoňem a Pepínem! Na fotografii jsou Vláda i Vincek zcela jasně vidět, Vláda dokonce ve své nové bundě, kterou měl tehdy poprvé na sobě a to je právě to neštěstí, to je právě ten hrozný malér! Proboha, každý pátek odpoledne chodí otec tady kolem s nějakými výkazy do ústředí svého pracoviště a jistě nikdy nezapomene jako ostatně většina dospělých lidí prohlédnout zevrubně vše, co je ve skřínce nového! A tak uvidí na fotce Vládu ve společnosti Vincka, ačkoliv má zakázáno s ním mluvit, a nadto je tam Vláda ve své nové bundě, kterou měl zatím jen tehdy poprvé, a víckrát ne, na sobě! Podle ní otec pozná datum snímku: byl pořízen v den, kdy Vláda šel (či lépe řečeno měl jít) do muzea na výstavu motýlů! A tak se bude ptát, co dělal Vláda zde u skříňky, když muzeum je na docela opačném konci města! Vládovi se až zatmělo před očima strachem a polilo jej horko, když během několika vteřin postřehl, jaké dva hrozné prohřešky fotografie na něj prozrazuje. Je konec! Je konec se vším! To bude doma zase binec! V posledních dvou či třech dnech se zdálo, že už je doma zase všechno v pořádku, a že mu otec snad už opět dovolí chodit si ven, kdy se mu zlíbí, tak jak tomu bylo za té blahé doby před událostí v křiklárně, teď je ale veta po všech nadějích, otec půjde v pátek tady kolem, to je tak jisté, jako že přijde po noci den, tady uvidí fotku, přečte si napřed pod ní nápis U naší vývěsky je stále živo . . ., pak na ní objeví Vincka s vládou v jeho nové bundě, dá si všechno dohromady, a večer doma vypukne peklo! Vláda se uštvaně a závistivě teď rozhlédl po chlapcích a děvčatech, kteří zde stáli nebo bezstarostně odcházeli, zatímco noví přicházeli. Co oni vědí, jaké starosti už zase bude on čelit! Co jen udělat? Jak to zařídit, aby otec tady v pátek nešel? Kdyby se podařilo nějak jej od cesty kotlářskou ulicí odvrátit, je vyhráno! V neděli večer nebo nejpozději během příštího pondělka Ontario obsah skříňky vymění a tím zmizí i ta ničemná zrádná fotka! Ale jak to jen navléknout? Co otci říci, aby šel v pátek jinudy? A i kdyby se to podařilo, neprijde si otec vývěsku přečíst v sobotu? Má o ni vždy velký zájem, Ontario v ní vyvěšuje i sportovní zprávy z místního oddílu kopané a to ho baví, vždyť za ten klub kopal kdysi jako žák a dorostenec! V chmurných myšlenkách a usilovném přemýšlení se Vláda loudal k domovu. Nemusel pospíchat. Do chvíle, kdy se jindy v úterý vracíval domů ze školy, měl ještě dost času.

Dobrodružství v zemi nikoho

Ještě než přišel domů, napadla ho cestou spásná myšlenka. Daleko lepší a snadnější než zrazovat otce od jeho páteční cesty kolem skříňky, bude, když se vláda pokusí o to, aby do pátku zrádná fotka ze skříňky prostě nějak zmizela! Jen ale jak?

Snad by bylo možné jít přímo do Ontaria, jeho klubovna je prý někde blízko skříňky a tam o fotku požádat. Nabídne klubu, že si ji koupí! Že mu za ni zaplatí! A když Ontariovci nebudou chtít, tak je tu ještě jedna možnost, nebezpečná sice, ale spolehlivá: někdy večer za tmy, v nestřeženém okamžiku, rozbít sklo skříňky kamenem, všechno i s fotkou vybrat, a je po starosti! Všechno vybrat proto, aby nebylo nápadné, že zmizela jen fotografie. V Ontariu by hned uhodli, že skříňku rozbil a fotku vzal on, když mu ji nechtěli dát či prodat dobrovolně! Takhle se to svede na kohokoliv, třeba i na Zelené vesty, jednou už to ta banda beztak udělala!

Povzbuzen tím, že našel řešení, zrychlil mimoděk krok a za chvíli byl doma. A hned si začal cílevědomě připravovat půdu pro další jednání. Tak jsem měl dnes zase matyku za jedna! prohodil jako mimochodem. Věděl, že na maminku, a ještě více na otce, úspěchy ve škole platí ze všeho nejvíce. A z češtiny jsem to válel za dvě a v zemáku jsem dostal od Dvořáka náramnou pochvalu, že jsem připravil mapy! Všechno tohle byla pravda, vláda nelhal. Ve škole se opravdu vždycky činil.

Ale to ještě nebylo vše! Nanosil sám a bez říkání čtyři kbelíky uhlí, udělal si úkol z ruštiny a umyl pečlivě nádobí. A pak začal kout své plány dále.

Mamí, zaútočil jemně, hele, mohl bych jít dnes odpoledne už zase jednou ven? Tak dlouho už nikam nesmím!

Maminka se na něj trochu ulekaně podívala. Ven? řekla s údivem, neboť to byla skutečně odvážná žádost. Vždyť přece víš, že ti tatínek zakázal chodit ven!

Ale tatka přijde až večer, a tak se nemůžu dovolit jeho! Ale

já vím, že by mně to určitě dovolil, já se chci podívat na

skříňku Ontaria, víš, vždyť táta tam chodí taky čist...

No, tak jdi! povzdychla si pak maminka bezradně, ale přijď brzo, aby zase nebyl rámus! To víš, teď by ti to už tak lehce neprošlo!

Vláda měl vyhráno. Několik hodin rodičovsky povolené svobody má před sebou. V návalu radosti ještě zametl kuchyň a mokrým hadrem sebral prach pod rohožkou před vchodem do bytu. Pak vyrazil za svým cílem.

12. v osidlech Ontaria

S rozkoší a blahem, jaké nepoznal už řadu dní, vdechl do sebe před domem vůni zvadlého listí z blízkého sadu i ze stromů po okrajích chodníků. S tváře si smetl pavoučí vlákénko babího léta. Všechno je zatím na dobré cestě! Má plán, co udělat, a téměř celé odpoledne k jeho provedení. Jen kdyby tady byl vincek! S ním by se šlo do Ontaria hned jinak vyjednávat! Ale kdepak je teď vinckovi asi konec! Ani psaní ke Strakaté kočce mu vláda nestačil dát.

Brzo doharcova! do Kotlářské ulice. Před vývěskou stály dvě dívky z party Inky Solimanové a vláda se jich zeptal, kde má Ontario klubovnu.

Tady asi o deset domů dál! řekla jedna z nich a ukázala mu směr. Je tam taky pekařství a dům má červená vrata, tak to už najdeš!

Ale v Ontariu nové členy neberou! připojila varovně druhá.

Nehledám Ontario proto, abych do něho chtěl vstoupit, pronesl vláda trochu popuzeně. Chci si tam jen něco vyřídit! Děkuju! Otočil se od děvčat a hrdě odcházel.

Dům s pekařstvím snadno našel a vzápětí objevil i klubovnu. Byla v rozlehlém dvoře, jakoby přilepena ke zdi, rozdělující dvory jednotlivých domů. Byla to nízká dřevěná kůlna a nesla stopy vlastnoruční výroby chlapců. Dveře do ní byly teď pootevřeny a zvnitřku se ozývaly různé hlasy. V tu chvíli vláda pocítil znovu a velmi silně touhu po vinckově přítomnosti. Škoda, že zde není, to by se to vyjednávalo!

Ale již byl zřejmě upozorován kýmisi z pootevřených dveří, protože se náhle otevřely dokořán a v nich se objevil asi třináctiletý hoch. Ty tady někoho hledáš? zeptal se Vládi podezíravě.

No, já nikoho nehledám! řekl rozpačitě vláda. Já jdu k vám. Já k vám jdu kvůli ty fotografii!

Kvůli jaký?

No, tam přeci, jak máte ve skříňce. Já jsem na ní ještě se svým kamarádem, víš, a my bysme ji chtěli mít!

Aha, hm, no tak pojď dovnitř! pokynul mu milostivě

člen Ontaria. Ale my tady budeme mít za chvíli schůzku, tak musíš před ní zase vypadnout, na schůzkách u nás nemůže bejt nikdo cizí!

Vláda se nedal odradit tímto nezdvořilým pokynem a vstoupil do místnosti. U

Dobrodružství v zemi nikoho

stolu tam seděli ještě další dva chlapci, ale Milan Virkl a Jenda Bičík, které vláda tak trochu znal, i když s nimi nikdy ani slova nepromluvil, zde ještě nebyli.

Nikdo z přítomných tří chlapců si vládě příliš nevšímal. Lepili jakési výstřižky, přehrabovali různá lejštra ve skříni a vláda se nesměle začal rozhlížet po klubovně.

Byla pěkně zařízená, po stěnách visela záplava různých vývěsek a fotografií a na volných místech stěn byly barevné kresby, přímo na dřevě provedené. Indiáni u táborového ohně, kovboj na vzpínajícím se koni a na obzoru krajiny až u stropu místnosti byly černé obrysy vystěhovaleckých vozů, táhnoucích na Divoký západ. Vláda přistoupil k vývěskám a chlapec, který s ním prve mluvil ve dveřích a teď zachytil jeho tázavý pohled, přikývl a pravil: Jo, to si všechno můžeš prohlížet, i když tomu asi nebudeš moc rozumět! To jsou naše všelijaký klubovní závody, bodování a tak, víš?

Bylo všeobecně známo, že klub Ontario kromě mnohých akcí pro veřejnost má ještě svou vlastní velmi bohatou vnitřní činnost. Mezi jednotlivými členy se bodovalo, byla rozehrána dlouhodobá hra, každý z pěti členů klubu vypisoval pro ostatní čtyři nějaké soutěže, klub sbíral společně československé poštovní známky, každý člen klubu měl za úkol donést týdně alespoň deset nových štítků od zápalek, byly pořádány každoměsíční závody v běhu, skoku a hodu koulí. Klub chodil společně plavat, do kina i na sportovní podniky. Chlapci byli v klubu, ať již venku nebo v klubovně, více než doma. Ale protože se poměrně dobře učili, rodiče zřejmě asi neměli námitek!

Na tohle vše vláda teď zmateně myslil, když prohlížel všechny ty vývěsky s různými výkazy a čísly a okénky, kterým opravdu příliš nerozuměl a jejichž účel si jen částečně dovedl představit podle jejich nadpisů.

Pak se otevřely dveře a vstoupili Jenda Bičík a Milan Virkl. Byli snad jen o rok starší než ti, kteří zde již pracovali. Trochu udiveně se podívali na vládu a on znovu opakoval svou řeč o fotografii.

Bičík s Virklem na sebe pohlédli a Virkl se trochu usmál, když řekl: No, když tak o tu fotku stojíte, tak my vám ji vykopírujeme, uděláme! Tobě, i tomu tvému kamarádů! Abyste měli každéj svou! To je malíčkost.

Vládovi vyvstal na čele pot. Byl v koncích! Tohle mu přece nepomůže, když mu udělají fotky nové a ta původní zůstane i nadále ve skřínce! Jak to ale jen říci? Má to všechno vyklopit tak, jak to vlastně je? Proboha, kdyby tu tak byl vincek! Že ho sem nějak nepřitáhl s sebou!

Chlapci z Ontaria pozorovali s údivem jeho rozpaky a nemohli je pochopit. No tak, co se ti nezdá? Vyjel na něj Bičík. Neboj se, že fotky něco budou stát! My vám je uděláme zadarmo! Vždyť ten papír na ně je za pár halířů!

Ale ne, ne, tady nejde o koruny! soukal ze sebe těžce vláda. Tady se jedná o něco docela jinýho! Já potřebuju zrovna jen tu fotku, co máte ve skřínce a žádnou jinou!

Údiv Ontariovců tím jen stoupl. Tomu nerozumím, vrtěl nechápavě hlavou Virkl.

Vždyť ti to snad může bejt přece fuk, kterou fotku ti dáme, jestli tu ze skříňky nebo nově udělanou!

Fotka jako fotka! Vždyť ty nový budou úplně stejný, a možná že ještě jasnější než ta ve skřínce, když si na nich dáme záležet!

Vláda v zoufalství rozhodil rukama. Viděl, že teď už opravdu nezbyvá, než vyjít s pravdou ven. Podívejte se, začal překotně mluvit, tak já vám to vysvětlím. Já mám kamaráda, vincek se jmenuje, a nesmím s ním mluvit. A taky nesmím ven, táta je dobřej, ale hrozně přísněj, jednou jsme se moc pozdě vrátili domů a od té doby máme všechno zaražený. Vincek i já!

Ale asi před čtrnácti dny jsme museli nutně jít za něčím moc důležitým, co bude třeba nákej ohromnej vobjev, když se to povede, a tak vincek i já jsme doma zalhali, každéj jsme se na

něco vymluvili, já na výstavu motýlů a tajně jsme se sešli a šli jsme za tím důležitým ... Já měl na sobě poprvé novou bundu, co mi naši asi dva dny předtím koupili. No a cestou

jste se zastavili u vaší skříňky a vy jste tam zrovna fotografovali! Nás i ty ostatní kluky a holky, co se tam taky dívali.

A teď můj táta půjde v pátek jako vždycky kolem skříňky, uvidí mne na fotce, on má oči všude, podle nový bundy pozná, že fotka je z doby, kdy už jsem se nesměl ani přátelit s Vinckem, ani chodit ven, a že jsem měl bejt na výstavě, a ne u skříňky, a bude zle! A proto potřebuju, aby ta fotka zmizela, rozumíte!?

Skončil vodopád svého vysvětlování a hluboce si oddychl. Byl přesvědčen, že upřímným doznáním si polepšil celou situaci, zatím však tím zabředl ještě hlouběji do dalších nesnází. To poznal ale až za chvíli.

Virkl s Bičíkem na sebe opět pohlédli, teď ale nějak významněji než prve, a

Dobrodružství v zemi nikoho

vláďovi připadalo, že zavětrili jako dva lovečtí psi. všech pět členů Ontaria se kolem něho znepokojivě seskupilo a virkl řekl zvědavě a se špatně utajovaným vzrušením:

Aha, tak takhle ono to vlastně tedy je! A jak že jsi to říkal s tím něčím moc důležitým, co může bejt vohromným vobjevem?

To nám musíš vysvětlit, o co vlastně kráčí! To víš, to bude

ta jediná vhodná náhrada do naší skřínky za tu fotku!

Vláďovi trvalo chvíli, než pochopil, co virkl svými slovy myslí. uvědomil si, že padl do léčky, kterou si ve své důvěřivé sdílnosti před chvílí při vyšetřování sám nastražil: Ontario mu vydá fotografii jen tehdy, když jeho členstvu prozradí, kam to tenkrát s Vinckem šli a koho že to stopují a všechno ostatní, i jak Bartoňe a Pepína objevili na základě jejich morseovkových rozhovorů. A tohle vše se ocitne snad dokonce příští týden ve skřínce a bude po tajemství, po možnosti odhalit záhadné cíle a počínání té dvojice! Jeho vzrušení tím dostoupilo vrcholu.

Ale vždyť my vlastně ještě ani nevíme, o co jde! začal opět rozechvěně mluvit. My jenom víme, že náký dva kluci někde něco mají, někam chodí, kde hrozí velký nebezpečí, ale co tam mají, a co tam hrozí, to vůbec nevíme, my jsme za nimi jednou šli, to jak jste nás zrovna fotografovali a oni se nám ztratili a to je zatím všechno!

Tak nám aspoň řekni, jak se ti dva jmenují, a kam jste za nimi šli! naléhal Bičík.

Když to je hrozně těžký! kroutil se zpocený Vláďa, jak vám i tohle prozradím, může se všechno pokazit, ti dva kluci by se to mohli dovědět, že po nich jdem a to bysme to potom mohli všechno rovnou zabalit! Až se dozvíme něco víc, tak vám to řeknu, opravdu sem přijdu, čestný slovo...

Oči virkla i Bičíka ztvrdly a jejich dosud celkem přátelské výrazy tváří se změnilly na výhružné.

Tak dobrá! řekl ledově virkl. Jak vidíme, není s tebou žádná rozumná řeč. Dobře tedy poslouvej, co ti řeknu: tu fotku ze skřínky ještě dnes vyndáme. Ale necháme si ji u sebe, tady v klubovně a budeme čekat na tvý další zprávy. A když nám to

čekání bude už moc dlouhý, a ty nám nepřiđeš říci, co jste vypátrali, tak do skřínky přijde fotka znovu, a pod ní bude nápis: Fotografováno dne toho a toho, na fotce vpředu vidíte dva odvážné hochy, kteří spolu nesmí kamarádit ani chodit ven, ale přesto se spolu přátelí a ven se dostali! Není nad věrnost a nad odvalu! Poslední slova pronesl virkl už se zřetelným výsměchem a zdrcený Vláďa si čím dále tím více uvědomoval, že je úplně v rukou Ontaria. Členové klubu se pak pustili do svých klubovních věcí, vláďi si přestali všímat a on pochopil, že hovor s ním je u konce a že klub jen čeká na to, aby odešel. Pronešl tedy několik zmatených slov o tom, že se vynasnaží se zprávami přijít co nejdříve a zdrceně i zahanbeně vyběhl z klubovny.

13. Střetnutí s Pepínem

Venku se již začínalo zvolna smrákat a první lampy se rozžehly. Podzim byl na postupu a soumrak se vkrádal do městských ulic dříve než jindy.

Vláďovi nebylo ani trochu dobře. věděl, že před chvílí v klubovně Ontaria všechno náramně pokazil, zamotal. Proto také jeho první myšlenka, jakmile vyšel z průjezdu domu na ulici, platila Vinckovi. Co tomu řekne Vincek? Určitě ho nepochválí! Ale snad něco spásného poradí, jak se z klepet Ontaria vykrotit! Vždycky si ve všem ví rady, pomůže jistě i teď! Určitě ho něco napadne!

Vláďa nechce čekat do zítřka, až si Vincek vyzvedne jeho psaní u strakaté kočky a až mu na ně odpoví. Snad by se zbláznil nejistotou, kdyby měl čekat na jeho radu celý den a celou noc! Musí podniknout něco jiného, ještě dnes, hned teď! Půjde k domu, kde Vincek bydlí. Vsadí vše na jednu kartu, že tam Vincka někde najde a hlavně že je nikdo neuvidí, jak spolu mluví, aby se to nedoneslo domů. A také Vincek má přece zakázáno se s ním stýkat.

Chtě nechtě musel jít kolem vývěsní skřínky Ontaria. Pohlédl rozrušeně na nešťastnou fotografii a napadlo ho, že už asi nikdy nebude moci sem jít na prohlídku nových vývěsek a na pročtení dalších stránek žhavého pomezí s takovou radostí a zájmem, jako sem chodíval dříve. Nikdy nebude moci zapomenout na tu starost a strach, které mu z této skřínky přišly. Hrom do toho! Nikdy! A je to škoda, chodíval sem rád! Teď asi už do smrti nebude moci ani slyšet jméno Ontario!

Zabočil do ulice Na klepetářce a tam spatřil dva chlapce, jdoucí proti němu. Když došli blíže, takže i v houstnoucím šeru mohl již rozeznat jejich obličej, spatřil v jednom z nich, ano, nebylo pochyb, poznal Pepína! Druhým byl kdosi neznámý, koho neznal.

Dobrodružství v zemi nikoho

Během několika kroků, jež je od sebe dělily, nebylo mnoho času na nějaké dlouhé rozmyšlení. Vláda jen cítil, že je nutno uchopit oběma rukama každou příležitost, kdy se s tou záhadnou dvojicí, nebo i jen s jedním jejím členem, někde sejdou. Musí Pepína zastavit a za každou cenu se pokusit s ním promluvit! V tu chvíli docela zapomněl na svou vlastní situaci, začatou sotva před hodinou v klubovně Ontaria.

Pepín zůstal trochu zaraženě stát, když ho vláda oslovil.

Voni ti říkají Pepín, víd? začal vláda bez rozmyslu, jen aby hovor nějak zahájil. No jo, říkají! bručel nevrle Pepín. A co má bejt? A vodkud mě znáš? Mezitím Pepínův kamarád se odtrhl, kývl na Pepína hlavou a k vláďově úlevě pokračoval v chůzi sám. Osaměli. Ulice byla skoro liduprázdná a vláda měl klid k vyjednávání. Hele, to je fuk, odkud tě znám, ale já vím, že s Bartoňem po něčem divným jdete a já s mým kamarádem jsme Bartoňovi už jednou nabídli pomoc ve všem, co děláte a na co třeba sami nestačíte!

Ale my si na to klidně stačíme, jen se nestarejte! nevlídně odsekl Pepín. Já o vás už vím! Boža, tedy Bartoň, mně o vás říkal, vlezli jste za ním až do baráku! Jděte si svou cestou a nestrkejte nos do věcí, po kterých vám nic není!

Vládu toto tvrdé a nepřátelské odmítnutí dopálilo, tak jako již tenkrát v domě u Bartoňe. Tak dobře! Tak dobře! vybuchl hněvivě. Dnes naši pomoc a přátelství odmítáte. Ale to si i s tím tvým Božou pamatujte: jednou vaše tajemství stejně odhalíme a pak byste byli ještě moc rádi, abysme se spolu přátelili! Už teď o vás hodně víme! A taky víme, kam to chodíte, jede se tam autobusem, od konečný stanice Béčka! Je to tam za těmi skalami! My jsme tam už byli!

Pepín, až dosud se tvářící posupně, ztrnul zděšením po těchto slovech. Byl očividně otřesen, zmaten, zřejmě poplašen tím, že cíl jejich výprav je vláďovi a Vinckovi asi znám.

Cože? vykřikl zuřivě, ale hlas se mu trásl strachem, vy víte kam chodíme? vy mizerové, vy špiclové, vy jste nás špehovali, vy... Chvilí se zdálo, že se na vládu snad vrhne a bude jej tlouci hlava nehlava. Zatíkal pěsti a přiskočil až těsně k vláďovi. Byl hrozný ve svém vzteku i strachu.

Vláda o krok ustoupil a pravil klidně: Tak pomalu, pomalu! Přece se tady nebudeme na ulici rvát jako malí kluci. Ale aspoň vidíš, že by to bylo opravdu lepší, kdybysme spolu my všichni čtyři raději kamarádili než proti sobě válčili! Nebylo by to lepší! Nebylo! Nebylo! vztekla a zoufale volal Pepín. Kašleme na vaše přátelení, kašleme na vaši pomoc, my si svoje, svoji, svoje, my si svoje najdeme sami a my vlastně nic nehledáme, my jenom a vůbec dejte nám pokoj, co nám je do vás! Jeho zloba stoupala každým slovem a poslední věty už na vládu křičel v běhu, jak se od něho v hněvu i strachu vzdaloval.

Vláda za ním hleděl mlčky, až mu zmizel za rohem ulice. Pak pokračoval v cestě k Vinckovi a přemýšlel, zda tímto rozčilujícím setkáním s Pepínem něco získali. Domníval se, že ano: Pepín se přece podřekl, že něco hledají! Vždyť řekl my si svoje najdeme sami! Pak se sice honem opravil, že vlastně nic nehledají, ale to už byla jistě jen záchranná výmluva, protože si asi uvědomil, jak se podřekl! Tak to chtěl napravit!

Vláda se rozběhl teď do Keplerovy ulice, kde bydlel Vincek. A cestou uvažoval, jak bohatý den na události dnes vlastně prožívá. Začalo to zdrcujícím shlédnutím zrádné fotografie ve skřínce Ontaria. Pak vymáčení volna na mamince k cestě ven. Rozhovor v Ontariu s tak nedobrym koncem. A teď setkání s Pepínem! Bude už událostem dneška konec? Kéž by se nyní ještě setkal s Vinckem, aby mu všechno vypověděl, poradil se s ním, jak a co zařídit proti Ontariu, a pak už jen domů, domů, aby nebyl zase mazec!

Ale v Keplerově ulici pobíhal a postával skoro dvacet drahocenných minut, než se mu jeho toužebné přání vyplnilo, než spatřil Vincka, jak vybíhá z domu s nákupní taškou.

14. Rána do tváře

Vincku! vykřikl vláda radostně a s ulehčením se k němu vrhl. I Vincek byl velmi rád, že vládu vidí. Pohlédl jen vzhůru do oken ve třetím patře, nedívá-li se za ním maminka nebo otec. Ale byla už skoro tma, a tak nebylo nebezpečí, že by poznali, s kým se to dole před domem sešel.

Ahoj vládo, co se stalo, že jsi tady? vyhrkl. Ty už smíš ven?

Dnes výjimečné, to víš, táta není doma a maminku jsem umluvil, spěšně vysvětlil situaci vláda a pak začal ze sebe chrlit průběh dnešního odpoledne. Vincek naslouchal mlčky, ale s rostoucím neklidem, a když vláda hovořil o zrádné fotce

Dobrodružství v zemi nikoho

ve skříňce Ontaria, zabručel jen svoje známé no těbůch!
 Za vláďova zmateného vyprávění chodili po nákupech, jež měl vincek obstarat. Ten se jen pořád neklidně obracel, protože ani on nesměl s vláďou mluvit, tak jako vláďa s ním a i on měl v domě sousedy, kteří byli kdykoliv ochotni jeho rodičům donést, že ho viděli mluvit s cizím chlapcem.
 Ale když vláďa došel ve svém vyprávění až k tomu, jak za vyndání fotografie ze skříňky musel Ontariu slíbit zprávy o pátrání po tajemství Bartoňe a Pepína, vincek se prudce zastavil, chytil se i s taškou v ruce, za hlavu a tlumeně volal: Proboha, co jsi to udělal, jak jsi to mohl říct a jak se to vůbec dověděli, že za něčím jdeme?
 No, já jsem jim řekl, že já už sám nevím, jak to začlo, opatrně hledal slova vláďa, aby jeho vina a neopatrnost se nejevily tak velkými, voni se ptali, proč jsem šel tenkrát ven a ještě dokonce s tebou, když jsem měl voboje z domova zakázaný, no a tak jsem jim to nakonec musel vysvětlit, to ti dá rozum, že jo, tak jsem jim řekl, že jdeme za něčím, co bude možná velkej vobjev, až na to přijdem ...
 Vinckova zloba nad vláďovou nepředložeností a nevynalézavostí se stupňovala slovo od slova. A to jsi jim to ty chytráku musel všechno takhle vyklopit? To sis nemohl vymyslet něco jinýho? Takhle je máme na krku, mají nás v hrsti! To víš,
 to bude něco pro jejich skříňku! To jsi jim nemohl člověče říct, třeba že jsi musel utýct z domova, protože jsi potřeboval nutně jít na něco do kina, nebo něco takovýho vobyčejnýho? To tě nenapadlo??
 V těch chvílích mě to opravdu nenapadlo! doznával kajícně vláďa, zdrcený vinckovou zlobou. Ted při jeho výbuchu vzteku se mu samotnému vlastní hloupost a vina zdály až obludně velikými.
 No, tak teď se na to vykašlu! Ted si pátrej dál už sám, když jsi to tak zavařil! burácel vincek dále a švihal do prázdná nákupní taškou.
 Ale vincku! Já sem k tobě letím na radu a ty se chceš na všechno vykašlat!
 Jo! Jo! Ty všechno zvoráš a pak vincek má dumat a vymejšlet a radit, že jo! vyražel ze sebe zlobně vincek. Vztekal se a zuřil čím dále tím více a vláďu napadlo odvést jeho myšlenky od maléru s Ontariem na Pepína:
 Ted jak jsem k tobě šel, potkal jsem toho Pepína! Nechtěl zase ani slyšet o tom, abysme jim pomáhali a abysme se s nimi spolčili! Tak jako tenkrát Bartoň u nich v baráku, pamatuješ se, víš? A měl jsi ho člověče vidět, jak se vyděsil, když jsem mu pohrozil, že už víme, kam s Bartoňem chodějí a že jsme za nimi už jednou byli!
 Tys mu tohle řek?? vybuchl vincek. No, tak to teď je ale fakticky už všechno ztracený, ty jeden blázne, ty...
 Proč by to mělo bejt ztracený? nechápal vláďa, ale vincka tato nechápavost rozzuřila snad ještě více.
 Protože teď Bartoň s Pepínem budou ještě stokrát opatrnější než dřív, když vědí, že jsme jim v patách a že víme kam choděj!! Ty jeden zatracenej blázne, s tebou tak jde něco dělat!! Poslední slova vincek už vykřikl vztekale a docela nahlas, bez ohledu na kolemjdoucí chodce. A vzápětí se stalo něco, co se mezi nimi za celou dobu jejich přátelení nepříhodilo ještě nikdy. vincek, rozčilený, rozzuřený i zklamaný ztrátou všeho a prozrazením toho, co prozrazeno být nemělo, priskočil k vláďovi a vytál mu pleskavou ránu do tváře.
 Nastalo strašlivé napjaté ticho. Snad několik vteřin, snad minutu. Když později vláďa na tu událost myslel, nikdy nedovedl odhadnout, jak dlouho tu tak proti sobě mlčky stáli, zkameněli jako sloupy, bez jediného pohybu.
 Ani slova kolemjdoucí paní, která ránu viděla a řekla Vinckovi ale ale, proč ho tlučeš, vždyť ti snad nic neudělal... je nerozhýbala. Paní pokračovala ve své cestě a oni zde ještě pořád stáli, mlčky a nehybní!
 Vláďovi bylo podivně horko, celá ulice se s ním točila a on cítil, jak mu do očí nezadržitelně vstupují slzy. Krucinálfagot, přece nebude brečet! To by tak ještě scházelo! Facka byla štiplavá, pálivá, ale přece zase ne tak bolestivá, aby se musel dát do breku.
 Ale vincku, zašeptal jen a rty se mu chvěly. Vincku, proč, co jsi mi to udělal!? Hrozná lítost a zahanbení nad sebou samým ho dojaly. Slzy se mu začaly hrnout z očí, jedna za druhou, a on tu stál skleslý a zničený, tak jako snad ještě nikdy nebyl.
 Vincek se konečně vzpamatoval. Jako by rázem vystřízlivěl ze své zlosti. Pustil nákupní tašku na zem, uchopil vláďu oběma rukama za ramena, trásl jím a volal: Ježíšimarjá Vláďo, vláďo, co jsem to udělal, já nechtěl, vláďo, prosím tě, nezlob se na mě, Vládíku, odpusť mi to, pro všechno na světě

Dobrodružství v zemi nikoho

mně to odpusť, já jsem vzteklej lotr, já to o sobě vím, já se tak vždycky zapomenu, tak vládo, nebřeč už, prosím tě a dej mně facku taky, no dej mně ji, neboj se, ať jsme vyrovnaný.

Ale vláda stál dál, jen oči si trochu utřel a naříkavě pravil: Jo, to bych tomu dal, to by bylo všechno ještě horší!

A můžeš mně to aspoň odpustit? Vládo! Vládičku! cloumal jím jemně dále vincek. Tak už nebřeč, všechno napravíme, něco vymyslíme a tu fotku náč z Ontaria vymámíme, uvidíš a všechno zase bude dobrý! A Bartoň s Pepínem taky voblafneme a dostaneme se tam za nimi, budeš vidět, že jo!

Jeho náhlé nadšení, odvaha i důvěra ve zdárné zvládnutí všech nesnází, které vlastně on, vláda, způsobil, nakazily i vládu. Začal se skrze slzy usmívat, a když se rozcházel, rozloučili se tak žhavě, jako ještě nikdy za tu dobu, co se znali.

Vláda pak cestou domů zase ještě znovu bulil. Trochu z lítosti a trochu štěstím. Roztržka mezi nimi byla zažehnána a záchrana z ontariovských nesnází se zdála být na dosah ruky!

15. Přistižení!

Podzimní dny ubíhaly. Jitra byla chladná, zamlžená, začátek dne vypadal vždy tak, jako by slunce už nikdy více nemělo vyjít. Ale ukázalo se téměř vždy, během dopoledne se mlhy rozptýlily, a pak nastal stříbřitý den s mírně zamženými obzory, plný vůně vadnoucího listí a jablek. Dospělí lidé si libovali, jaký je letos krásný podzim. Nad týdenním obdobím dešťů, jež právě odešlo, mávali přezíravě rukou.

Vincek měl doma vyhráno! Už zase směl ven, a dokonce mu rodiče i dovolili znovu kamarádit s vládou! Toho zatím podobné štěstí nepotkalo. Opatrný a přísný tatínek nezapomínal jen tak snadno, a povolil vládovi zatím jen dvě volná odpoledne týdně, ve středu a v sobotu. O přátelení vládě s Vinckem nechtěl ale ani slyšet. Vláda, zkrušený a ponížený všemi nemilými událostmi, byl však vděčen i za to málo.

Vincek zatím užíval své šťastně nabyté svobody velmi užitečně. Pamětliv slibu, který vládovi dal tehdy večer po té ošklivé ráně do tváře, přemýšlel a hledal neobyčejně usilovně nějaký postup v jejich pátrání po tajemném kutění Bartoň a Pepína.

Vím už o nich dost, napsal pak vládovi kteréhosi dne v psaníčku ke Strakaté kočce. Dověděl jsem se, že chodí spolu do jedné, školy na Kouklovku. A taky vím, že ve středu odpoledne mají prázdnou, a vždycky prý jdou někde na celé odpoledne. Ve škole na ně zuří trenér fotbalového kroužku, protože nechtějí chodit na středeční tréninky. To bych řek'! Ti mají ve středu něco jináčího vpácu!

A tak bylo jen samozřejmé, že nejbližší středu, kdy měl vláda své první volno, se spolu vydali znovu, už tedy podruhé, za záhadnou dvojicí. Dostavili se, mnohem opatrněji než minule, zase před půl třetí na Klíčov, kde se posledně Bartoň s Pepínem sešli.

Ale když za dveřmi domu marně na jejich příchod čekali až skoro do tří hodin, jejich zklamání bylo více než velké. A byl to dnes vláda, kdo dostal dobrý a spásný nápad a tak zachránil nejen náladu, ale i ještě mnoho jiného, jak se později ukázalo.

To nevadí, že nepřišli! řekl lhostejně, půjdeme tam sami! Nějak už to škrábání přes ty kopce zdoláme, a pak se vrhneme tam dolů, do těch roklí a skal, vždyť tam třeba i něco objevíme! Co tady v ulicích, když je tak hezky? Byla to jeho dávná záliba, toulky venku za městem, koupání a opalování, stavění ohnišť a vaření na nich, a co hlavního: prozkoumávání neznámých míst, ať již v odlehlých částech města za podmravných dnů nebo někde venku daleko za městem, když bylo pěkně.

Vincek kupodivu souhlasil a vláda si to v duchu vykládal jako snahu ve všem mu vyhovět, za tu ránu tehdy. A skutečně tomu tak asi bylo! Vincek od té nedobré příhody byl vůči vládovi jako vyměněný. Ohleduplný, vlídný, přátelský. Už žádné utrhování nebo mračení, když vláda někdy pronesl něco, co nebylo zrovna moudré, nebo když s něčím, co vláda navrhl, nesouhlasil.

Tak hurá na tramvaj! vykřikl bujaře. Vydali se na cestu směrem ke stanici a šli rychle, aby neztráceli ani minutu. Vždyť se už tak brzo stmívá. Vinčkova osvědčená podnikavost a průbojnost jím však zkrátila cestu nejméně o půl hodiny. Možná, že se smiluje! vykřikl a zamával s úsměvem na červené osobní auto. Řídil je mladý muž – a opravdu zastavil. Vincek k němu doběhl a vyhrkl svou prosbu o svezení. Řidič se trochu rozmýšlel, jel trochu jiným směrem, no, vysadí je asi v půli cesty.

Ale během jízdy se rozpovídali, muž se projevil jako velký sportovec a tramp, a

Dobrodružství v zemi nikoho

nakonec je dovezl až na autobusovou stanici, kde jim minule Bartoň s Pepínem zmizeli.

Dnes stoupali do zarostlé skalnaté stěny jinými místy a zdálo se jim, že cesta je méně namáhavá, než minule. Poměrně brzo se ocitli na hřebenu stěny, ale nebyl to její nejvyšší bod. Stali v nízkém průsmyku mezi skálami a hleděli jako očarování znovu do toho podivného kraje. Ležel zde před nimi ztichlý, v lehkém stříbřitém oparu, zdánlivě opět bez života, bez pohybu čehokoliv. Celé stránky a plochy v něm se červenaly záplavami zralých šípů, jinde opět se modraly trnkami. Tráva, do šedivá spálená přestálými žáry žhoucích letních dnů, hořela červenofialovými hvozdíky. Na jiných místech zase rostly celé plantáže žlutých divizen ohromných rozměrů nebo se modraly svou vybledlou modří čekanky.

Čí to tu všechno asi je! vydechl obdivně vláda.

No, čí by to bylo! opáčil Vincek. Nikoho! To je Země nikoho!

Země nikoho! opakoval po něm mimoděk vláda. Tady by se tábořilo! Jistě by tu bylo i koupání! Vždyť jsme tu minule viděli i několik jezírek! Vzpomínáš si? Ted je ale nevidím-----

Nezapomeň, že jsme posledně stáli o mnoho výš, a tak jsme viděli do větší dálky, a větší výšky!

A víš, že je to vlastně prima název? Země nikoho! pravil pak nadšeně vláda.

Budeme tomu kraji tak říkat, co myslíš?

No, když chceš, usmál se Vincek, polichocen tím, že

vlastně on je mimoděk návrhovatelem toho názvu a že se vládovi líbí.

Za řeči a veselého halekání sbíhali teď bujaře dolů po svahu, k jihozápadu obrácenému, do toho podivného kraje, do Země nikoho. Někdy skákali dolů po skalnatých přírodních stupních, jindy se sunuli dolů s proudem písku a hlíny, který jim ubíhal pod nohama.

Brzo se ocitli na úpatí stráně a se vzrušenou myslí, jako lovci vnikající do neznámé džungle, vnořili se do spleti roklí, podivných propadlin a zarostlých obrovských dolů a jam, přeskakovali malé potůčky a zase vystupovali na nízké svahy a lezli na skaliska, aby za nimi objevovali další a další nečekané útvary, malá údolíčka, skalní plošiny, dolíky zaplněné nazelenalou průhlednou vodou prozářenou sluncem, osamělé hájky bríz i jehličnatých stromů.

A vše to bylo zalito opět tou žlutou uspávající září podzimního slunce, tisíce cvrčků bzučelo svou cvrčivou píseň, a vzduch byl plný opojné kořenné vůně mateřídoušky, šalvěje, heřmánku a jiného kvítí. Zde nebyly žádné ruce, které by tyto dary země sklízely, zde všechno rostlo zbytečně, bez užitku, a jen něco málo z toho snad pro potravu ptactva, tady nikdo nebyl. Vincek to řekl dobře, Země nikoho! Když později do svých deníků o těchto místech psali, používali v názvu Země Nikoho i velké N, třebaže to bylo mluvnický nesprávně. Ale oni si pod slovem NIKDO představovali nějakou bájnou neznámou bytost, a proto to velké N. Když teď došli opět k jedné ze širokých propadlin, vypadající skoro jako nějaký kráter a naplněné čirou skalní vodou, neodolali a vykoupaři se. Stojatá voda byla příjemná, sluncem mírně prohřátá.

Sem budeme chodit pořád! bájil nadšeně vláda. Tohle jsme měli znát už dávno!

Vincek vyplivl vodu z úst a podotkl: No, mockrát sem už letos asi nepřijdem, vždyť už máš říjen-----

To je jedno, tak příští rok, hned od jara, jak bude po sněhu! jásal vláda.

Vyběhli z vody a jejich mokrá těla se leskla ve slunci jako sochy z bronzu.

Vláda si s pocitem tajné pýchy povšiml, že je mnohem opálenější než Vincek. To byla jeho věčná touha, být už od jara co nejvíce opálený jako Indián, nejvíce ze všech chlapců a děvčat v okolí, co jen zná.

Zrovna o tom začínal něco povídat, když jej Vincek netrpělivě

přerušil: Počkej s tím vytahováním, já něco, tak se mi

zdá, že tu někdo je, já slyším náký hlasy!

Zmlkli, rychle si natáhli trenýrky a naslouchali. Nic, jen uspávající bzukot čmeláků a divokých včel, a ten věčný cvrkot. . .

To se ti snad jen zdálo, a co se zdá, to je sen! pronesl vláda otřepaný vtip.

Ale Vincek napínal sluch dále, a za chvíli i vláda zachytil

zvuky, vypadající jako velmi vzdálený hovor, nebo volání. To jsou oni! vykřikl vzrušeně, Bartoň s Pepínem! Rychle!

Chvatně se oblékli a vydali se směrem, odkud zvuky přicházely. Chvílemi se zastavovali a znovu pečlivě naslouchali.

Fakt! Jsou to hlasy! šeptal vzrušeně vláda. Musejí to bejt oni! Kdo jinej by to tady znal?

Jak pomalu a co nejopatrněji postupovali napříč roklinami, násypy a dolíky, kryjící se za četná křoviska, bylo stále více a více zřejmé, že Vincek slyšel správně. Opravdu zde někde někdo byl a něco se zde asi dělo.

Mně se zdá, jako by tam někdo nařikal nebo něco takovýho! šeptal Vincek.

Dobrodružství v zemi nikoho

Ale je to víc hlasů, to není jeden.

Radši ať jich moc není, čím víc hlasů, tím víc lidí, a tím hůř pro nás! usuzoval chmurně Vincek.

Pak hlasy na chvíli zmlkly a oba chlapci v tom tichu úzkostlivě přeběhli volnou nezarostlou loučkou k hradbě dalšího křoví. Několik vteřin zde váhali. Nedočkavý vláda se chtěl křovím prodrat vpřed, ale prozíravý Vincek jej pohybem ruky zastavil. Sám pak s nekonečnou opatrností začal odhrnovat větévku za větévkou, až v křoví skoro celý zmizel.

Vláda za ním užasle hleděl, jak se čím dále tím více noří do zelené pichlavé hradby, až najednou uviděl Vinckovu levou ruku, zvoucí jej za sebou. Následoval jej tedy.

Tam vpředu, asi patnáct či dvacet kroků od křoví, v němž byli ukryti, na prostranství prorostlém skalními plotnami a žilami v zemi, stál, zády k nim obrácený, Bartoň. Byl trochu sehnut, opíral se rukama o kolena a hleděl kamsi dolů, zřejmě do nějaké prohlubně.

Byl tak zaujat tím, co v ní viděl, či co v ní měl, že by nevnímal ani mnohem větší šustot, než jaký působili Vincek a Vláda při svém výstupu z křoví, jímž se právě opatrně prodrali.

Tak se přece aspoň trochu zase pokus dostat se nahoru! volal Bartoň naléhavě kamsi do hlubiny. Přece tu takhle nemůžeme tvrdnout do noci! Za chvíli je tma!

Vono se ti to řekne pokus se! naříkal kdesi dole Pepínův

hlas. Kdyby aspoň ta noha tolik nebolela! Hlas se stal pak skoro

pláčtivým, když pokračoval: Človče, Bože, já nevím, ale já myslím, já to mám asi zlomený v kotníku...

Ale čerta zlomený, to je podvrtnutí, to nic nebude, uvidíš.

Já bych se nahoru nevyškrábal ani kdyby mi nic nebylo, natožpak s tímhle! Dolů se to klouzalo a letělo jakoby nic, ale jak teď nahoru...?

Takhle mít kus provazu! beznadějně povzdechl Bartoň.

Ani s tím bys mě nevytáhl! To bys musel mít ňákou sílu!

No, trochu bys musel pomáhat, to je fakt, ale šlo by to! Jen to lano mít!

Pak rozhovor mezi nimi na chvíli utichl, ale Bartoň i nadále hleděl dolů do prohlubně. Vláda se podíval bezradně na Vincka. Nevěděl, co dál. Ale Vincek

věděl! K vládkově úžasu vykročil z křoví, do něhož se zády oba zatím pořád ještě kryli a tiskli, a kráčel co nejtišeji k Bartoňovi.

Když byl od něho vzdálen snad jen tři čtyři kroky, zahovořil nahlas a nenucené, lhostejně, k němu: Tak se mi zdá, že jsou páni v ňáký pěkný rejži, že jo??

16. Proroctví se vyplňuje

Vláda ještě nikdy v životě nespatrił někoho tak rychle a tak ulekaně se otočit, jako se teď otočil Bartoň po Vinckových slovech. Snad kdyby vedle něho vybuchla náhle puma, nebyl by tak vyděšen.

Chvilí tu stál nehybně jako sloup, ruce odtaženy od těla, s hlavou vraženou mezi ramena, jako by se chránil před něčím strašným, co má přijít. A pak náhle zase oživil.

Co tady chcete? Co tady už zase chcete? Co se nám pořád lepíte na paty? Vy zatracený čmuchalové!

Z propasti se ozýval Pepínův tázavý hlas, snad se ptal, na koho to nahoře Bartoň tak zuří.

Ale ten nedbal na jeho volání a křičel dále: Tohle je naše

místo, rozumíte, to všechno tady je naše, my jsme si to tu

našli, my jsme to tady objevili, a vy tady nemáte vůbec co

dělat! Táhněte si po svých! Jděte si kam chcete, ale sem nám nechoďte!

Byl červený v tváři a udýchaný svým zuřivým pokřikováním, a když na chvílku

skončil, aby nabral dechu, pořád ještě křečovitě šermoval rukama a ukazoval pravačkou v tu stranu, odkud sem Vláda s Vinckem přišli. Vincek se jen klidně a

pobaveně usmíval nad Bartoňovým soptěním, ale Vláda byl vždy přítelem spíše smírného jednání, a tak řekl Bartoňovi jak nejupřímněji dovedl:

Tak už se na nás tolik nezlob, to je teď vedlejší, jestli tu můžeme bejt nebo nemůžeme! Hlavní teď je dostat Pepína z ty jámy, přece ho tam nenecháš člověče přes noc, a zmrznout!

Při těch slovech došel až na okraj prohlubně a trochu se zachvěl nad tím, co uviděl. Trychtýřovitě se zužující propast byla asi pět či šest metrů hluboká a její skoro kolmé stěny tvořil drsný kámen s drobnými vyvřelinami. Někde v trhlinách těchto skalních bloků se uchytilo něco prstí a z té vyrůstaly chomáčky šedavé trávy. Jinak po stěnách nebyly žádné výstupky, aby se dalo po nich šplhat vzhůru. Dno bylo poseto drobnými kameny. A tam dole stál a oběma rukama o jednu stěnu se bezmocně opíral Pepín, a díval se zoufalým pohledem vzhůru na bledě modrou oblohu. Jak ses tam prosím tě dostal? zvolal na něj soucitně Vláda. Chtěl

Dobrodružství v zemi nikoho

mu říci ještě něco utěšlivého, ale Bartoň jej prudce odstrčil, až zavrával, a křičel dolů na Pepína varovně: Nic! Nic! Neříkej nic! Ani slovo! Neodpovídej! Proč by nic neměl říkat? Proč by mi neměl odpovídat? divil se nechápavý Vláda. Ale všemi mastmi mazaný Vincek to pochopil hned: No, zkrátka jsme tady někde u kořene toho jejich tajemství, rozumíš!? pravil Vládovi. A teď se klepe strachy, aby to Pepín nevyžblebtl, chápeš, ne? Tady někde možná v ty díře je to všechno zakletý! Tak ale teď nech jednat mě! Obrátil se k Bartoňovi a hovořil k němu s předstíranou lhostejností: Tak hele, aby bylo jasné, tam dole, to je určitě zlomenina v kotníku, rozumíš! ? Když se na tu nohu nemůže ani vzeprít, tak je to zlomenina a nic jiného! To já znám, měl jsem to jednou na horách při lyžování. A teď dávej moc dobrou pozor: sám Pepína nahoru nedostaneš, to víš sám dobře! A taky víš moc dobře, že se tu žádný pomoci od nikoho, kromě nás dvou, nedovoláte. Není tu človíčka, kterej by vás uslyšel a nějak vám pomohl! A za hodinu, nejvýš za dvě, tu bude tma jak v ranci, a vy tady budete voba mrznout a rvát marně vo pomoc jako dva pavijáni! A tak vám nezbejvá vopravdu nic jiného, než bejt k nám děsně slušný a zdvořilý, a na kolenou nás prosit o nákou záchranu. Slyšíš to, jo? Na kolenou!! Tak jak jsem ti to tenkrát prorokoval u vás v baráku, vzpomínáš si, víd? A my vám pomůžeme, moc rádi vám pomůžeme, Pepína nák z ty šachty dostaneme a doneseme ho s tebou až do autobusu. Ale pod jednou podmínkou: že nám řeknete dopodrobna všechno, co tady děláte, po čem tady jdete, jaký tajemství tady máte! A že nás ke všemu přiberete, abysme šli za tím společně! Domluvil, oddychl si a pásl se pohledem na Bartoňovu tvář. A bylo věru nač se dívat, i když to nebyl pohled příjemný. Dobrák Vláda Bartoňe až trochu litoval. Účinek vinckových slov na Bartoňe byl opravdu zdrcující. Jeho tvář zbledla do mrtvolné barvy a oči měl vyděšené. Několikrát otevřel ústa, jako by chtěl něco říci, a zase je sevřel bez jediného slova. Na čele mu stál pot, ačkoliv nebylo ani trochu horko. Byl doslova zdrcen, přiveden z rovnováhy, byl v koncích. Vincek se bez zájmu a opět s líčenou lhostejností podíval dolů na Pepína a pak řekl Bartoňovi: Tak se tu s kamarádem dobře poraďte a zaveďte nás, až se nák rozhodnete! My si zatím půjdeme s Vládou támhle něco číst! Ale dělejte, hoďte sebou, je škoda každý minuty! Pokynul Vládovi a ten ho beze slova následoval na pahorek, vystupující asi třicet kroků odtud. Máme to v suchu! Máme to dobrý! usykl k Vládovi blaženě cestou. Držíme je v hrsti! Ale jak chceš dostat toho Pepína nahoru? namítal Vláda. Máš provaz? Nemáš! A jedině s provazem by to snad šlo! Nezapomeň, že on se nemůže na tu nohu ani postavit, ani trochu vzeprít. Museli bysme ho doslova na něčem vytáhnout! Došli k pahrbku a usedli na jeho vrchol tak, že viděli Bartoňe, jak se naklání znovu nad šachtou a tlumeným hlasem se s Pepínem o něčem domlouvá. Z jámy se ozývalo naříkavé bédování. On tam snad brečí, a já bych se mu vůbec nedivil! poznamenal soucitně Vláda. Jeho dobrácká povaha nemohla snést představu Pepínova strachu i utrpení. Seděli zde tak asi pět minut, ale ačkoliv Vincek skutečně vytáhl z kapsy složené včerejší noviny Hlas večera a chtěl číst, nebylo na čtení ani pomyšlení. Vždyť, právě v těchto minutách, ba vteřinách, jsou na dosah toho, co je zaměstnává už po tak dlouhou dobu, teď se rozhodne, dozvěděl-li se či ne tu podivnou záhadu, to nepochopitelně tajemné podnikání Bartoňe a Pepína! Vláda v duchu obdivoval Vincka, jak uměl okamžitě využít situace a jak to s Bartoňem zachytral. Ten teď zřejmě nemůže nic jiného dělat, než si koupit jejich pomoc pro Pepína za cenu prozrazení jejich tajemství! A zase se vžíval do mysli Bartoňe a Pepína, zaskočených Osudem, nešťastnou náhodou, a přirovnával jejich situaci ke své vůči Ontariu. Však on si z ní Vincek také asi vzal vzor! Vládovy tajné úvahy byly náhle přerušeny, když na ně Bartoň zavolal: Pojdte sem, my jsme se tedy rozhodli! Mluvil těžce a přiškrceným hlasem. Bylo více než zřejmé, že mluví a dělá něco proti svému vlastnímu přesvědčení a že je k tomu donucen jen zoufalou nouzí, neřešitelnou situací. Když Vincek s Vládou došli až k němu, řekl Bartoň tiše a zdrceně: Tak my chceme, abyste nám pomohli! Ale jeho pokorný tón hlasu Vincka ani trochu neobměkčil. Vy chcete? Vy chcete? volal posměšně. A nebo prosíte? Tenkrát jsme vám prorokovali, že budete prosit, a na kolenou ! No, tak vás teda prosíme, no! soukal ze sebe ponížený Bartoň. A na kolenou! křičel Vincek. Řek jsem na kolenou! Bartoň se vzchopil, zčervenál v bledé tváři a vykřikl hrdě: To nikdy! To na mně nechtěj! To tady s Pepínem radši umřem! Ale Vincka, vždyť jsme přece všichni kluci, tak jakýpak na kolenou! napomenul jej Vláda.

Dobrodružství v zemi nikoho

Vincek po něm blýskl zlobným pohledem, ale k Bartoňovi už byl milosrdnější. No, tak ty kolena vynecháme! Spokojíme se s tím, že prosíte! A my vaši prosbu o pomoc přijímáme a pomůžeme vám! Jak jsme to řekli! Tak, a teď to ale vysypte: co tady děláte? Co tady máte? Po čem se to tu pachtíte? Zdálo se, že Bartoň našel svůj klid a rozvahu. To nejde jen tak snadno všechno říct! mluvil uvážlivě. Co když vám to řeknem, a vy nás tu pak necháte dál, a zdrhnete odtud? A nebo se

vám Pepína nepodaří zezdola nahoru dostat, ale od nás už budete všechno vědět? Co pak? Nic takovýho! Napřed hezky Pepína vytáhnete, a pak teprve my vám řekneme svoje!!

Vincek se jen pobaveně usmál: A ty si myslíš, že ti na ten tvůj špek skočím, viď? My Pepína, podle tebe, tedy hezky vytáhneme, zachráníme, a vy nám pak neřeknete nic, nebo si

vymyslíte nějakou povídačku a budete počítat s naším milosrdenstvím, že už tam dolů Pepína nešoupneme zpátky! To víš! To tak akorát! Tůůhleh! Napřed všechno říct, a pak teprve zahájíme záchranný práce!

Tak nám aspoň řekněte, jak chcete Pepína nahoru dostat? Musíme mít přece nákou jistotu, že se to povede! My vám tedy věříme, že po našem vypovězení všeho neutečete, a že se o vytažení Pepína pokusíte. Ale my nevěříme, že se vám to podaří! mluvil zoufale Bartoň. A dát vám to všechno naše jen za váš pokus, kterej se třeba nepovede, to se nám nechce, uznejte to přece!

To máš pravdu! řekl smířlivě Vincek. Rozhodně se ale neboj náký zrady nebo vůbec podfuku od nás! To spíše my se musíme bát, že Pepína vytáhneme a vy nám pak nic neřeknete!

Naše slovo platí! slavnostně prohlásil Bartoň. Ale ať je tedy po vašem. Řekněte nám, jak chcete dostat Pepína ven, když nemáte provaz! A my podle toho, jak budeme či nebudeme vašemu plánu důvěřovat, buďto vám své tajemství řekneme, a nebo neřekneme!

To je moudrá řeč! kývl uznale hlavou Vincek. O nic nemůžeme přijít, když vám svůj plán na Pepínovu záchranu řekneme, a vy mu nebudete důvěřovat a svoje tajemství nám neprozradíte! Protože ty sám ten náš plán provést nemůžeš, k tomu musíme být všichni tři! Tak poslouchej: my všichni, jak jsme tady nahoře, navážeme svoje pásky od kalhot a z toho bude lano nejmíň dva metry. Pak svážeme do provazce ještě svoje bundy a kalhoty, a to budou další nejmíň tři metry. A to všechno, svázaný dohromady jako lano, spustíme dolů Pepínovi, on se chytí za konec, a my tři ho společně vytáhneme. A pak ho odneseme na zádech až k autobusu, to už bude to nejmenší! Hlavní, aby byl nahoře!

Bartoňova zdrcená a nedůvěřivá tvář se během Vinckova výkladu jasnila, a když Vincek skončil, řekl: No, tak jak to říkáš, to vypadá dost nadějně. Tak podívejte se, my vám to, já vám to řeknu, co tady děláme. Ale dejte mi ještě napřed čestný slovo, že to nebudete nikomu dál povídat, a že nás o nic nepřipravíte!

Čestný slovo! vyhrkli slavnostně a vzrušeně Vláška i Vincek, oba skoro současně, a natáhli k Bartoňovi své pravice. Stiskl ji každému pevně a vážně, i když rozechvěně.

A pak řekl pomalým hlasem: My tady hledáme Jeskyni obřích trilobitů!

17. Zachraňování Pepína

Co že, co že tady hledáte? vykřikl nechápavě Vincek a jeho oči několikrát prudce zamrkaly.

Jeskyni obřích trilobitů! opakoval neochvějně Bartoň. Tady má být někde Jeskyně obřích trilobitů! Víte, tady je všude plno zkamenělin, kdybyste si všimli těch skalisek a skalních stěn, i těch skalních desek zarostlých v zemi, všude byste museli vidět v kameni zapečený zkameněliny, takový všelijaký rourky, mušle, a zase jenom otisky, tady je na to terén, ale ty všechny věci, co tady jsou, a co už jsme s Pepínem ze skal a z balvanů vytloukli

kládívkem, to všechno je nic proti tomu, co tu ještě někde je, ty obrovský obří trilobiti, mají být někde v náký jeskyni, snad jsou půl metru velký, a snad ještě větší, ani v muzeu takový prej nemají, no, a my je marně hledáme! Už od jara.

Dostali bysme za ně snad tisíce korun! A už se nám tu stalo dost nedobřejch věcí, zdá se, že tu není moc bezpečno, aspoň někde ne, dnes takovou jednu nehodu vidíte sami!

Odmlčel se a máchl rukou dolů do propasti, kde ubohý Pepín pořád ještě v zoufalství a bolestech čekal na svou záchranu. Pak se prudce obrátil k Vinckovi a vykřikl: Tak teď to víte, aspoň zhruba všechno víte, a tak teď ukažte, co umíte! Teď je řada na vás!

Dobrodružství v zemi nikoho

Vincek i vláda zde pořád ještě stáli bez pohybu, udivení a trochu nedůvěřiví. Vincek byl první, kdo našel řeč: A jak nás přesvědčíš, že je to všechno pravda? Že sis tu jeskyni obřích trilobitů teď honem, honem v rychlosti nevymyslíš, abys nás oklamal? A to pravý tajemství že jsi nezamlčel?

Tak se podívejte na tohle! řekl Bartoň. Sáhl po torně, ze které vypadlo geologické kladívko, a vylovil z ní několik pěkných zkamenělin dosti značných rozměrů. A s nimi menší ohmataný zápisník starodávného typu, s korálkovým ozdobným vyšíváním na lepenkových deskách.

Zalistroval v něm a dal jim číst vybledlé a málo již čitelné písmo. Četli tam doslova: Dnes byl zase nádherný den, plný slunce, a moc jsme toho našli. Ale ani dnes mně Kartus jeskyni obřích trilobitů neukázal. Snad mně ještě moc nevěří, nebo ji teď sám nemůže najít, i když určitě vím, že už v ní byl. Nemohl by mně přece o ní všechno tak dopodrobna z paměti vyprávět, kdyby ji neviděl na vlastní oči. A tak mně nezbyvá než jen čekat, čekat, a nebo snad hledat na svou vlastní pěst. Ale toho se zatím nechci a nemohu odvážit...

Stačí? řekl Bartoň, když viděl, že Vincek i vláda tyto řádky dočetli.

No, stačí, no! brumlal nespokojeně Vincek, ale kdo to psal, a kdo je ten Kartus a Bartoň jej netrpělivě přerušil. To je zatím vedlejší, to by byla dlouhá povídačka, teď prosím vás honem dělejme něco s Pepínem, už není moc času, cesta s ním domů bude asi

špatná, budeme muset jít asi hrozně pomalu.

Dali se do rychlé práce. Opasky všech byly navázány dohromady a chlapi svázali i své bundy a kalhoty. Vznikl podivný uzlovatý nevzhledný provazec. Bartoň s ním chtěl hned letět k okraji propasti a spustit jej dolů, ale Vincek jej zakřikl: Stát! Musíme to napřed vyzkoušet! Co když to nebude držet, něco povolí a Pepín nám spadne třeba z puky stěny zpátky na dno, na šutry, a potluče se ještě víc! Je vidět, že myslíš na všechno! přikývl trochu zahanbeně Bartoň. Vzali provazec každý na jednom konci a tahali se o něj tak, jako kdyby konali závody v přetahu lanem. Uzly na navázaných bundách a kalhotách se utáhly, a provazec tah vydržel. Tak, teď můžeme! určil pak Vincek. Teď je to sichr!

Hodili provazec jedním koncem Pepínovi na dno šachty a Bartoň na něj zavolal: Udržíš se? Drž se oběma rukama! Potáhnem tě pomalu! A obrať se ke skále zády, ať si neodřeš obličej!

Jo, jo, dobrý! Já vím! zasténal z hloubky sklesle Pepín, ale konce provazce se chopil pevně, to všichni viděli a na silném škubnutí provazce i cítili.

Tak jedem! A pomalu, jen pomalu, rychlost by Pepín možná nevydržel! řídil záchranu Vincek. Třem párům rukou vytahování Pepína nedalo opravdu žádnou velkou námahu. Držel se křečovitě a za chvíli se objevily jeho ruce a pak i hlava nad okrajem propasti.

Pomohli mu dostat se přes okraj napřed horní polovinou těla, potom i nohama.

Vylezl na rovinu po kolenou, vzpřímil se, ale pak si sedl a nakonec i lehl a ruce se mu chvěly rozčilením i námahou. Tak zde ležel, zdánlivě bez života, s tváří bolestně staženou a očima přivřenýma, obklopen svými zachránci, mlčky a nehnutě. Byl se svými silami u konce.

A co noha? připomněl mu po chvíli mlčení Vincek. Ukaž, jak to vypadá!

Pepín si namáhavě a se vzdycháním sedl a natáhl před sebe levou nohu. V kotníku byla mírně naběhlá.

A s tímhle jsi tam dole tak vyváděl? ušklíbl se opovržlivě Vincek. Tohle není ani podvrtnutí, natožpak zlomenina. To už bys měl nohu jak bačkoru. To je jen naražená noha, jak jsi tam prudce dopadl! Trochu to stáhneme, a poběžíš domů sám!

Vzal svou starou košili se záplatou na zádech a obětavě z ní odtrhl po celém jejím dolním okraji pruh v šíři asi pěti centimetrů. Sundal Pepínovi polobotku, napůl shrnul ponožku a pak mu pruhem z košile kotník pevně stáhl. Všichni hleděli na jeho počínání jako očarovani. Tak rychle a zručně pracoval.

Tak a teď vstaň, a trochu to rozchoď! Uvidíš, že se rozejdeš, a doma si dáš na to ale octan hlinitej, rozumíš!?

Pepín přikývl, za pomoci Boží Bartoňe a Vládi vstal a udělal několik kulhavých nesmělých kroků. Ale tvář, až dosud zasmušilá, se mu rozzářila štěstím. Může chodit! Může jít domů! Zlomenina to není!

A teď teprve vypukl pravý jásot nad jeho záchranou. Bartoň i Pepín Vinckovi a vládovi děkovali, smáli se, a zdálo se, že jim ani příliš nevadí, že těmito dvěma čmuchalům, jak jim vždy mezi sebou nadávali, za Pepínovu záchranu museli zaplatit prozrazením svého tajemství.

Tak co, kul pak železo neúnavný Vincek, vyplatí se to

bejt s náma v dobrým, nebo ne? Heleďte se, my se vám

nebudeme tady hák kór moc vnucovat, ale kdybyste chtěli,

tak bysme po ty vaší jeskyni pátrali s vámi, a když se něco najde, bude to jen

vaše, chcete?

Chceme! vykřikli jakoby jedněmi ústy Bartoň i Pepín. A když něco najdeme, rozdělíme to na půl! To vám zase říkáme my! dodal Bartoň. Domů se vraceli s pokulhávajícím Pepínem pomalu, ale jako přátelé. A cestou se Vincek a Vláda dověděli ještě leccos velmi zajímavého.

18. Boža s Pepínem vyprávějí

Zdalo se, že se Pepínův kotník lepší každým ušlým metrem. Sám to radostně tvrdil, že se mu jde čím dále tím lépe. Už ani nechtěl, aby ho chlapci podpírali jako při začátku cesty. A tak mu pomáhali jen při nějakém příliš prudkém sestupu nebo zase výstupu.

Za jejich zády tam kdesi nevýslovně daleko nad nízkým obzorem zapadalo ohnivě červené slunce. A celý ten podivně krásný opuštěný kraj, Země nikoho, jak ji mimoděk Vincek nazval, se topil v jeho záři. Ze skalisek a hloučků stromů i křovin vybíhaly nafialovělé stíny, a dlouhé pitvorné stíny vrhala před sebe i těla krácejících chlapců.

Hoši se každou chvíli otáčeli, aby se podívali na tento okouzující požár nebes a jeho stále se měnící barvy.

To je jako v nějaký kanadský divočině nebo v Arizoně, nebo tam někde ... vykřikoval obdivně Vláda. Měl doma několik kovbojských knížek a téměř všechny měly na svých barevných obálkách podobné výjevy.

Pak si vzpomněl na to, co mu vrtalo hlavou už tam u té nešťastné propasti, a tak se zeptal Pepína: To jsi tam spadnul, nebo ses tam sám dobrovolně spustil? To asi ne, viď, proč taky!?

Ale Pepín kupodivu přisvědčil: Ba jo, sjel jsem tam po zadku, a schválně! Zdalo se nám, že tam dole na dně, za takovým křovíčkem je něco jako vchod do nějaký jeskyně! Ale nebylo tam nic. Zbytečně jsem si naboural nohu a nahoru to nešlo ani trochu tak lehce, jak jsem si to ještě nahoře představoval, že to půjde! A jak jste se vlastně o tomhle kraji dověděli? A odkud máte ten notýsek? ptal se Vincek. Teď, protože už byli přátelé, nezněly již tyto otázky jako vyzvídání, ale spíše jen jako upřímná snaha všemu porozumět, vše si objasnit. I oni Bóžovi Bartoňovi a Pepínovi všechno řekli: jak Vláda zachytil jejich morseovkový rozhovor ve tmě přes dvory vedený, jak šli za Božou do jeho domu přes křiklárnu a co se jim tam stalo při návratu.

Jo, to začalo už loni, taky takhle někdy v září nebo v říjnu! začal teď Boža. My jsme tady s Pepínem pořád chodili číst Žhavé pomezí do skříňky Ontaria a taky ty všechny ostatní věci, co tam vždycky mají. Startovali jsme taky na těch modelářských závodech, co loni Ontario uspořádalo, posílali jsme vždycky svoje odpovědi

na ty různé otázky a soutěže, co vypisovali, no, a pak nám

ale všechno tohle už nějak nestačilo a my jsme dostali takovou hroznou touhu dostat se do Ontaria! Stát se zkrátka členy toho klubu a připravovat s ním všechny ty závody, soutěže, ankety a psát s nimi Žhavé pomezí! Byli jsme s Pepínem do toho všeho celí žhaví...

Boža na chvíli umlkl, jako by se hroužil do svých vzpomínek, a Pepín pokračoval v řeči místo něho:

My jsme s Božou vymysleli sami pak několik takových věcí, co by se daly dělat, taky jsme napsali na zkoušku celou jednu

novou kapitolu do Žhavého pomezí, zamotali jsme do ní jednu skutečnou událost, co se přihodila v ulicích až za Severním viaduktem, no, a když jsme všechno tohle měli, tak jsme to popadli a šli jsme s tím do Ontaria, a řekli jsme jim, jestli by nás vzali do klubu!

No, a vzali vás? vyjekl dychtivě Vláda. Ne! Nevzali! všechno, co jsme si vymysleli, i tu kapitolu do Žhavého pomezí, si prohlídli, přečetli, pořád z nás tahali rozumy, odkud to máme, kdo nám to psal, nevěřili nám, že jsme si to všechno dělali sami. A pak nám řekli, že do klubu nikoho neberou, že jich je tak akorát, jako Rychlých šípů, a že mají malou klubovnu, víc členů že by se tam ani už nevešlo, a že by v klubu pak taky nebyla už třeba taková svornost, a zkrátka že nás vzít nemůžou!

Pepín se pak omlčel a podíval se na Božu. Vincek i Vláda měli dojem, že sám od sebe nechce dál ve svém vyprávění pokračovat a že čeká, až jestli se Boža rozhodne o dalších událostech hovořit sám.

A co jste teda udělali, když vás do Ontaria nevzali? vybízel je Vincek k dalšímu vyprávění. Co jste jim řekli? A vzali jste si ty svoje nápady a tu kapitolu do Žhavého pomezí zpátky, nebo jste jim to tam všechno nechali?

To je právě ono! My jsme to tam všechno nechali! A tím vlastně to hlavní všechno teprve začalo! řekl Boža. V jeho hlasu se ozývalo jakési váhání, rozmýšlení.

No, a proč jste tam všechny ty svoje návrhy a lejstra nechali,

Dobrodružství v zemi nikoho

když vás do klubu nechtěli vzít, a co to bylo to hlavní, co pak teprve začalo? dorážel dychtivě Vincek. Správně vytušil, že je zde ještě mnoho důležitého nedopověděno.

My jsme byli tak zkoprnělí a zklamaní, když nás nepřijali, pokračoval teď zase Pepín, že nás to ani nenapadlo si ty věci vzít zpátky. Nechali jsme jim je tam na stole a vyrazili jsme z jejich klubovny otrávení a zklamaní, jako když nás vystřelí! Až potom za několik dnů, když už jsme se z toho trochu vzpamatovali, jsme se utěšovali, že si některý ty naše věci, ty nápady, Ontario třeba vybere, upotřebí je a napíše do skříňky, že jsme to vymyslili my. A tak že aspoň něco málo budeme mít s Ontariem společného! Opravdu jsme to čekali a moc jsme se na to těšili. Každý pondělí jsme se chodili na skříňku koukat, to tam Ontario vždycky dává nové věci, to jistě víte, ale naše nápady tam nikdy nebyly. Hrozně nás to míchalo, měli jsme děsný vztek!

Vláda si při těch slovech vzpomněl, jak i on marně vyjednával s Ontariem, když chtěl dostat tu zrádnou fotografii, a jak šel z jeho klubovny také tak zkoprnělý a zklamaný, jako asi kdysi odmítnutí Boža a Pepín. Nahlas ale neřekl nic a dobře udělal. Jen ale velký neklid se jej znovu teď zmocnil, když si uvědomil, že tohle všechno bude muset Ontariu říci, i to o té Jeskyni obřích trilobitů, aby tu mizernou fotku dostal!

Boža převzal hovor: Pak jsme se sprátelili s partou Inky Solimanové. Je to docela dobrý klub, i když není tak známý, jako Ontario. Tam by nás byli docela rádi vzali za členy. A když se Inka od nás dověděla, že jsme dali Ontariu několik těch svých nápadů a tu jednu kapitolu Žhavého pomezí, tak řekla, že by její parta si mohla pořídit taky takovou skříňku a dělat různé akce pro mládež z okolí. A s těmi našimi věcmi, co jsme nechali v Ontariu, že by se jako začalo. I to naše Žhavé pomezí že se nějak použije.

No tak my jsme, Pepín i já, s tím souhlasili a Pepín hned letěl do Ontaria, aby nám ty naše věci dali zpátky. Byly to už podrobně vypracované vývěsky s různými pravidly několika závodů a soutěží, pěkně barevně vymalovaný, ten náš kousek Žhavého pomezí měl taky několik kreseb a byl Pepínem krasopisně napsaném, a tak jsme se s tím nechtěli psát a malovat znovu. Ani bysme si to už nepamatovali a nedokázali to všechno znovu tak napsat. No, a řekni Pepíne, jak jsi v Ontariu dopad'!

No, celkem špatně! usmál se trpce Pepín. Napřed říkali, že si ani nepamatují, že bysme u nich něco nechali, pak zase dělali, jako že ty naše věci hledají, prohrabávali na okno všechny skříně, ale nic našeho že tam přej nemají! Říkal jsem jim, že bych se do těch skříní podíval sám, že ty naše lejstra hned poznám, ale to nechtěli dovolit! Že přej mají ve skříních různý tajnosti a nový vývěsky pro skříňku, a zkrátka do almar že přej nemůžu! Byla to jen ale jejich výmluva! Někdo jim už donesl, že chceme s partou Inky Solimanové dělat taky takovou skříňku, jako mají oni, a taky takovou činnost, a tak ze strachu před naší konkurencí nám ty naše věci nechtěli vydat, jen aby nás poškodili a od zahájení naší činnosti odvrátili nebo aspoň zdrželi! Pepín domluvil.

Jo, a tohle vlastně bylo začátkem toho všeho dalšího, co pak přišlo! pokračoval zase Boža. My jsme ty svoje věci strašně potřebovali, chtěli jsme s nimi začít u Inky Solimanové, když nás Ontario předtím odmítlo. A tak jsme se s Pepínem tajně rozhodli, že si své věci z Ontaria vezmeme sami, násilím, když nám je nechtějí vydat dobrovolně.

Jednou pozdě večer, když Ontariovcí nebyli v klubovně, vlezli jsme tam oknem, to tam neměli ještě mříže, a prohledali jsme obě skříně! Samozřejmě, že jsme tam svoje věci našli a hned jsme je sbalili! Aby si to ale Ontario nedomýšlelo, že jsme to byli my, co jsme jim v almarách hrabali, tak jsme na oko sebrali v rychlosti ještě hromady jinejch lejster, starejch vývěsek, vyrabovali jsme taky ten starej plesnivěj kufr, co si Ontario tenkrát přineslo i s knihou Žhavého pomezí z půdy od nějakého pána, no, a v tom kufru byl taky tenhle starej notýsek, až toho jsme se pak doma dozvěděli tady o tom kraji!

Ten notýsek psal někdo, my nevíme kdo, a už je to asi moc dávno, není tam žádný letopočet, a byl to asi nějaký pomocník nebo učedník nějakýho Kartuse, ten mu kraj tady ukázal a učil ho, jak zkameněliny hledat a vykopávat, a taky mu řekl o ty jeskyni obřích trilobitů. Nikdy mu ji ale neukázal, k ní ho nikdy nepřivedl, už jsme ten notýsek snad stokrát přečetli, a nic víc tam o tom není!

No, a co jste z toho všeho řekli v partě Inky Solimanové? zeptal se vláda.

Začali jste tam svou činnost? vstoupili jste tam?

Ne! řekl krátce Pepín. Když jsme si ten notýsek přečetli, rozhodli jsme se, že budeme po tom kraji a pak po ty jeskyni pátrat sami. U Inky jsme ani nemohli říct, že jsme do klubovny Ontaria vlezli! Báli jsme se, že by se to z party vyneslo a Ontario že by se nám pomstilo. A tak jsme Ince řekli, že jsme svoje

Dobrodružství v zemi nikoho

věci od Ontaria nedostali, a tak že do její party vstoupíme až někdy později, jestli se nám podaří vymyslet si nějaký věci nový. No, a pak už jsme k ní nikdy nešli!

Vyprávění Boži a Pepína skončilo, když všichni došli ke skalnaté stráni, dělící Zemi nikoho od vzdáleného okraje města s jeho silnicí, nízkými venkovskými domky a autobusovou linkou.

Neškrabali se však na její vrchol, aby po jeho zdolání se zase řítili a klouzali a padali po jejím velmi příkrém spádu na druhé straně, obrácené k městu!

Vyšplhali se sotva do její první třetiny, hustě zarostlé křovím, a zde ukázali Boža s Pepínem Vláďovi a Vinckovi uzoučký průsmyk, ukrytý v houští. A jím proklouznou na druhou stranu.

Taky jsme se při svých prvních cestách sem i zpátky hrabali a škrábali přes celou výšku stěny! řekl s úsměvem Boža, když viděl jejich překvapené obličeje. Ale pak jsme objevili tady tu užlabinku, říkáme jí Tunel a tak je cesta sem i zpátky mnohem rychlejší. Takovejch průsmyků a cestiček je tu plno, jen je v křoví najít.

Ještě se naposledy znovu všichni obrátili a dívali se chvíli mlčky zpět do Země nikoho. Obzor byl již fialový, slunce zapadlo, kraj se stápl do mlh a tajuplného šera. Teď bez slunce a plný stínů, vypadal nevlídně a strašidelně. Boža štouchl Pepína loktem a řekl: A teď bysme tady, Pepíne, ještě byli! Ty tam v jámě, já nahore, a nevěděli bysme, co počít!

Pak všichni proklouzli průsmykem a začali sestupovat směrem k nízkým domkům. Brzo mezi nimi prošli a stanuli u autobusové stanice. Vláda zacinkal v kapse vesele drobnáky. Dnes nepoběží pěšky!

19. Odvážný plán

Ještě v tentýž večer, kdy se obě dvojice chlapců vrátily ze Země nikoho společně domů jako přátelé, se slabě, ale vytrvale rozpršelo, a déšť trval dlouho do noci.

Každý ze čtyř hochů v tichu a v pohodlí svého lůžka, dříve než usnul, uvažoval s blahým vědomím, jak je dobře, že už je doma, pod střechem a v suchu. I Vincek a Vláda si s pocitem úzkosti představovali, co by tam v daleké Zemi nikoho teď v dešti, tmě, chladu a tísnivé opuštěnosti asi dělali Boža a Pepín, kdyby jim nepomohli! Tím více o tom přemýšleli a šťastnou náhodu velebili oba zachránění. Teď je tam hrůzná tma, déšť a víchř bičují keře plné šípků a trnek, jež nikdy nikdo netrhá, ohýbají pokroucené břízky, smrčky a borovice, je tam samota, snad i nějaké nebezpečí, o skaliska pleskají dešťové kapky a v tom bludišti roklí, pahorků, skal, strání a propadlin i jezírek a potoků je někde i bájná nenalezitelná Jeskyně obřích trilobitů!

Počasí se nezlepšilo ani druhý den. Nepřestalo pršet a citelně se ochladilo. Nad městem se válely těžké podzimní mlhy a v ulicích bylo šero již od páté hodiny odpoledne. A takový čas s hojnými vytrvalými dešti panoval pak řadu dnů. Plány chlapců vydat se v sobotu, kdy má Vláda volno, znovu do Země nikoho, selhaly. Nebylo možno tam jít v tak nepříznivém počasí.

Ale i dny, prožívané doma v nucené nečinnosti, přinesly řádku drobných i velkých událostí. Jednou z nich, pro Vládu velmi důležitou, bylo otcovo svolení k opětovnému přátelství s Vinckem.

Vincek se velmi čestně umístil ve školní soutěži slušnosti za první čtvrtletí. Sám se tomu sice divil a říkal, že to musí být nějaký omyl, ale Vláda jeho úspěch doma obratně ohlásil a sympatie pro Vincka byly rázem tu! A tak se mohl Vláda s Vinckem stýkat teď zase už každé ráno cestou do školy a často i při návratu domů, když jim náhodou končilo vyučování ve stejnou hodinu. Skrýše pro psaníčka v domě u strakaté kočky už tedy nemuseli používat.

Téměř každý večer se Vláda dorozumíval s Božou a Pepínem světelnou morseovkou, spíše ovšem pro zábavu než z nějaké nutnosti, ale vysílali si jen v opatrných náznacích. Co kdyby se někde v těch stovkách oken, jež se dívaly dovnitř bloku domů, našel zase nějaký takový podnikavec jako kdysi Vláda a jejich hovory by zachycoval? Musí být krajně opatrní!

V sobotu se všichni čtyři sešli v domě, kde bydlel Vláda. v chodbě u sklepa stály veliké bedny na úschovu dětských kočárků. Na ty

si sedli a Boža s Pepínem předčítali polohlasně Vláďovi a Vinckovi celý zápisník, ze kterého se kdysi dověděli o kraji s Jeskyní obřích trilobitů. v jeho stránkách byly celé geologické rozборы těch míst. Pisatel byl zřejmě velmi poučený v tomto oboru, snad to byl studující geologie a kartus možná byl jeho profesorem, kdož to ví!

Ze zápisků se chlapci také dočetli, že se v tomto kraji kdysi také dolovalo,

Dobrodružství v zemi nikoho

lámal se kámen a kopal písek, těžil se vápenec. To vysvětlovalo ten podivný vzhled kraje, jakoby rozrytého nějakými výbuchy, s krátery, zarostlými náspy vyvezené hlušiny, osamělými skalisky, i se zřícenými a do starých štól propadlými skalními deskami.

Ono se to tam opravdu asi někde někdy propadá! řekl mezi čtením Pepín. My, když jsme tam chodili, tak jsme několikrát slyšeli hrozný rány, jako když se řítí skála nebo kamení a taky se nám někdy zdálo, že některé místo vypadá najednou docela jinak, než jak jsme ho viděli někdy předtím, že je tam najednou třeba ohromná jáma s vodou na dně a předtím že tam nic takového nebylo! No jo, namítl Boža, ale je taky možný, že jsme se pletli, že jsme byli někde jinde, kde okolí vypadalo podobně, a tak že se nám to opravdu jen zdálo!

Hm, to je fakt, připustil Pepín, ten kraj tam je tak rozlehlej, já nevím, kam se to až táhne, to je snad na kilometry cesty na všechny strany, a vyznat se v těch všech roklích, jámách, skálách, jezírkách a potocích a houštinách, to je nemožný!

My pořád hledáme tu Jeskyni obřích trilobitů a vůbec nemáme přehled, kde jsme už hledali, a kde ne! dodal pak ještě Boža, což vnuklo podnikavému Vinckovi ohromný nápad:

Tak vy nevíte, kde jste už hledali a kde ne! mluvil zvolna, protože přitom již usilovně přemýšlel, jak zařídit to, co právě navrhně: Tak podívejte se, my tu Zemi nikoho zmapujeme! My budeme zakreslovat na velké list papíru kousíček po kousíčku jedno význačné místo za druhým, rokle, skály, stromy, jezírka, jámy, všechno! A kde už to prohledáme, tam uděláme na mapě znamení, třeba trojúhelník a to znamení uděláme i ve skutečnosti

tam na tom místě, víte, tam je nakreslíme barvou na skálu, na kámen, na kmen stromu, co tomu říkáte?

Na bednách se rozpoutalo nadšení nad tímto návrhem a hned se dělaly plány, jak začít, kdo přinese papír, kdo nesmazatelné mastné křídly. Vláda se nabídl, že by s sebou nosil malé rýsovací prkno, na něm by se mapa na napjatém papíru dobře kreslila!

Jindy se zase Vincek vypravil, na Vládův nápad, do muzea, kde prohlížel zkameněliny nejrůznějších druhů a dostal se i do pracovny geologického oddělení, kde opatrnými otázkami otukával, zda je možné, aby byli trilobiti ještě větší, než viděl ve vitrínách. Pracovník oddělení byl velmi potěšen Vinckovým ušlechtilým zájmem o vědu.

Ano, ano, potvrdil mu ochotně, našly se ještě mnohem větší exempláře, než máme u nás! A mají značnou cenu, jsou velmi vzácné. U nás v našem poměrně malém muzeu je nemáme, ale

opravdu se vyskytují, a kdybys nám chlapče takový kus jednou přinesl, a tu se profesor zasmál tak, jako se dospělí lidé smějí něčemu naprosto nemožnému, v co nevěří, tak bychom dali pod něj mosaznou destičku s nápisem: Tento neobyčejně vzácný exemplář trilobita našel a našemu muzeu věnoval žák ten a ten, dne toho a toho ...

Chlapci tímto rozhovorem Vincka v muzeu měli potvrzeno, že ve starodávném vyšívaném zápisníku nejde o výmysl, o fantazii. A nadšení všech pro hledání tajemné Jeskyně obřích trilobitů se od toho dne zase ještě zvětšilo. Jen aby už zase bylo jednou hezky, a oni mohli tam nahoru, do Země nikoho! A bude vůbec letos ještě někdy hezky?

Počasi bylo nadále nevlídné, sychravé a deště bičovaly každou chvíli celé město. Voda rachotila temně v okapech, klepala na tašky domovních střech, v ulicích hučel podzimní vítr, ale nálada chlapců byla plná pohody a dychtivého očekávání, až zase jednou přece jen vyrazí za dalším hledáním. Jen jeden z nich měl svou dobrou náladu občas citelně pokaženou a to Vláda, když si vzpomněl na svůj slib, daný Ontariu!

Pořád tam čekají na jeho nějakou zprávu. Na výsledek pátrání, jak to tehdy u nich chtě nechtě musel nakousnout. A když nepřinese, ocitne se zrádná fotka znovu ve skřínce a bude konec! Otec se svým bystrozrakem a důvtipem si všechno spočítá a vypukne peklo, jaké Vláda doma ještě nezažil! Nebude odpuštění ani zapomenutí! Hrom do všeho, co jen počít?

Pravda, Vláda s Vinckem vědí od Boží a Pepína už tolik, že by to stačilo na desítky vývěsek do skříňky Ontaria a Ontariovcí by mu za to fotku jistě rádi dali! Ale to přece Ontariu nemůže prozradit! Ontariovcí by šli pak za Jeskyní sami a natahali by vývěskami do Země nikoho ještě spousty zvědavců, bylo by vážně po všem!

A co víc: je možné, že o Jeskyni už sami v tom notýsku četli, vždyť notýsek byl u nich v klubovně v kufru kdovíjak dlouho, než ho tam Boža s Pepínem stopili a tak by poznali, že to byli oni dva, kdož jim tehdy do klubovny vlezli a tam lejstra vybrali! Či snad tehdy neměli vše to, co v kufru z půdy přinesli, ještě

Dobrodružství v zemi nikoho
probráno a pročteno? Ať tak nebo onak, není možné Ontariu říci o zemi nikoho ani slůvko! Ale co si tedy vymyslet k jeho obelstění? Jak Ontariovce uspokojit a fotku vymámit ?

A byl to opět vynalézavý Vincek, který pomohl, prozatím alespoň radou, zdánlivě dobrou, jak to navléknout a situaci zachránit.

Musíme udělat to, co udělali kdysi Boža s Pepínem! řekl Vláďovi, když ten kteréhosi rána cestou do školy znovu začal řeč o své mučivé starosti a strachu. A co udělali Boža a Pepín?

Šli si pro svoje věci, pro svoje lejstra a hotový vývěsky do Ontaria sami, když jim je tam nechťeli vydat dobrovolně!

Dobrá! To vím! Ale co my ? Jak, myslíš, že bysme my, nechápavě ze sebe soukal vláda, ale už mu vzápětí trochu svítalo, co má Vincek asi na mysli. A ten jeho domněnku také hned potvrdil:

No samozřejmě, podíváme se do klubovny Ontaria někdy večer, když tam nikdo nebude a snad tam tu fotku i s negativem najdeme! A jestli jo, tak už jsou pak na tebe krátký, ty si oddychneš a my s tebou!

Na rohu Veverčí a Zelené ulice se rozešli, každý do své školy.

20. Vzrušující přípravy

Plán vniknout násilím do klubovny Ontaria byl tak nebezpečný, že se s ním vláda a Vincek nesvěřili ani svým novým přátelům Bóžovi a Pepínovi, i když spolu jinak kamarádili upřímně a bezelstně. Měli strach, že by se někdo z nich mohl někde nešťastnou náhodou podřeknout a plán tak prozradit.

Už jen představa toho, že by byli při vnikání do klubovny někým přistiženi, byla více než hrozná. Jistě by byli zavoláni Ontariovci a ti by hned letěli s fotkou do vývěsky, nebo snad dokonce k Vláďovu otci. Adresu by si určitě vypátrali!

Několik cest do školy i pak zase zpět bylo věnováno podrobnému vypracování celého toho vzrušujícího podniku. Nic nesměli zanedbat, přehlédnout!

Vincek, který mohl každý večer ven a nebyl teď po svém úspěchu ve školní soutěži chování ani večer příliš omezován, zjišťoval si nenápadně, ve které dny jsou Ontariovci v klubovně. Bohužel tam byli pečení-vaření skoro každý den! Ale v sobotu odcházeli z klubovny dříve, ještě před večerem, chodili společně od šesti do kina. A protože vláda má v sobotu volno, byl tento den uznán jako jediný vhodný, kdy se o tento nebezpečný podnik mohou pokusit.

Horší byl objev, učiněný vinckem při jeho výzkumných cestách ke klubovně Ontaria: v jejích oknech jsou důkladně mříže ze silných plechových pásků a na dveřích je důkladný visací zámek na pevných petlicových očkách. Nedala se ani odšroubovat, ani vytrhnout. Vincek se pokoušel zámek odemknout hřebíkem nebo jej prostě otevřít pouhým prudkým trhnutím. Ale zámek nebyl z těch laciných filigránských zámečků, které lze odmykat takovým způsobem. Ontariovci po vykradení klubovny letos zjara (Boža a Pepín!) se dobře pojistili proti opakování podobného případu!

Jedině, co můžeme udělat, řekl Vincek, je přefíknout zámek! Oknem tam nemůžeme, to by bylo řezání ještě větší a dveře jinak neotevřeme, než když bude zámek pryč!

Vláda se v duchu zachvíval při všech těchto úvahách, cítil jasně nepoctivost a nezákonnost toho celého počínání. Utěšoval své svědomí jen tím, že do klubovny nepůjdou přece krást, nic cenného že tam nevezmou, ani kdyby tam bylo cokoliv! A že si tam jdou jen pro fotografii v ceně několika haléřů, kterou ho Ontariovci nespravedlivě drží ve svých rukou.

Další den ráno ukázal Vincek Vláďovi pěkný visací zámek, zamčený, skoro nový. To je on? zeptal se nechápavě vláda. Odkud ho máš? To je ten z Ontaria?

Ale kdepak! usmál se Vincek. Ten jsem našel doma ve starejch krámech!

No, a co s ním ? Co s ním chceš dělat ? Ty ho tam chceš pak dát místo toho jejich přeříznutýho ?

Ne! S tím se tam pak přece nebudeme zdržovat! odmítl Vincek všechny vláďovy domněnky. Ten mám na zkoušku! Musíme ho někde, kde nás nebude nikdo vidět, přepilovat, abysme viděli, jak to asi dlouho trvá, než se přefíkne! A jestli to nedělá moc velké rámus! Ještě nikdy jsem člověče neřezal žádnéj zámek!

Já taky ne! vydechl stísněně vláda a v duchu si znovu uvědomil, jak je dobře, že Vincek je jeho kamarád a že se na něj může ve všem spolehnout! Že ho nenechá nikdy v nouzi! Rána do tváře, co mu tenkrát Vincek ve vzteku uštědřil, už dávno byla odpuštěna, přebolena, zapomenuta.

Smluvili se, a když šel vláda k večeru nakupovat, setkali se v blízké osamělé uličce, a tam v zákoutí pod plynovou lampou začali svou zkoušku.

Je čtvrt na šest, pravil Vincek a podíval se přitom na hodinky. Tak schválně kdy to bude hotový! Začal zámek pilovat malou pilkou na železo, bez rukověti. Při

Dobrodružství v zemi nikoho

řezání vznikalo nepříjemný a dosti silný zvuk.

Toho se neboj! řekl mu s předstíranou zkušeností vláda. Až tam půjdem, přinesu strojní olej a budeme zámek i pilku při řezání natírat! Pak to půjde tiše! Nebyl si tím tak docela jist, ale přál si vypadat před Vinckem zkušeně.

Přeřezávání pokračovalo jen velmi pomalu. Trvalo téměř půl hodiny, než bylo silné očko zámku vpůli. A to se ještě v řezání střídali!

To je votrava, tohleto! zašeptal Vincek nespokojeně. Půl

Hodiny, to je děsně dlouhá doba, to tam může na dvůr zatím stokrát někdo přijít, uvidí nás tam, bude se ptát, co tam děláme, dovedeš si to představit, co by to znamenalo ?

Vládu až zamrazilo, když na to pomyslel. Bylo by snad lepší, řekl chvatně, kdyby, kdyby to pilování dělal za nás někdo

Jiný, někdo, koho Ontario nezná! Když bude přistižen on,

nebude to tak nápadné, řekne třeba, že se nemohl dočkat nového pokračování žhavého pomezí, a tak že si to chtěl jít přečíst takhle do klubovny napřed! Byla by to sice hloupá výmluva, ale tomu cizímu klukovi by snad na ni skočili! Když tam chytí mne nebo tebe, uhodnou hned, že jsme tam šli pro fotku a negativ!

Taky by nebylo moc dobrý, kdyby tam natrapírovali Božu nebo Pepína, uvažoval Vincek, i když vím, že by nám tu službu jistě prokázali a ten zámek by tam šli přefíknout! Kdyby ale byli oni dopadeni, bylo by to snad ještě horší! Ontario by jistě usoudilo, že to jsou ti, co jim klubovnu vybrali už jednou a tak by šli po nich a mohli by nás všechny vystopovat až do Země nikoho. Musí to bejt tedy někdo, kdo není ještě v ničem namočený a já už taky vím kdo: Pedro!

Pedro! vykřikl vláda nadějně. Pedro z Křiklárný, to by šlo! Jen ale jak ho získat? Jak mu to říct, aby nic nevyžvanil?

Kde bysme ho teď asi našli?

Určitě někde u Křiklárný! Ale já už musím, Vincku, domů, víš, už jsem moc dlouho na nákupu! Doma bych mohl mít zase mazec!

Půjdu s tebou! rozhodl se Vincek. Vždyť Křiklárna je skoro

na cestě k vám! Uvidíme!

Dali se do vytrvalého klusu, aby teď neztráceli už ani minutu času. Do ulic se již snesla úplná tma a na chodnicích proudily davy lidí, vracejících se z práce. Nedalo se běžet rychle.

Před Křiklárnou Pedro nebyl, ale požádali malou cikánskou holčičku a ta jim ho přivedla odkudsi z hlubin tohoto hluchého domu. Byl usazený, ale když spatřil Vincka a vládu, usmál se a v jeho tmavé tváři opět zasvítily bílé zuby. Jeho věrný pes mu byl v patách a teď se postavil na zadní nohy a předními se opřel o Pedra.

Ten jej objal majetnickým pohybem a tak tu stála ta dvojice, chlapec a pes ve večerní tmě, jako nějaké podivné sousoší.

Ahoj! kývl na něj Vincek. Proč brečíš? Co se ti stalo?

Pedro si utřel rukávem usazené oči i tvář a máchl trpitelsky rukou. Nebylo asi lehké žít v Křiklárně, i když tam člověk patřil!

Vláda jej vzal za loket a řekl: Hele, pojď kousek dál, my ti něco chceme říct! Pamatuješ se na nás ještě, víd?

Pedro přikývl a zašeptal něco cikánskou řečí psu. Ten se spustil na všechny čtyři pracky a poslušně šel za Pedrem. Vláda zapomněl, že spěchá domů s nákupem. Poodešli asi o tři domy dále od Křiklárný a Vincek při pomalé chůzi pořád hovořil bezvýznamné věci o Pedrově psu. Dověděli se, že se jmenuje Dingo a že si ho Pedrova rodina přivezla ze své zrušené osady na východním Slovensku.

A pak Vincek náhle změnil předmět hovoru. Podívej se, Pedro, ty jsi takovej dobrej a šikovnej kluk a my bysme tě tadyhle s Vládou k něčemu potřebovali! Mohl bys nám pomoci? Už jednou jsi nás zachránil. Teď by to bylo po druhý! Pedro, my ti taky budem vždycky pomáhat, kdybys potřeboval, a chránit tě, víš?

Pedro se zatvářil lišácky a přikývl. Už nebrečel. Vincek ještě několik vteřin uvažoval a pak mu vyklopil celou situaci. Nechtějí, aby šel do klubovny něco brát! To ne! Nechtějí dokonce, ani aby vešel dovnitř! Stačí jim, když jen přerizne ten zámek a pak vyběhne ven na ulici a řekne jim, že je to hotovo! Ani oni nebudou v klubovně nic cenného brát! Pilku mu opatří! A když ho někdo uvidí ? Musí říct, že se nemohl dočkat dalšího pokračování žhavého pomezí! Vincka a vládu by samozřejmě nesměl prozradit, děj se co děj, a nic na ně světě! Vláda se pak odhodlal ještě ke slibu, že dá Pedrovi pět korun, když svůj úkol dobře provede.

Já nic nechci! odmítl Pedro. To já nechci, víte, ale já

bych potřeboval, já bych chtěl, abyste vy mně taky pomohli! velmi rádi! jásal

Dobrodružství v zemi nikoho

Vincek. Ale jak? Jen řekni, co chceš! Pedro zalovil v kapse kalhot a vyndal malý látkový sáček. Já bych potřeboval u vás tohle schovat! Při těch slovech začal opatrně sáčkem třepat do druhé nastavené dlaně, až z něho vyklouzly

docela pěkné kapesní hodinky. Podával je chlapcům a dodal: Já vám věřím, že mi je zase dáte, až si k vám pro ně přijdu!

A proč je nechceš mít u sebe? divil se Vláda.

Oni mi je chtěj vzít! zavzlykal už zase Pedro a máchl rukou ke křiklárně. Ale Vincek nebyl tak důvěřivý, aby hned tak všemu věřil jako Vláda.

Pedro! pravil podezíravě. Ty jsi ty hodinky někde vzal

a teď máš strach, že je u tebe najdou, viď?

Nevzal! vybuchl Pedro. Já jsem si je koupil v bazaru. Já prodávám Hlas večera a vydělal jsem si na ně!

Byla to asi pravda. Vláda si vzpomněl, jak sám Pedra viděl několikrát v ulicích ty oblíbené večerní noviny prodávat. Nebyl ostatně sám, kdo si tímto způsobem vydělával! Řada chlapců i děvčat volala po celé hodiny do večerního šera svoje Hlas večera, Hlas večera právě vyšel!

Tak je dej sem! řekl Vláda a natáhl ruku. Pedro do ní hodinky opatrně i se sáčkem vložil. Byla to opět jedna z těch osudových chvil, jež později utvářely další běh událostí.

Smluvili si pak ještě sraz k nebezpečnému podniku, v sobotu v pět hodin odpoledne v blízkosti domu, kde má Ontario klubovnu a potom se rozešli do večerní tmy, každý na jinou stranu.

21. Trampoty s hodinkami

Vláda se při nákupu velmi opozdil, vždyť víc než půl hodiny padlo na zkoušku pilování zámku a dalších nejméně deset minut ho stála cesta za Pedrem a rozmluva s ním!

Otec byl již doma z práce. Významně se podíval na hodiny a zeptal se maminky, kdy Vláda na nákup odešel. Vláda ale pohotově předešel nemilému vyslýchání a hned bez mučení prohlásil:

Já vím, byl jsem tam moc dlouho, tati, viď, ale já potkal

Vincek, a to víš, to je vždycky hned plno řečí a zvlášť teď, když vyhrál v té soutěži slušnosti ve škole, tak pořád o tom povídá ...

Tatínek pak už nic neříkal a za chvíli byl Vláďův pozdní návrat

šťastně zamluven. Pedrovy hodinky ponechal Vláda v kapse kalhot a teprve když po večeri si šel k učení do svého výklenku v pokoji, vsunul je v nestřeženém okamžiku do spodní zásuvky stolu mezi staré sešity z minulého školního roku. Je to jeho stolek a rodiče mu v něm nikdy nic nepřehlízejí. Hodinky tu tedy nebudou objeveny.

Přesto však kvůli nim prožil ještě tentýž večer několik minut pekelného strachu.

Po úklidu nádobí od večere se v pokoji vše ztišilo. Vláda se učil fyziku, maminka něco pletla u velkého stolu uprostřed pokoje. Otec tamtéž četl Hlas večera a občas mamince tlumeným hlasem přečetl úryvek z některého článku.

Pak zřejmě noviny dočetl a tiše vstal, aby se podíval, jak se Vláda učí. Ten jej za svými zády ani nepostřehl. V pokoji bylo chvíli naprosté ticho. A najednou otec říká:

Tady někde něco tiká! Jako hodinky, nebo co! Ale kde by se tu vzaly? Já mám svoje v kuchyni a Vláda žádné nemá! Co to je?!

Vláda se začal vrtět a šustit knihami i sešity, aby téměř neslyšitelný tikot hodinek přehlušil. Proboha, co říci? Když hodinky otci ukáže, musí i říci, odkud je má, či jsou a proč je tady má. A to by nedopadlo dobře! Dlouho by se vykrucovat nedokázal. Otec by se ptal, jak se s Pedrem seznámil, proč právě on hodinky od Pedra převzal do úschovy a zakrátko by z něho vytáhl všechno do poslední písmeny, jako vždy!

Maminka se rozesmála, že tatínek slyší něco, co není, a jestli tu snad někde netiká nějaký pekelný stroj! Vláda se k ní připojil křečovitým násilným smíchem a do tohoto záchranného hluku se ozval v předsíni zvonek. Tatínek šel otevřít a vedl do kuchyně sousedku, místní drbnu paní Malašíkovou. Maminka odešla pak z pokoje za nimi a Vláda bleskurychle přemístil hodinky do své kapsy pod kapesník. Tikot již nebyl slyšet. Do rána pero hodinek dojde, on je zahrabe zase do truhlíku a pak bude po starosti. Ale s učením toho večera byl již konec!

Vše toto se sběhlo v úterý a tak do soboty zbývají ještě tři dny, kdy byl čas vše si znovu důkladně rozmyslet, připravit, nebo snad dokonce od nebezpečného podniku ještě ustoupit. Ale o tom,

že by do klubovny Ontaria snad přece jen neměli jít, Vláda ani neuvažoval.

Neviděl jiného řešení, jak obávanou fotografii a její negativ získat, než si oboje vzít tímto nedobrym nedovoleným způsobem a tak konečně nabýt zase klidu a

Dobrodružství v zemi nikoho

bezpečí před otcovým hněvem a novým trestem.

Druhý den, ve středu, měl Vláda svou povolenou odpolední vycházku. Rád by se byl podíval do Domu sportu, kde v ten den Ontario uspořádalo přehlídku sbírek nálepek od zápalek i jejich bursu. Sbírání zápalkových nálepek bylo zde v okolí velmi rozšířeno. I Vláda byl jejich vášnivým sběratelem a na přehlídce by se rád pochlubil svými poklady, i jiné sbírky zhlédl. Ale před členy Ontaria se nesměl ani ukázat! Jistě by se na něj hned sesypali, co je s jeho výzkumem toho tajemství a až v sobotu fotka a negativ zmizí z klubovny, hned by pochopili, že pachatelem je on.

A tak své střeďeční volno věnoval jen na schůzku s Vinckem, Božou a Pepínem, a protože bylo mokré počasí, do Země nikoho se ani tentokrát nevydali. Chodili jen po ulicích, za silnějšího deště se ukrývali v průchodech a dělali plány, jak začnou s mapováním toho tichého opuštěného kraje, který jim všem tak učaroval. A všechna místa si tam nějak pojmenujeme! vykřikl přitom nadšeně Pepín. Některým jsme už jména dali! Ještě než jsme se s vámi seznámili!

To je pravda! přizvukoval Boža. Máme tam už Měsíční kráter, to je jedna taková velká propadlina dost daleko ve vnitrozemí, taky vás k ní někdy dovedeme, jestli k ní najdeme cestu. Pak na příklad tam máme Jeskyni zklamání. Mysleli jsme si totiž už, že je to ta s těmi trilobity, co hledáme, ale nebylo tam nic než drobné lastury, a tak jsme ji tak pojmenovali. Nebo tam je Obětní kámen, velký plochý balvan, jako nějaký oltář starých Aztéků, a leží uprostřed malé loučky! Nemůžeme pochopit, jak se tam dostal! I ten vám někdy ukážeme. Ale kam vás asi nedovedeme, to je Ztracený vodopád. Je to hrozně daleko, teče tam prudký potok a ten najednou padá s vysokého skalního schodu asi o dva metry níž. Hledali jsme ho pak ještě několikrát při pozdějších výpravách, ale nikdy jsme ho už nenašli. Snad jsme nasadili na potok někde moc vysoko nad ním, nebo zase až pod ním, zkrátka jsme vodopád už neobjevili!

Vincek a Vláda jen hořeli vzrušením při vyprávění Boži a Pepína. Už s nimi o Zemi nikoho tolikrát mluvili a vždy se od nich o ní dozvídají zase ještě nové a nové věci!

A co to nebezpečí? zeptal se pak Vincek. Signalizovali jste si tenkrát o tom! Co to je? Vy jste se tam něčeho báli, vidíte?

Boža s Pepínem na sebe znepokojeně pohlédli a Boža odpověděl: My si myslíme, vlastně my to skoro určitě víme, že tam nechodíme sami! Někdo, nebo něco, tam někdy je! Už třikrát na nás litaly velké kameny, vždycky z nějaký vyšší skály nebo z křoví, kdyby nás zasáhly, tak jsme mrtví! Proto jsem taky nechtěl, aby tam šel Pepín tenkrát sám, když jsem nesměl ven!

Chvilí o tom všichni uvažovali a hovořili, kdo by to asi mohl být.

A ještě tam máme jedno místo pojmenované! odbočil pak Pepín k dřívějšímu hovoru.

A to jméno jsme si vymysleli, už když jsme vás znali!

Vážně? divil se Vláda. A kde to je? Známe to místo? Byli jsme tam už?

Byli! A dokonce s námi! Je to ta propast, jak jste mě z ní tenkrát zachránili!

Dali jsme jí s Božou sami druhý den název Propast přátelství!

22. vzhůru do klubovny Ontaria

Čtvrtek a pátek se Vláďovi vlekly v rozechvění zoufale pomalu. Snad tisíckrát uvažoval, nemá-li nebezpečnou cestu do klubovny Ontaria snad přece jen raději odřeknout! Ale nerozhodl se, a když nadešla sobota, jeho vzrušení dostoupilo vrcholu.

Den byl opět zatažený a občas drobně pršelo. Byl jako stvořený pro podnik, který Vládu a Vincka, a nakonec i Pedra, čekal. V šeru a mlze se zdálo vše být jaksi skryto, utajeno, a Vláda byl tomu jen rád. Zaprvé nebude nutno odpoledne vysvětlovat Bóžovi a Pepínovi, proč nemohou jít do Země nikoho, kdo by tam šel v takovém počasí!? Zadruhé bude navečer brzo tma a to se pro jejich záměry jen hodí!

S Božou a Pepínem se Vincek a Vláda setkali po třetí hodině. Zabrousili s nimi na chvíli k vývěsce Ontaria, kde už byla pěkně upravená vývěska se zprávou o úspěchu střeďeční výstavy zápalkových nálepek a pak se vydali do méně známých ulic směrem k Severnímu viaduktu, odkud vlastně kdysi dávno byly čerpány první náměty pro román generací, Žhavé pomezí.

Tady také byli svědky velké bitky několika chlapců, kteří zde prodávali Hlas večera a dostali se do pěkné pranice kvůli tomu, kdo z nich má opanovat nejvýhodnější prodejní místo, nástupní chodníček u stanice električky. Vláda při tomto nepěkném výjevu tím více myslel na Pedra, zda se teď někde tady takhle nerve, jistě také zase někde křičí svoje Hlas večeraaaa, a jestli nezapomene v pět hodin přijít. Na štěstí je sobota, a to už se Hlas večera prodává téměř od oběda, tak snad bude mít Pedro v tu dobu už doprodáno!

Dobrodružství v zemi nikoho

Velké výčitky si vláda také dělal proto, že o dnešní výpravě do klubovny Ontaria nic neřekli Bóžovi a Pepínovi. Nevěděl dobře, proč jim to nemají říkat, vždyť by to snad neprozradili! Ale Vincek si to tak přál a vláda už se mnohokrát přesvědčil, že v těchto věcech má Vincek lepší rozum než on!

Čím více se blížila pátá hodina, tím byl vzrušenější a netrpělivější. Podaří se mu a Vinckovi nějak nenápadně se od Pepína a Boží odpoutat? Nebudou se divit, že už se jde domů? Situaci jako obvykle zachránil vynalézavý Vincek! Podíval se na hodinky a řekl: Tak kluci, já už musím domů, od pěti je v televizi prima detektivka.

A vidíš! Málem bych zapomněl! připojil se vděčně vláda. Tak to letím taky! Obrátili se všichni zpět ke svým ulicím a brzo se rozešli. Vláda s Vinckem ovšem jen zdánlivě! Za chvíli potom už obcházeli v blízkosti domu s klubovnou Ontaria. Pedro jim vyběhl vstříc z vrat domu Na korálku, kde byl do té doby ukryt. Za ním se plíživými skoky přihnál i jeho pes Dingo.

Toho psa tu nevidím rád! zasykl nevlídně Vincek. Může moc pokazit! To tam půjde do toho dvora s tebou? Při těch slovech podával Pedrovi malý proužek pilky na železo.

Nebojte se, nepokazí nic! A kdyby hrozilo nebezpečí, dá mně znamení líp než člověk! řekl Pedro a pohládl Dinga po uších. Ten chňapl jeho malou ruku do tlamy, ale neskousl ji a jen ruku vděčně držel v zubech. Ale ještě tam nemůžu, ještě je tam Bičík a Strašidylko! Ostatní tři už odešli.

Strašidylko byl nejmladší člen Ontaria a byl v klubu asi tím, co u legendárních a trvale tajemných Rychlých šípů Rychlonožka. Osvojil si i jeho různé průpovědky, tak jak je znal z textů obrázkových seriálů o nich a ze dvou knih, jež byly o Rychlých šípech napsány.

Bude lepší, když my dva zapadneme zatím na chvíli sem někam do baráku, mínil Vincek a ty pro nás přijdeš, až bude vzduch čistej!

Dobrá, souhlasil Pedro, tak se schovejte sem, co jsem stál já, než jste přišli, ale já pro vás nepůjdu, příběhne pro vás Dingo a to už já budu pryč a zámek bude taky pryč! S těmi slovy odběhl a Dingo jej opět následoval jako stín.

Vincek i vláda zašli za vrata domu, kde se Pedro předtím skrýval, a zde s napětím očekávali, co se bude dít dále. Občas spolu šeptem prohodili nějaké slovo, zkoušeli snad už stokrát svoje baterky a chvílemi vyhlédli ze vrat přes ulici k domu s klubovnou Ontaria. Pedro se v jeho okolí bezstarostně a nenápadně probíhal, hrál si s Dingem a vydržel v této předstírané zábavě, i když se z průjezdu domu vynořili dva chlapi.

I ve tmě poznali Vincek a vláda většího z nich. Byl to Jenda Bičík. Menší byl jistě Strašidylko. Kráčeli na opačnou stranu ulice, než byli Vincek s vládou schováni, ale ti přesto jako uštknutí skočili zpět do úkrytu za ochranu vrat.

A teď to začne! zašeptal chmurně vláda. Teď to teprve začne! Zuby mu přitom mírně drkotaly strachem, i když zatím přímé nebezpečí ještě nehrozilo.

Prosím tebe, co budeš dělat pak, až budem uvnitř? usykł Vincek. Jestli se mně tam rozklepeš, tak to tam radši ani nepůjdem! Nejhorší to má Pedro a koukej, jak na to jde statečně! Při těch slovech vyhlédl ven. Pedro ani jeho pes už na ulici nebyli.

Šero houstlo víc a víc. Rozsvítily se plynové lampy a ty tmu jen dotvrdily.

Zvedl se vítr a hučel ulicemi, šelestil v korunách javorů, rostoucích po okrajích chodníků a rozhazoval závěje spadlého listí pod nimi. Po obloze se okrajích hnala těžká mračna. Nastal nevlídný strašidelný večer.

Vincek byl vývojem počasí velmi spokojen, hlavně pak vítal hukot větru. Aspoň Pedra nikdo neuslyší, jak tam vrže tou pilkou, a taky bude na ulicích míň lidí, to je jen dobře, že je takhle!

Brzo potom se spustil ještě drobný déšť, hnáný větrem každou chvíli na jinou stranu. Oba chlapi si vyhrnuli límce. Bylo chladno a v průjezdě, kde se ukryvali, nepříjemně profukovalo.

Pak se ve vratech zjevil Dingo jako duch. Několikrát zaslídlil po průjezdu, zacouval vyděšeně před něčím, ač tam kromě Vládi a Vincka nikdo a nic nebylo, a zase vyběhl.

Oba chlapi ještě chvíli čekali. Pak vyšli z domu a nenápadně se vydali na protější chodník. Pohybovalo se zde jen několik osamělých dospělých chodců. Z jednoho domu se vyloudala malá holka. Šla s plechovým džbánkem někam pro pivo. Jako dva stíny vklouzli pak do domu s klubovnou Ontaria. V průjezdu u stropu matně svítila slabá žárovka. Prolétli jím a dali se pohltnout tmou dvora. Ale Pedro zde již nebyl, to přece jen viděli. Baterky z opatrnosti nerozsvítily. Skoro po paměti dotápali ke dveřím klubovny Ontaria. Oba zde přece již byli! Vincek při svých výzvědných cestách dokonce několikrát. Teď přešel rukou po svislém okraji dveří. Ruka narazila na očka petlice. Zlatej Pedro! zašeptl vděčně. Zámek zde nebyl.

Dobrodružství v zemi nikoho

Vincek nahmatal kliku a stiskl. Dveře se otevřely se zlověstným vrznutím. Vklouzl dovnitř a vládovi nezbývalo než ho následovat. V železných kamínkách byl ještě žhavý popel. Teplo a pach vysušených dřevěných stěn místnosti je objaly. Nesvit! zašeptl Vincek. Až udělám vokna! Z levého rukávu vysoukal dva stočené archy černého papíru. Už od odpoledne je tak nosil, namotané na paži, nastřižené před několika dny podle rozměrů oken. Z kapsy po hmatu vyndal několik napínáčků a těmi připevnil papíry na okna. Teď teprve mohli rozsvítit baterky, zvenčí už jejich záblesky nebudou vidět.

V chabé záři svítilen se Vincek trochu udiveně a bezradně rozhlédl po útulné malé klubovně. Ale vláda zde uvnitř již jednou byl a v duchu doma si snad stokrát nacvičoval, co udělá, až se zde dnes ocitne. Jediným skokem se přiblížil ke skříním, otevřel první a začal se horečně přehrabovat v jejím obsahu. Nejvíce zde bylo písemností. Staré odložené vývěsky, pečlivě srovnané podle dat, výstřižky z novin, časopisy, knihy, kroniky klubu, čisté nepopsané diplomy k různým závodům a soutěžím.

Také ale mnohé krabice a krabičky se spínátky, s připínáčky, s lepenkou i barvičkami, olivkami ke stanům, s barevnými špendlíky. Zásoby sirek a svíček. Hřebíky, kladivo, kleště a jiné náradí.

Vláda, ač doslova ochromen strachem, pracoval rychle. Systematicky prohledával jednu přihrádku za druhou, prohlížel desky, obálky, krabice, zatímco Vincek se spokojil tím, že mu svítil. A přece to byl on, kdo najednou cosi objevil! Hele, zašeptl, tam dole, foto, vidíš ten nápis Foto? Ta škatule Foto přece!

Vzápětí potom se ozvala kdesi venku ve dvoře ohlušující rána. Nesla se ozvěnou jako vzdálené hřmění do tmy ztichlého vnitřku bloku domů, až zanikla kdesi nad jeho střechami. Vincek duchapřítomně ihned zhasl světlo. Oba byli tak vyděšení, že nebyli schopni promluvit. Chvěli se vzrušením a vláda cítil, jak mu po zádech stéká studená kapka potu.

Ozvěna hromové třískavé rány jim ještě nedozněla v uších a venku se vztekle rozkřičel mužský hlas: To zas ty kluci zatracený nechali dveře do dvora otevřené! Já je vodtuď ale vypráskám i s tím jejich klubem!

Někdo se zřejmě rozzlobil, že dveře do dvora jsou otevřeny a práskl jimi. A myslí si, že je nechali otevřeny hoši z Ontaria! Horší však bylo, že kroky rozzlobeného muže zamířily teď do dvora ke klubovně.

Vínku, proboha, jde sem! Někdo sem jde! zašeptl zděšeně vláda a přitiskl se k otevřené skříní, jakoby se do ní chtěl vmáchnout. Vincek ale, jako vždy, byl duchapřítomnější. Po paměti se vrhl tiše ke dveřím klubovny, několika pohyby nahmatal zástrčku a nehlučně jí otočil.

Zlověstné kroky se již blížily ke klubovně. A teď již je muž u dveří a mručí zlobně sám k sobě: Maj štěstí, že tu nejsou! Zřejmě tak usoudil z tmavých oken klubovny. Přesto však zalomcoval klikou, snad pro jistotu, a snažil se je otevřít. To štěstí, že Vincek zastrčil tu západku, to štěstí!! myslel si vláda a vlna chvilkové úlevy z hrozného strachu jej zaplavila.

Kroky se neochotně vzdalovaly, pak se ozval hluk otevíraných a opět zavíraných vrat ze dvora do domu a potom se již opět rozhostilo ticho. Vláda ještě v úzkostech naslouchal, neozve-li se

zvuk zamykání, ale Vincek, jako by četl jeho myšlenky, zašeptal: Ještě štěstí, že ve vratech není klíč! Tady se dvůr nezamyká! Čeho všeho si ten Vincek nepovšiml při svých výzkumných výpravách sem!

Oba chlapci se ještě několik minut ani nepohnuli. Teprve pak se Vincek odvážil znovu rozsvítit baterku. Vláda bleskurychle vyňal krabici s nápisem Foto. Byla zde spousta fotografií z výprav klubu i různých pouličních akcí Ontaria; snímky z koloběžkových závodů desetiletých, ze soutěže míření do terče, nějaké plavání a mnoho jiných. Vincek postavil baterku na stůl, rozhodil po něm fotografie a horečně v nich hledal.

Tady je! vládo, hele, tady je!! skoro až vykřikl radostně po chvíli přehrabování. Vláda se ale ani nepodíval. Probíral se bezradně hromádkou svitků filmů. Každý z nich byl zabalen do hedvábného papíru. To tu budeme takhle do půlnoci! zašeptal zdrceně, to přece všechno nemůžu. Ale Vincek vrhl na svitky zář baterky a zajásal: Datum, podívej se, všude je datum! Kdy to bylo, co nás fotografovali? Podle toho to najdeme!

Vláda řekl přibližně den, kdy u skřínky tehdy spolu stáli.

Tak to bude v tomhle! Vincek vylovil svitek s datumem 26. září–12. říjen a vstrčil do kapsy. Tamtéž putovala i zrádná fotografie.

Chvilí uvažovali, nemají-li vzít ještě něco, nebo udělat zde vůbec nějaký umělý nepořádek, aby se Ontariovci domnívali, že zde řádili skuteční zloději. Vincek pak ale usoudil, že najdou-li klubovnu v naprostém pořádku, nenapadne je ani ve snu, aby provedli kontrolu právě jen fotografií a negativů. Po celé týdny a třeba i měsíce neobjeví ani, že právě ta jedna fotografie a ten jeden svitek

filmu zmizely.

V rychlosti pečlivě uklidili fotografie i svitky zpět do krabice, zavřeli za ní skříň a tiše vykročili z klubovny. Na dvoře ani průchodu domu nikdo nebyl. Prošli domem jak nejlhostejněji dovedli, aby nebyli nápadní, kdyby je snad někdo přece jen zahlédl. Nikdo si jich však nepovšiml. Brzo je pohltila tma.

23. vláďův postrach hoří

Druhý den po úspěšné výpravě do klubovny Ontaria se Vláďa probudil do nevlídného zamlženého rána, ale jeho mysl byla slavnostně naladěna. Je neděle, nemusí tedy brzo vstávat, nemusí běhat po krámech za nákupy, smí dopoledne i odpoledne jít ven (na neděle se otcův zákaz nevztahoval) a co hlavního: má po starosti, po strachu, jak to dopadne s fotkou z Ontaria!

Dnes odpoledne, ještě dříve než se sejdou s Božou a Pepínem, spálí fotku i negativ někde v ústraní, aby po nich ani popel nezbyl! A odpoledne všichni čtyři vyrazí někam do neznámých ulic za Severní viadukt nebo snad dokonce i do Země nikoho, bude-li jen trochu slušné počasí!

V naději na vše to příjemné, co ho dnes očekává, vyskočil posléze z postele, shodil ze sebe pyžamo a poctivě deset minut cvičil. Plnil už druhý měsíc Modrý život a chtěl mít zaplněno okénko Cvičení.

Po snídani umyl nádobí, napsal bez pobízení krátký úkol z češtiny, což otce velmi potěšilo, a vyšňořil se na sváteční dopolední toulku s Vinckem, později pak i s Božou a Pepínem. Když na sebe oblékal novou bundu, která mu tehdy před skříňkou Ontaria tak zavařila a kterou od té doby nemohl ani vidět, neubránil se šťastnému úsměvu. Dneškem počínaje už mu nemusí být protivná!

Ze necelou půlhodinu potom už byl venku a s Vinckem. Spiklenecky se pozdravili nadzdvihnutím obočí a hned se radili, kde spálí fotku i cívku negativů. Bylo by jistě pohodlnější a bezpečnější, kdyby tak učinil Vincek sám už včera doma, když se vrátili z toho rozčilujícího podniku. Ale Vláďa chtěl vidět zničení těch obou hrozných usvědčujících věcí na vlastní oči, sám domů si je ze strachu před otcem vzít nechtěl, aby je u něho nespatril a tak to domluvili takhle!

Vincek chtěl teď ještě něco o nebezpečném včerejšku povídat, ale Vláďa jej zarazil: Ne, ne, Vincku, ne! Nemluvme o tom radši už nic! Já už o té hrůze nechci nic slyšet, ani povídat, a kdyby to šlo, já bych na to něj radši úplně zapomněl, z hlavy si to všechno vyrval, víš, pro mne ten včerejšek byl hrozný zážitek!

No, tak dobrá, dobrá, chlácholil ho Vincek, ty holt jsi taková fajnovka, všechno tě vždycky hned moc zdrbne, nemáš na takovýhle věci zkrátka nervy, to je to! Ale o včerejšku už nepovídal tedy nic a jen očima oba pátrali, kde by zrádnou fotografii a cívku negativů spálili.

Našli si odlehlé a dosti opuštěné místo v parku na Zeleném lánu a zde Vincek obřadně vyjmul z kapsy obě věci. Fotografie byla teď již zmačkaná a na cívce filmu chyběl obal.

Díval jsem se na ty snímky doma, řekl Vincek, a třásl jsem se strachy, jestli jsme tam vzali tu pravou cívku. Ale je to vona, podívej se, tady je ten prevít vobrázek! Rozbalil filmový pás s dvanácti negativy a našel v něm ten jejich. Vláďa si negativ prohlédl proti světlu. Ano, je to on! Včera ho na štěstí ani nenapadlo, že by snad mohli z krabice vzít omylem svitek jiný! Spoléhal na napsané datum. Měl by špatnou noc při takové nejistotě, kdyby jej doma přepadla! Vincek škrtl sirkou a zapálil roh fotografie. Hořela pomalu, špatně, jakoby neochotně, kroutila se a krabatila. Ale přesto kousíček po kousíčku stravoval oheň na obrázku jednu postavu za druhou, až zbyl z fotky již jen malý hořící růžek. Vincek jej hodil na zem, aby si nepopálil prsty, a opatrně k němu přiložil film. Ten vzplanul skoro výbušně a vydával těžký dusivý dým.

To je pěkný čudák, co? pravil k Vláďovi, který na dílo toužené zkázy zíral jako očištěný.

Z cesty za ozdobnými keři vyšlo několik starších mužů-důchodců a jeden z nich na chlapce zahrozil: Co to tu děláte, chuligáni? Proč tady kazíte vzduch, darebové?!

Vincek beze slova rozdupal spálené zbytky fotografie i škvarek negativů a provinile se odtud klidili. Nadávka chuligánů se jich těžce dotkla. Všude tady měla mimořádně špatný zvuk, protože řádění těchto part i jednotlivých chuligánů po celém okolí se stále stupňovalo. Každou chvíli byl jimi někdo někde přepaden a zbit, někdy i oloupen, v sadech lámali stromky a ničili lavičky, v ulicích se ztrácela z veřejných telefonních automatů sluchátka. Množily se rozbité a často i vykradené výkladní skříně obchodů. Zdivočelým hulákajícím, a někdy i opilým, výrostkům zpustlého zjevu se

Dobrodružství v zemi nikoho
každý raději vyhýbal. Nikdo si netroufl je ani okřiknout, natož pak jejich zlovolnému jednání zabránit. Zelené vesty byly jednou z těchto part a lidé si o nich povídali leccos nepěkného. Jen přistihnout je při činu se zatím ještě nikdy nepodařilo.

Vincek a Vláda na nepříjemnost v parku zapomněli, ale uklidnili se, až když se shledali v Zámečnické ulici s Božou a Pepínem. I oni byli nedělně vystrojeni. Přátelsky se přivítali.

Z ranních a dopoledních mlh se vynořilo pěkné podzimní slunce, a Boža skoro vykřikl: Tak co, půjdem? Je hezky! A bude hezky, uvidíte, jdeme odpoledne do Země nikoho, co tomu říkáte?

Všichni nadšeně souhlasili. Vždyť už tam nebyli déle než týden!

Já vezmu lano! nabídl se Pepín. Po zkušenosti, již nabyl tehdy v Propasti přátelství, vydělával si prodejem starých lahví a papíru, a brzo si mohl koupit v provaznictví lano o délce asi osmi metrů za poměrně levný peníz.

A papíry, tužky, barvy! vypočítával Vincek. Začneme dnes dělat ty plánky Země nikoho!

Kdo jste to sliboval to rýsovací prkýnko?

A kladívka, co kdyby sme narazili na něco většího! usmál se významně Boža. Každý věděl, co tím něčím větším myslí! Velké exempláře tisícové hodnoty v bájně Jeskyni obřích trilobitů! Ale i když nikdo ani na chvíli nevěřil, že by se jim ten zázračný nález právě dnes podařil, přece se všech zmocnila vzrušená radostná nálada nad dobrodružstvím, kterým byla každá cesta do Země nikoho.

Proti nim vyrazil z pokladny kina Ametyst hlouček rozjařených chlapců a děvčat, s pruhem dosud nerozdělených vstupenek na odpolední představení filmu Bitva na řece Karmí. Ale nezáviděli jim! Svou výpravu tam nahoru by nezaměnili za sebenádhernější film.

Zelené vesty dnes u kina nebylo vidět. Je přece neděle a to bývají kdesi na svém podivném nedobrému čundru, začínajícím zpravidla už vždy v sobotu pozdě večer.

Zato o ulici dále spatřili chlapci partu Inky Solimanové. Tento klub tvořila tři děvčata a dva chlapci. Teď tady na asfaltové jízdni, dráze skoro liduprázdné ulice měli různobarevnými křídami nakresleno jakési bludiště, s mnohými záhadnými značkami, písmeny i čísly, a v tom se pohybovala právě jedna z dívek. Všelijak krkolomně skákala mezi těmito nákresey, prudce se zarážela a zase dávala v běh. Inka Solimanová třímala v ruce stopky a měřila děvčeti čas.

Jiná děvčata se teď někde naparovala před chlapci, koketně se usmívala, klapala svými jehlovými podpatky a vedla prázdné řeči. Inka místo toho všeho tady vymýšlí hry pro svou partu, chodí s ní na výpravy, píše kroniku a udržuje celý klub v ustavičném zájmu o dobré věci. Není to na děvče jejího věku úžasné?

Teď poznala Božu a Pepína, vždyť spolu kdysi vyjednávali jejich přistoupení do party. Usmála se na ně hezky a pokynula jim hlavou.

Co to tady máte? řekl Boža, když závodící děvče skončilo svůj běh a Inka zmačkla stopky a zapsala čas.

To je jedna z našich her! odpověděla mu. Tak co, kdy k nám vstoupíte? Mohli bysme toho dělat víc!

Taky to jednou bude, možná! řekl trochu rozpačitě Boža. Prohodili ještě několik slov a pokračovali v cestě ke svým domovům.

Nad střechami domů se slavnostně rozhlaholily polední zvony.

24. Stříbrné peřeje

Pěkné slunné počasí z dopoledne vydrželo, a tak Země nikoho přivítala své chlapce opět v záplavách světla, s šedofialovým zamlžením na obzoru a vůní trav, keřů a jejich plodů, prohrátými skalisky a tichem, do něhož nerušivě zapadaly nekonečné zpěvy cvrčků.

Když se chlapci prodrali Tunelem, tou svou tajnou stezkou v průsmyku zarostlém hustým křovím, zůstali na chvíli všichni mlčky stát, a jen se dívali a dívali do toho podivného opuštěného, a přece tak líbezného kraje. Odtud z výšiny bylo možno přehlednout mnohem větší jeho část, než když pak budou již dole v něm.

Nemohli se nabažit pohledu.

Vláda se pak rozmáchl majetnický rukou, opsal jí půlkruh a řekl zasněně: A tohle všechno tady je vlastně naše!

Teď je to naše! poopravil ho Boža, ale kdysi to bylo někoho jiného! Pepíne, jak je to tam napsané? Ty to umíš zpaměti.

A Pepín se nadechl a podivně slavnostním hlasem, jako by pronášel nějaké zaklínadlo, zvolna mluvil: Toto je sídlo moje, tady je můj kraj. A kdokoliv sem přijde, vetřelcem se stává, byť jeho úmysly sebelepší byly!

Po těch zvláštních slovech bylo chvíli ticho, ale pak se Vláda zeptal: A kde že

Dobrodružství v zemi nikoho

to je, nebo bylo, napsaný? To je přece báječný! Zrovna asi takhle bych to řekl, kdybych to uměl tak nabrat! Odkud to máte?

No, v tom notýsku to je! Uvnitř na desce! vysvětloval Boža. V tom notýsku, jak jsme přinesli z klubovny Ontaria, z toho kufru! To napsal ten člověk, co tu hledal tu Jeskyni obřích trilobitů, dodal pak Pepín. Možná, že to měl od toho Kartuse. Ten byl asi jeho předchůdcem, a majitel notýsku byl asi jeho pozdějším pomahačem, škoda, že se v notýsku o tom nemůžeme už nic bližšího dozvědět!

Zvolna začali sestupovat od Tunelu dolů, chvílemi seskakovali opět po přirozených skalních výstupcích nebo sklouzávali po hladké trávě jako po skluzavce, metr za metrem, pořád níž do Země nikoho.

A dnes si to pohasíme hodně daleko! řekl výbojně Vincek, ať do zimy ještě aspoň kus kraje prozkoumáme! To víte, dlouho už sem letos chodit nebudeme!

Vláda se snažil na čtvrtku, napnutou na prkénku, zachycovat okrajová místa, všem už známá, rokle i skalky a prohlubně. Nebylo to tak snadné, jak si původně všichni mysleli.

Kdepak je dnes asi Ontario! napadlo cestou Vincka. Vzpomněl si na klub, když před chvílí mluvili Pepín a Boža o notýsku, vzatém z jeho klubovny.

Pepín to věděl. Jo, ti už harcovali dnes ráno někam ven, měli torny na zádech, oni mají svoje tábořiště někde za řekou, za Vranovským údolím, já je viděl, jak šli! Už zase připravují něco pro kluky a holky z okolí. Píší o tom ve skřínce. Chvilí o tom hovořili a postupovali přitom stále vpřed. Objevovali nová místa, kde ještě nikdy nebyli a která neznali ani Boža s Pepínem, i když tu brousili už od letošního jara. Nacházeli velké skalní plošiny, rozkládající se několik metrů nad travnatými a zarostlými roklemi, prolézali malé jeskyně ve shluku skalisek a skákali se skalního ostrohu hluboko dolů do závěje sypkého písku.

Pepín držel v ruce dychtivě svoje lano a pořád žadonil: Kluci, Pojďme k Propasti přátelství, budeme se tam spouštět, ať to lano vyzkouším!

Ale ať se snažili jak chtěli, nemohli k tomu místu objevit cestu! Snad se vydali dnes při svém sestupu od Tunelu trochu jiným směrem nebo se při probíhání a prolézání celým tím nepřehledným terénem nějak odchýlili. Propast přátelství dnes byla nenalezitelná. Zato však objevili něco jiného.

Když byli všichni právě uprostřed kamenitého mělkého dolíku, zarazil je Boža pohybem ruky a zaposlouchal se. Slyšíte? řekl pak významně a rozhlédl se znepokojeně.

Ano, slyšeli! Když všichni zmlkli a zůstali stát, slyšeli zcela zřetelně hukot a šum řítící se vody. Ale kde tady je voda? Nikde ani stružka neteče!

Tady je to, podívejte se! Odtud to jde! vyjekl pak Vincek a vrhl se na zem. Přiklonil ucho ke skalnatému plátu a volal dále: No jo, je to tady! Já to říkal! Voda! Hučí tam voda! Hotovej vodopád! To už leželi a poslouchali tajemné a výhružné dunění vod kdesi v podzemí všichni. Nebylo pochyb, tam někde dole se řítí nějaký mocný vodní proud, neznámo odkud a neznámo kam.

Prozkoumali celé okolí na desítky kroků, zda někde neuvidí vtékat vodu do podzemí, nebo zase naopak vytékat. Ale nespatriili nic, po vodě v nejbližším okolí nebylo ani památky.

Tak mi teď něco napadlo, pravil pak náhle Boža. Jestli snad ta Jeskyně, co hledáme, není někde v podzemí! Pepíne, odvážil by ses tam, kdyby to tak bylo? Samozřejmě! Jen najít tam dolů vchod!

Zvedli se od kamenného plátu, pod níž duněla spodní voda a vydali se na další průzkum kraje. Všichni přitom o překot hovořili o možnosti dostat se do podzemních chodeb, ať již hornických štol, nebo přírodou vytvořených.

Vláda chvatně zakreslil do plánu místo, kde hukot vody zaslechli a nazval je Podzemní řekou. Cestou pak pokračoval v dalším záznamu některých význačných míst, osamělých skalisek neobvyklých tvarů, i malých skupin zakrslých a všelijak pokroucených borovic a bříz.

Dostávali se stále dál a dál do kraje, kam snad skutečně nevročila lidská noha od té doby, kdy se zde před mnohými desetiletími skončilo těžení vápence, šterku a písku.

Pak přišli do táhlého údolí, otevřeného k východu, jihu i západu, s protékajícím zde potokem. Na několika místech se dral kupředu přes skalní prahy a mezi kameny, a zde jeho voda zpívala a hučela tak, že Vláda dal těmto místům ihned jméno Stříbrné peřeje. Potok měl nízké písečné břehy a písek byl nanesen v souvislých plochách i dále od břehů mezi sporou trávou. Tu a tam byly v něm otištěny staré stopy králíků. Místy tvořily půdu jedolitě skalní pláty, pevně v zemi zarostlé. A všude v okolí vyrůstaly opět shluky borovic, bříz i keřů, teď modrých a červených trnkami a šípky. Vzduch zde byl průzračný, prosvícený sluncem, v jeho záři se blyštěla nazelenalá voda potoka a prohrátá jím byla i země a vodorovné skalní desky. Pepín si na ně lehl a volal blaženě: Juú, kdo to

Dobrodružství v zemi nikoho

tady dole topí? Ten kámen je docela horkej!

Všem se zde líbilo a Vláda litoval: Škoda, že tu nemůžeme zůstat! Tady je opravdu nádherně!

Když chcem ještě dnes někam dojít, tak sebou musíme hodit! usadil ho praktický vincek, ačkoliv i on byl místem nadšen. Vždyť sem zas můžem přijít někdy jindy, a když se nebudem cestou nikde zastavovat, tak tu pak můžem bejt až do večera!

Jen jestli sem budeme trefit! vzdechl pochybovačně Pepín. Viděli jste, že jsme dnes nenašli ani tu Propast přátelství, a že je Tunelu o hodně blíž!

Zvedli se a pokračovali v cestě proti proudu potoka. Neušli však ještě ani sto kroků, když oba břehy potoka se začaly zdvihát asi do dvou metrů nad jeho hladinu a jejich písčiny povrch se místy měnil opět na souvislé skalní plošiny, rovné a hladké. Voda ubíhala skalním korytem klidně, zelenomodrá, jako všechny vody v Zemi nikoho.

Zastavili se v místech, kde se břehy začaly zvedat, a Vincek řekl: Sem tak naházet hromadu kamenů a drnů a udělat z nich hráz, tak se voda zvedne o dva metry a bude tu nádherný koupání na sto metrů dýlky! Podívejte se, kam vono se to až táhne!

Vláda si zaklepal mírně na čelo a vyjekl: Lidičky! Klucíí! Já mám nápad! Víte co? Od jara sem budeme chodit, začneme tu přehradu tady, a mohli bysme si tu postavit takovou provázkovou chýši z chvojí, já mám doma o tom knížku, jak se staví,

a pak bysme tu mohli tábořit i přes noc ze soboty na neděli a třeba celý prázdniny ...

Jeho návrh byl přijat se souhlasným obdivem, a Vincek v duchu na sebe zuřil, že s tím nápadem nepřišel sám.

Začali znovu prohlížet celé okolí, vybíhali do skalnaté zarostlé stránky, jež údolí chránila od severu, robinzonovské vzrušení a nadšení se zmocnilo všech. Dovedete si to představit, křičel rozjařeně Vláda, až tady bude v létě slunce pražit, písek a všechno bude rozpálený a my si skočíme do vody, ochladíme se a zase hurá nahoru na horký skály a budeme se opalovat?

A tady nahore je to taky prima! houkal odkudsi ze zarostlých výšin Boža. Jsou tady báječné skály, úplný rozhledny, sem musíte jít a taky tu jsou náky jeskyně, nebo co, aby tu tak byla taky ta naše!

Prozkoumáme, všechno prozkoumáme! odpovídal mu zezdola Pepín. Ale na této památné výpravě k tomu již nedošlo.

V nadšeném pobíhání a objevování si ani nepovšimli, že se už začíná šerit. Obloha se nadto ještě zatahla souvislou pokrývkou mraků a to stmívání jen uspíšilo. Všechno se zmocnila jakási podivná tíseň. Přiznali si vzájemně, že nikomu z nich zde není dobře, když šero začne zahalovat Zemi nikoho.

Až tu jednou budeme moci bejt přes noc, se stanem nebo v ty chýši z chvojí, to bude něco jinýho, usoudil Vincek, ale teď máme strach, jestli najdem rychle cestu zpátky, a aby nás nezastihla tma dřív, než dojdeme k Tunelu. To je to celý! Ještě jednou pohlédli na kouzelné údolí stříbrných peřejí, a pak se obrátili směrem k městu. Hovořili zase jako vždy jeden přes druhého, všichni plni plánů a nápadů, jak se zde budou od jara zařizovat k táboření přes noc.

Pepína napadlo ohlédnout se vzad a slabě přitom vykřikl: Božo, podívej se, zase!! Už tam zase hoří!

Všichni se naráz otočili. Tam kdesi daleko, v mlze a šeru svítil do tmícího se kraje oheň, či snad ohníček, v té dálce spíše jen jako jiskra maličký, jen jako červenavé světýlko.

Jak to? Někdo tam je! znepokojeně vybuchl vincek. V jejich Zemi nikoho někdo je! Bylo to pobuřující zjištění.

Už jsme v tom směru oheň a někdy jen kouř, viděli několikrát, řekl Boža. Nikdy jsme se tam do těch míst ale nedostali, je to asi někde ještě zase hodně daleko za tím údolím, co jsme dnes byli. Nevíme, co, nebo kdo, to tam je! A taky jsme měli tak trochu strach tam k tomu místu jít!

25. Přepadení v Krocínově ulici

Zdálo se, že neděle, kdy chlapci objevili v Zemi nikoho stříbrné peřeje, to báječné údolí jako stvořené k stavbě přehrady a k táboření, byla asi posledním pěkným dnem tohoto podzimu.

Nadešly zase pošmourné chladné dny plné mlh a vytrvalých drobných dešťů. Již brzo po čtvrté hodině odpolední se začínalo šerit a ráno šla pára od úst. Ulice byly prosyceny pachem zvadlého zmaččeného listí, v závějích se válejšího pod stromy na chodnicích i v blízkém sadu.

Výpravy do Země nikoho musely přestat a chlapci bědovali, že už se tam letos asi

Dobrodružství v zemi nikoho

nedostanou. Ale i dny ve městě byly pro ně nabitý událostmi. Scházeli se teď v zvětrání vládoва domu, dole u sklepa, na bednách s dětskými kočárky a zde povídali o všem možném, ale hlavně o tom, co a jak si zařídí u stříbrných peřejí, až zase jednou, za dlouho, přijde jaro. I vláda, ačkoliv pořád ještě nesměl ven kromě středy, soboty a neděle, se v jiné dny často účastňoval těchto sezení. Doma řekl, že jde do sklepa pro uhlí, a že tam bude dělat pořádek, a tak hodinu, někdy i déle, se vždy mohl besed u sklepa účastnit. Ve dnech, kdy vláda směl ven, procházeli ulicemi, postávali u vývěsky Ontaria, kde četli jeho další pokračování Žhavého pomezí. Asi třikrát hráli drobné hry s partou Inky Solimanové, lovili s ní bobříka míření, jindy si připravovali podobné hříčky sami.

Jednou potkali vládu, když běhal sám po krámech za večerními nákupy, chlapci z Ontaria, Milan Virkl a Strašidylko. Tak co bude s tou záhadou, co po ní jdeš s tím Vinckem, co? vyštěkl na něj popuzeně Virkl. Už čekáme dost dlouho, nezdá se ti?

A Strašidylko dodal výhrůžně: To se ví! Pamatuji si, ty jeden nádivo, že tě držíme v hrsti! Jak už něco ze sebe nevysypeš, jde fotka znovu do skříňky, to si pamatuji! I s tím nápisem!

Vláda uvnitř zůstal poměrně klidný, vždyť fotku i negativ už dávno sežehl plamen tam v parku, ale aby Ontariovce oklamal, nasadil do tváře uděšený výraz a začal se vykračovat: Když to je těžký, oni ti kluci, co jsme je stopovali, si snad dělali jenom

legraci, nebo co, my jim na nic nemůžeme přijít, ale prosím

vás, tu fotku tam ještě nedávejte, já bych měl doma peklo, víte, já, a kdybysme přece jen něco vyštouřali, jsme u vás hned jako na koni, to mi věřte!

Odešli od něho s výrazem, který nevěstil nic dobrého. A vláda jen uvažoval, zda už objevili ztrátu fotografie a negativu, a své pohružky jen předstírají, či zda je myslí vážně, protože o ztrátě dosud nevědí. Rozhodně ale z přeříznutí zámku u klubovny vládu asi neobviňují, to by mu to již vmetli do tváře! Zámek spíše přičítají některé z těch chuligánských band, které teď od jara sužují a zneklidňují město více než kdy jindy.

V ulici Na Zandárku už tito zdivočelí výrostci přepadli staršího občana a surově jej ztloukli jen proto, že jim nemohl posloužit zápalkami. O vykradených a vytlučených telefonních budkách a jejich rozervaných telefonních seznamech se už ani nehovořilo. Podobné věci byly teď na denním pořádku. Jak se zešerilo, v méně živých ulicích nebylo příliš bezpečno. Tlupy těchto mladých ničemů se objevovaly tam, kde byly nejméně očekávány, a pokaždé si našly něco, co mohly zničit, nebo někoho, na něž mohly zaútočit. A ještě horší to pak bylo v noci. Volání osamělého chodce o pomoc v noční tmě nebylo žádnou vzácností, řinkot roztráštěného a sypajícího se skla z pouličních lamp, vývěsních skříněk i oken bytů ozýval se v ulicích takřka každé noci.

Vláda se dostal do drápů jedné takové bandy které si středy, když měl volno. Ještě za denního světla chodil s Vinckem, Pepínem a Božou po ulicích a hovořili o nové zajímavé akci, kterou právě připravilo Ontario pro všechny statečné a obratné hochy a děvčata, jak doslova bylo psáno v svolání.

Akce Ontaria se jmenovala Stezka silných a schopných. Bylo to deset jakýchsi drobných závodů, jež měl každý přihlášený zájemce absolvovat během příštího týdne na různých místech. Byl mezi nimi seskok se zídky vysoké asi dva a půl metru, v parku na hřišti dojet po slepu během minuty k plechovce, vzdálené asi padesát kroků od startu, u zdi zvané pro tu chvíli stěna smrti čelit po pět minut bombardování tenisovými míčky (uhýbat se bylo povoleno), s dlouhou tyčí od smetáku na ruce balancovat po jednu minutu v malém kruhu, zachytit z deseti míčků, házených z balkónu ve čtvrtém patře domu, alespoň tři, a samé takové podobné neobvyklé věci.

Žádný z těchto deseti závodů nesměl nikdo zkoušet znovu, když se mu nepodařil. Přihlášení účastníci dostali z Ontaria po pěkné kartě s nacyklostylovaným textem a deseti okénky. Do těch jim byly zapisovány body za ten který závod zdárně ukončený.

Ontario zatím uspořádalo čtyři z těchto deseti plánovaných závodů, a ačkoliv se každého z nich účastnilo už více než třicet závodníků, ještě prý ani jeden z nich nedokázal splnit všechny!

K večeru se od vlády Boža s Pepínem a Vinckem odpoutali a odešli domů. Vláda chtěl však využít svého vzácného volna, vždyť směl ven ve všední dny jen ve středu a sobotu! A tak se vydal do vzdálené Krocínovy ulice, kde prý v které si trafice prodávají sirky s cizozemskými štítky. To bylo něco pro něj, pro jeho sbírku!

Ulicí i trafikou našel a řeči nelhaly! Prodávačka mu vyložila na pult celou řadu krabiček s těmi nejbarevnějšími a nejúžasnějšími nálepkami, pro cizinu

Dobrodružství v zemi nikoho

tištěnými, až zrak přecházel. Koupil jich šest, na víc neměl peníze. Prodavačka slíbila, že mu schová ty, co si dnes už nemohl koupit, šťasten jako málokdy, vypadl z krámu a uháněl domů. Za nejbližším rohem ho zastavili tři výrostci zanedbaného vzhledu a násilnických výrazů v tvářích. Jeden jej chytil za klopy a vykřikl na něj tlumeně: Kampak, kampak? Tady zůstaneš! Ale já musím domů! vyjekl zděšeně vláda a snažil se ničemovi vyškubnout. Byl uchopen ještě pevněji a druhý výrostek jej zezadu udeřil silně do hlavy. Co mi to děláte, vykřikl vláda zoufale. Pomoc, pomoc! Hlas se mu chvěl hrůzou a slyšel sám sebe jako ve snu. Dostal další ránu a jeden z party usykl: Já ti dám pomoc! Pořád ho pevně svírali a cítil přitom, že by snad upadl, kdyby ho teď náhle pustili. Tak byl ranami otřesen a omámen. Jeden z darebů byl cikánského původu, černý jako uhlí a jeho vzhled naháněl vládovi ještě větší strach. Máš náký koruny? Nebo cigára? útočili na něj a nelítostně jím cloumali, až mu zuby drkotaly o sebe. Já, já nekouřím, blekotal pln zděšení. Vždyť jsem ještě kluk, copak to nevidíte? V duchu se mu vymanil článek z Hlasu večera, jak podobná parta utloukla na Želínském nábřeží dospělého chodce až k smrti. Jak to dopadne s ním? To kouřeš mladší, než jsi ty! jedovatě se ušklíbl ten, který ho pořád ještě držel jako v klepetech. Vládovi připadal nějak povědomý, snad jej někdy viděl mezi Zelenými vestami, ale nemohl si vzpomenout s určitostí. Pak mu druzí dva zajeli hrubě do kapes a našli v nich sirky, které právě před chvílí vláda koupil. Tak ty nekouříš, co? A k čemu je tohle? vybrakovali mu krabičky do jedné. A cigarety nic? N-ne! jektal vláda. Opravdu ne, to já, pro sbírku, já sbírám sirky, nálepky, víte. Jeho mysl byla tak otřesena, že nemohl ani souvisle mluvit a přemýšlet. Dostal několik nových prudkých ran do obličeje a snad by jeho týrání pokračovalo ještě dále. Ale v ulici se objevilo několik chodců a ti záhy poznali, co se zde děje. Parta vládu pustila a zmizela jako trojice duchů ve tmě ulice. Vláda se potácel domů a jen zvolna se vzpamatovával z toho, co jej právě potkalo. Ale něco málem ještě horšího jej čekalo doma.

26. Nová starost

Dveře mu otevřel otec a v jeho tváři bylo cosi tvrdého, nezvyklého. Vláda ten výraz u otce již znal, byl v jeho tváři vždy, když byl otec nějak pobouřen, rozhněván. Také dvě tři vteřiny zkoumavého pohledu mlčícího otce ve dveřích předsíně vládovi signalizovalo cosi nedobrého. Co se stalo? První Vládova myšlenka byla, Ontario! Došla jim tam asi trpělivost, vystopovali nějak, kde bydlí a hovořili asi s otcem! Dobrý večer, táti! řekl rozechvěně, víš že mě přepadli chuligáni? Teď před chvílí, v Krocínově ulici! Musel to říci, bez ohledu na to, co se snad stalo doma. Byl toho hrozného zážitku plný. A snad tím otce obměkčí, jestli opravdu něco vyšlo najevo!

Kdybys chodil včas domů, tak se ti to nestane!

Vláda vešel roztřeseně dovnitř, a když si myl na židličky u kamen v umyvadle ruce, vyprávěl, co se přihodilo. Otec ani maminka moc nemluvili, snad přepadení nebrali příliš vážně, když viděli vládu celého, nezraněného. Cítil, jak mu zvolna začínají opuchávat tváře po ranách, jež tam venku dostal, a pálit jako oheň.

Ale to podivné mlčení maminky i otce a ten jeho výraz, jej teď rozrušovalo více než to, co přetrpěl před čtvrthodinou v Krocínově ulici. Co se stalo? Něco se muselo rozhodně doma přihodit a on je v tom určitě nějak zapletený!

V nepřijemném stísněném mlčení proběhla i večere. Ale když vláda odnesl talíře od polévky a chtěl se odklidit do svého výklenku v pokoji, aby se tam učil, udeřilo to na něj v plné síle.

Zůstaň ještě chvíli tady! řekl otec zvláštním hlasem.

Ano, tatínku!

Co je tohle? Čí to je? při těch slovech otec sáhl do kapsy

a položil na stůl Pedrovy hodinky. Tak jsem tenkrát přece jen dobře slyšel!

Vládovi se zatmělo před očima. Proboha! Pedrovy hodinky! všechno možné jiné čekal, jen ne tohle! ve zlomku vteřiny mu prolétla myslí vzpomínka na ten večer, jak seděl u svého stolku

v pokoji a jak mu hodinky tikaly v zásuvce a otec tehdy

poslouchal a divil se, co to kde tiká!

Co ale teď honem říci? Když řekne, že jsou hodinky Pedrovy, otec se zeptá, proč je má u sebe, a jak se vůbec s tím cikánským chlapcem seznámil, a proč o něm

Dobrodružství v zemi nikoho

nikdy doma nemluvil? Vláda mu nedokáže dlouho zapírat! Během několika otázek z něho otec vytáhne i to, že řezali zámek u Ontaria, a proč do jeho klubovny šli! Ne, ne, o Pedrovi nesmí padnout ani slovo.

Tak co, bude to? zabouřil naléhavě zase otec.

Dalo se všelijak uhnout, vymluvit, kdyby tu byl teď vincek, věděl by desítky různých vysvětlení, ale vláda v hrůze okamžiku nepřipadl na výmluvu právě nejvhodnější. Já jsem je, tatínku, našel! Při nákupu jsem je našel. U voskárny! A proč jsi mně tedy zapíral tenkrát v pokoji, že tam žádné hodinky netikají? A proč jsi se nepochlubil, že ses je našel?

Víš tati, já myslel, já měl strach, že bys chtěl, abych je ohlásil na Bezpečnosti, zabředával vláda stále více a více do své osudné lži. No, to budeš muset udělat stejně! řekl otec smířlivěji. To je příliš cenný nález, než aby sis jej směl ponechat! Takovou nepoctivost bych ti nikdy netrpěl. Ani by ses nemohl s hodinkami nikdy nikde ukázat! Ještě dobře, že jsem ti je v truhlíku náhodou objevil, když jsem tam hledal loňskou fotbalovou ročenku! Vzal při těch slovech hodinky znovu do rukou a náhle se rozhodl: Odevzdám je raději sám! Kdoví, co bys s nimi ty zase ještě provedl!

Vsuntl hodinky do kapsy kabátu a pak následovala přednáška o poctivosti, pravdomluvnosti a zase otázky, kdy a kde že hodinky našel, zda byl někdo přítom, když je zdvihl, a jak je to možné, že na nich není ani rozbité sklo, když někomu tedy zřejmě vypadly z kapsy ...

Vláda už nemohl couvnout. Ano, našel je v ulici u voskárny, nebyly na zemi, ležely v sáčku na takové malé zídce u domu, nikdo u nich nebyl, nikdo se k nim nehlásil, i když tam vláda u nich dlouho stál, a kdyby si je nevzal on, jistě by je našel za chvíli někdo jiný a vzal by si je taky, to dá rozum! Bylo to tenkrát v ten den, jak je pak večer tatínek slyšel tikat v pokoji.

Zdálo se, že otec mimořádně všemu a brzo uvěřil. Ukončil výslech a vláda se schoulil u svého stolku ve výklenku pokoje. Z tašky vyndal češtinu, ale místo učení viděl v duchu před sebou Pedra, jak k němu vztahuje ruku a říká: Tak hele, já už si ty hodinky od tebe zase vezmu zpátky!

Co mu na to Vláda odpoví, až se tato představa stane skutečností? Jak mu bude moci hodinky vrátit, když budou ležet kdesi v truhlíku úřadovny veřejné bezpečnosti?

27. Jak vydělat peníze

Ráno se, jako teď zase již obvykle, setkal vláda s vinckem cestou do školy na rohu Zelené a Veverčí ulice. Vincek začal vládovi vyprávět, co zažili dnešní nocí u nich v ulici s chuligány. Rozbili tam výkladní skříň obchodu s fotopřístroji a vybrali ji. Několik lidí šlo prý z divadla kolem, ale nikdo se neodvážil je zneškodnit, zadržet. Každý dělal, jako že nevidí a neslyší a spěchal od toho dál. A než přijelo auto Bezpečnosti, ničemové byli pryč. Vláda nechal vincka vypovídat, a když byl u konce, ohromil ho tím, co se jemu stalo včera v Krocínově ulici. A pak mu vyklopil svou novou trampotu s Pedrovými hodinkami.

Človče, ty jsi rozenej smolař! zlobně vybuchl vincek a odskočil od vlády na dva kroky v podvědomém odporu k němu. Já nevím, sotva tě člověk vyseká z jednoho maléru, už zas lítáš v dalším! A to tě nenapadlo vymyslet si aspoň něco lepšího, chytřejšího, než že jsi ty hodinky našel?

Co jsem si mohl vymyslet!? huhlal vláda. O Pedrovi jsem nemohl pípnout ani slovo, to víš, to by bylo za chvíli všechno venku! To našeho tátu zase neznáš!

Tak bych řek, že jsem půjčil někomu nákou vzácnou knížku

a von že mi dal ty hodinky do zástavy, nebo že jsi na nich

měřil nákej závod a zapomněl jsi je pak někomu vrátit a von

je teď nemocnej a až zase přijde do školy, tak že mu je dáš, jéje, takovejch vejmluv by se našlo, ale to by ho!t musel

bejt někdo jinej, a ne ty! hartusil vincek. vláda šlapal vedle něho mlčky a pokorně jako malý zahanbený chlapec.

Vincek se však najednou zastavil, ťukl se do čela a na tváři se mu rozlil blažený úsměv, když ze sebe chrlil: Ale vlastně, vždyť vono se tak moc nestalo. Pedro půjde na Bezpečnost a ohlásí tam, že hodinky zapomněl na ty zídce a až je tam tvůj otec odevzdá, tak je Pedro prostě dostane! A všechno bude v pořádku!

I vláda uznal, že je to dobrý a spásný nápad. Brzo však bylo po nadšení.

Jak ale Pedro na Bezpečnosti prokáže, že hodinky jsou jeho? zapochyboval. I kdyby stokrát tvrdil, že je tam zapomněl a všechny jeho řeči budou souhlasit s tím, co tam oznámí můj táta,

tak mu neuvěří a budou se ho ptát, odkud hodinky má, a jestli je někde nevzal, to víš, vždyť je to ještě kluk a cikán, těm nikdo moc nevěří!

No říkal přece, že je koupil někde v bazaru, tak jestli je to pravda, musí mít

Dobrodružství v zemi nikoho

odtamtud ňákou úctenku, ne? míní Vincek. Zeptáme se ho na to.

Jen ho ale nesmíme poplašit, že jsou hodinky pryč! strachoval se vláda. To se musíme zeptat nějak moc moc opatrně a radši se ho zeptej ty! Hned by větril, že se s nimi něco stalo, kdybych se ptal já! S tím se rozešli, každý do své školy. Ale druhý den v tutéž ranní dobu Vincek vládu příliš nepotěšil svým průzkumem. S Pedrem už mluvil, ještě včera večer u křiklárny. Pedro úctenku nemá, snad prý mu ji v bazaru ani nedali a hodinky stály 160 korun, byly to stříbrné Omega. Pedro samozřejmě ještě nemá nejmenší tušení, že se s nimi něco děje a je hrozně rád, že je u vlády může mít. V křiklárně by prý o ně přišel. Jeho starší brácha po nich pase, chce mu je vzít!

Mezitím, dnes ráno cestou do práce, vláduv otec hodinky už odevzdal na Bezpečnosti a v poledne při obědě oznámil vláduvi, že za rok budou hodinky jeho, když se o ně majitel nepřihlásí. Domníval se, že to bude zpráva pro vládu radostná a nemohl pochopit, že se vláda nad ní ani trochu neraduje!

Za rok! uvažoval vláda chmurně. Pedro si pro hodinky přijde třeba za měsíc, a třeba i dřív, možná že už zítra, proboha, co mu řekne, až je od něho bude chtít zpět? Úzkost, ve které se vláda potácel, když u Ontaria byla ještě ta zrádná fotografie, se teď znovu dostavila a vláduvi nadešly opět neklidné dny a ještě neklidnější noci.

Několikrát uvažoval, zda by nebylo rozumnější Pedrovi vše vyložit a říci mu, že mu za nějaký čas koupí hodinky nové, nějak by si už na ně vydělal a ušetřil. Vincek mu kupodivu nápad schválil, ale poradil mu, aby Pedrovi zatím nic neříkal! Dost času, až se o hodinky sám přihlásí! A teď honem nějak schrastit ty koruny, něco vláda snad má, něco vydělají! Vincek mu bude pomáhat.

Já mám jen osmnáct korun, o kterých doma nevědí, bědoval vláda, s penězi, co o nich vědí, nemůžu hnout, to víš, hned by se ptali, za co je chci utratit, to je těžký, to nejde! Ale kdybych věděl, kde se dají koruny vydělat, tak tam budu šrotit každou středu a sobotu až do padnutí!

Vincek o takové příležitosti k výdělku věděl. Brambory! řekl krátce. Na jižním nádraží se pytloujou brambory. Je to rasovina, ale za měsíc bys ty prachy měl doma!

Šli tam hned nejbližší středu. Vincek se projevil jako věrný kamarád. Bude pracovat s ním, a co vydělá, dá jemu. Nevydělali ale nic. Každý pytel se musel naplnit brambory z obrovské hromady u vagónů tak, aby vážil padesát kilogramů. Když se pytlouč domníval, že pytel svůj půlmetrák už má, musel s ním na váhu a tam buď do něho přidat, či z něho ubrat, pak s ním z váhy dolů, zavázat a odnést k řadě pytlů hotových.

Pracovali tu studenti i dělníci, muži jako hory, a pot se z nich jen lil. Vláda s Vinckem pytel ani nepozvedli a to ještě nebyl plný. Bylo to nad jejich chlapecké síly.

Kluci, najděte si něco lehčího, tady byste se strhali! řekl jim skladník soucitně. Odešli zklamaně z nádraží.

Šero se už snášelo do ulic a první lampy se rozsvěcovaly. Proti nádraží bylo nástupiště elektrik. Po jeho chodníčku pobíhali dva hoši a každou chvíli volali: Hlas večera právě vyšel! Hlas večera! Občas k nim někdo přistoupil a noviny si koupil. A když přijela elektrika a vyhrnuli se z ní lidé, nevěděli chlapci, kam dřív skočit.

Tak a máme to! pravil táhle Vincek. Žádný brambory! Budeme prodávat Hlas večera! To máš pravdu! vydechl vláda. V sobotu začneme! Ale ne u nás v ulici! Táta by mě zabil, kdyby se to dověděl! Někde daleko od nás, kde mě nikdo nezná!

Rozběhli se k chlapcům na chodníčku, koupili si od nich dohromady jeden Hlas večera, aby si je naladili k hovoru a zeptali se jich na vše, co s prodáváním novin souvisí. Kde se dostanou, kolik se na nich vydělá, a hlavně co s výtisky, které se neprodají?

Dozvěděli se všechno: adresu výdejny novin, noviny se musí hned zaplatit, ale platí se jen třicet haléřů za kus, lidem na ulici se pak prodávají za čtyřicet. Tak je desetník na výtisku! A co neprodáte, vezmou vám ve výdejně zpátky a vrátí vám za ně vaše peníze!

Nadšení vlády a Vincka neznalo mezí. Ve čtvrtek a v pátek vláda nesmí ven. Ale v sobotu začnou!

28. Pedrovo znepokojující přání

Po celé ty dva dny, čtvrtek a pátek, Vincek sbíral pečlivě další informace o pouličním prodeji Hlasu večera. Hlavně takové, na které se zapoměli v nadšení zeptat ve středu dvou chlapců naproti nádraží. Kdy se noviny začínají v tiskárně vydávat, do kolika hodin nejpozději se musí vrátit neprodané a podobné jiné otázky. Také vyhlédl ulice, daleko od těch, v nichž s vládou bydleli, kde budou Hlas prodávat.

Dobrodružství v zemi nikoho

Společně s vládou pak při různých večerních nákupech si v krámech rozměnili několik korun za desetníky, aby mohli dávat lidem zpět na větší mince. Okukovali řemeslné prodavače novin, jak mají noviny přehozeny přes ruku, jak jedním hmatem vezmou s ruky

výtisk, ve vzduchu jej přeloží a podají zákazníkovi a ještě přitom touže rukou dokáží vzít od něho peníze.

Zkoušeli to doma potajmu se starými novinami, ale příliš se jim to nedařilo.

Utěšovali se, že se to časem naučí.

V sobotu brzo po obědě se rozběhli indiánským krokem, 25 kroků běh, 25 kroků chůze, do vzdálené čtvrti, kde byla tiskárna Hlasu večera. Byl tmavý pošmourný den, na Zemi nikoho nebylo ani pomyšlení. Oběma se toto počasí jen hodilo. A s Božou a Pepínem mají smluvenou schůzku až zítra.

Ve dvoraně výdejny novin byla vřava k nepopsání. Dav prodavačů mladých i starých se strkal, hádal, každý se snažil dostat se k okénku co nejdříve a být s Hlasem večera na ulicích první.

Vincek koupil pro sebe i vládu za společných 36 korun stovracet výtisků, a když s nimi po vzoru otrlých a zkušených řemeslných prodavačů vyběhli průjezdem tiskárny do ulice, neopomněl rozechvěný vláda připomenout vžitou pověru: Tak vincku, vykročme levou nohou, ať se nám to povede!

Na ulici si výtisky rozdělili, každý si vzal 60 kusů. Přehodili si je přes ruku, a jak se hnali na svá vyhlédnutá stanoviště, Vincek skoro nepřetržitě vykřikoval dryáčnickým hlasem: Hlas večera! Hlas večera. Právě vyšel! Senzační zprávy a čtyry stránky zábavné přílohy! Hlas večera! Kupte si Hlas večera! Čtyřicet haléřů!

Ostýchavější vláda šel vedle něho a styděl se za Vincka i za sebe. Nebyl zvyklý na sebe upozorňovat a k tomu ještě takovým kramářským způsobem. Ačkoliv to bylo docela poctivé vydělávání peněz, zdál se mu právě tento způsob najednou zahanbující, ponižující. Ale přesto, když proti nim právě nikdo nešel, odvážil se slabým hláskem zavolat: Hlas večera! Hlas večera!

Vincek se na něj jen opovržlivě podíval a usykl mezi svým halasným pokřikováním: Ty kňouradlo jedno, ty toho prodáš!

A přece byl vláda první, kdo prodal. Nějaký muž vyšel z domu, kývl na vládu a první desetník byl vydělán. Vláda byl červený jako rak a ruka se mu trochu trásla, když muži svůj první výtisk prodával. Ale jeho odvaha tím šťastným počínkem stoupla.

Chvilí co chvilí je doháněli a předháněli dospělí i nedospělí prodavači, kteří se nezdržovali nahodilým prodejem tady na málo

oživené ulici, ale spěchali na svá výnosná zavedená stanoviště, kde už na ně čekali ve frontě jejich stálí zákazníci a noví a noví k nim přicházeli.

Na nástupišti Áčka uslyšeli známý hlas. Byl to Pedro, který zde byl již zřejmě déle a prodával Hlas večera. Ahoj kluci! zavola! na ně vesele. Taký budete prodávat? Ale musíte dál! Tady je nás už moc! Zřejmě se obával, aby se mu zde neusadili a nepřebírali zákazníky.

Vládu až polilo horko, když jej uviděl. Neřekne si o hodinky? Kdyby věděl, proč se také vrhli na tento obchod! Ale Pedro měl zatím na mysli něco jiného. Doběhl k nim a řekl: Kluci, mohl bych s váma chodit?

Kam chodit? zeptal se podezíravě Vincek.

No s váma! Vy někdy někdy chodíte! Já to vím! Nejvíce v sobotu nebo v neděli!

Mohl bych jít s váma?

Vláda byl podešen a nevěděl co říci. Nemohou přece brát Pedra do Země nikoho! Stačí už, když je drží tak trochu v hrsti tím, že jim přeřezal zámek u Ontaria!

Vincek ale duchapřítomně pravil: Jóó, já už vím, co myslíš, to jsme chodili za jedním klukem, víš, ale teď už s ním nekamarádíme!

Odpoutali se kvapně od Pedra a spěchali dále do neznámých ulic. Vláda měl strach, aby jej nikdo známý od nich z okolí při prodeji novin neviděl a teď zrovna tady, v takové dálce, narazí na Pedra! A ještě k tomu ta jeho žádost, aby s nimi mohl chodit!

Ještě než dorazili na stanoviště, které Vincek ve čtvrtek a v pátek vyhledal jako zdánlivě dobrá a nikým neobsazená, prodali šest Hlasů. Byli tím nadšeni a nesmírně povzbuzeni. Uvidíš, řekl prorocky Vincek, že je prodáme všechny!

Stanovištěm byla křižovatka dvou živých ulic, Largusovy a Poštovské. Byly zde stanice dvou elektrik, jejichž traťová písmena viděli poprvé, a jedné trati autobusu. Chodilo zde mnoho lidí, a když křižovatku Vincek v minulých dnech obhlížel, neprodával zde noviny nikdo. Ale dnes byla sobota a to se zřejmě změnila situace.

Na jednom staničním chodníčku poletoval s Hlasem jakýsi menší hoch, na druhém pak dokonce chlapec z míst, kde Vincek a vláda bydleli! Vládu to nejen zneklidnilo, ale i rozzuřilo. Schválně jdou prodávat noviny takovou dálku od

Dobrodružství v zemi nikoho

domova, jen aby je nikdo neviděl a nepoznal, už je vidí dva kluci od nich! Pedro a teď tady ten, Jirka Kobliha se jmenuje.

Byl to pobledlý hoch slabší postavy. Vláda o něm věděl, že pořád shání hochy do čtenářského klubu, jaký mívali kdysi chlapi Rychlých šípů nebo dnes Ontario. Nedařilo se mu to ale, pořád měl štěstí, či spíše smůlu, na hochy nestálé, nevěrné, náladové. Marně se snažil upoutat je pěkným programem, marně pro ně sehnal klubovničku v opuštěném mlékárenském stánku. Chlapi mu nepřicházeli na schůzky, umlouvali si za jeho zády návštěvy biografu a často o něm nepěkně vtipkovali.

Vincek i Vláda vždy oceňovali jeho vytrvalost a snahu. Ale když teď na ně chabě kývl na znamení, že je poznává, zatvářili se hněvivě a Vincek houkl: Koukej vypadnout, to je naše místo!

Ale já tu byl dřív!

Povídám ti, že je to naše místo! My jsme si ho tady včera vyhlídli!

Vždyť já tu prodávám každou sobotu! bránil se Jirka Kobliha.

Nevykládej a zmiz! vykřikl podrážděně Vincek a postoupil výhruzně až těsně k němu.

Kobliha se mimoděk přikrčil, jako by čekal ránu, ale pak se neochotně otočil a pomalu odcházel. Vláda zde zůstal jako nezasloužený vítěz a začal své chabé vyvolávání Hlasu večera. Vincek přešel na druhý chodníček a menší hoch, co tam prodával, mu vyklidil pole ještě dříve, než na něj spustil.

Hlas večera! Senzační zprávy a čtyři stránky sobotní přílohy! ozývalo se zde pak až do setmění. Ale ať se Vláda a Vincek činili jak chtěli a volali až do ochraptění, podařilo se jim prodat dohromady jen 76 výtisků. Jedině díky tomu, že mnozí zákazníci nechtěli zpátky desetník na svůj padesátník, kterým platili, byl jejich výdělek něco málo přes deset korun. Ale i tak byli oba spokojeni svým prvním prodáváním. Kde jinde a čím by si za odpoledne tolik vydělali?

Musíme si příště najít ještě lepší místo! plánoval Vincek, když už za večerní tmy, ukřičení a unavení, se táhli s neprodanými novinami zpět do tiskárny.

Vláda jen řekl: To je fakt! Ale někde tam, kde opravdu ještě nikdo jiný neprodává. To s tím Jirkou Koblihou se nemělo stát! To se vážně nemělo stát! Nemiloval násilí a v duchu pořád viděl postrašené i vyčítavé oči Jirky Koblihy.

29. Někdo za námi jde

Druhý den, deštivou neděli, dopoledne prolajdali Vincek a Vláda s Pepínem a Božou kolem biografu a plánovali novou cestu do Země nikoho na příští neděli, bude-li hezky. Dnes na ni nebylo ani pomyšlení.

Boža s Pepínem navrhovali, aby tam šli už ve středu, vždyť mají v ten den všichni odpoledne volno a divili se, že Vincek s Vládou k tomu nejeví příliš chuti. Nakonec Vincek uznal za vhodné kousnout do kyselého jablka a povědět jim alespoň částečnou pravdu.

Podívejte se, řekl, s náma teď ve středu a soboty na delší dobu nebude žádná řeč. Víte, my prodáváme Hlas večera!

To je ohromný! zabouřil radostně Boža. Pepíne, co říkáš, budeme prodávat taky, a co vyděláme, dáme s vámi dohromady a koupíme pak za to na jaro do Země nikoho stany a kotlíky na vaření a vůbec všechno, co tam bude potřeba!

To by bylo prima, pochválil nápad Vláda, ale kluci, podívejte se, my ty svoje koruny, co vyděláme, na to teď nemůžeme dávat, my totiž, vlastně já, já musím někde nahradit nějakou škodu, víte, já něco ztratil, a tak teď na to musím šrotit a strádat!

Tím vše tedy bylo zatím odbyto. Odpoledne byli pak všichni u Pepína, kde je jeho maminka hezky přivítala, uvařila jim čaj a dovolila, aby se v pokoji bavili.

Boža sem přinesl opět po delší době zápisník, ukořistěný tehdy zjara z klubovny Ontaria. Znovu luštili některé nezřetelné řádky a nesrozumitelné zápisy, plné různých zmínek a narážek na nějaké dávné události, velké i malé, zřejmě v Zemi nikoho prožité. Znovu četli to podivné vášnivé prohlášení na vnitřní stránce desky zápisníku: Toto je sídlo moje, tady je můj kraj . . . , o všem zase uvažovali a mudrovali.

A když už byli se svými domněnkami v koncích, stočila se řeč od dávných dob, kdy byl zápisník psán, zase na Zemi nikoho z doby dnešní, na jejich Zemi nikoho.

Vláda kreslil zpaměti, jak se staví provázková chýše a všichni se usnesli, že k její stavbě budou shromažďovat a všude shánět staré provázky. Čím více, tím lépe.

To byla tedy neděle po prvním prodávání Hlasu večera. Vláda s Vincem další středu a sobotu prodávali opět a vydělali si za tyto dva dny skoro 25 korun.

Našli si lepší stanoviště a nebyl tam nikdo, kdo by jim kazil obchody.

Ale příští neděle byla zasvěcena cestě! Cestě do Země nikoho. Už skoro týden nepršelo, bláto vyschlo a vzduch byl podzimně vlhý, jaký bývá někdy na jaře.

Dobrodružství v zemi nikoho

Slunce krátce po poledni zašlo opět za lehkou clonu mraků, ale to chlapcům příliš nevadilo. Hlavně, že neprší!

Protože už byl listopad a velmi brzo se stmívalo, vyšli ze svých domovů krátce po jedné hodině odpoledne. Vláda musel doma svatosvatě slíbit, že nádobí umyje až večer a tonul přitom obavami, zda to dokáže. Vracíval se ze Země nikoho zpravidla značně unavený.

Všichni měli na zádech torny. Kromě jídla a láhve s pitnou vodou nesl v ní každý své různé potřeby: kladívko na vykopávání zkamenělin, baterky, svíčky a sirky (co kdyby baterka zhasla a oni by byli třeba v nějaké jeskyni?), podle Pepínova vzoru i různé šňůry a lanka, vláda své čtvrtky a malé prkénko jako podložku na zakreslování jednotlivých význačných roklí, prohlubní, skal a stromů, dále nesmyitelné voskové barvy. Značil jimi některé balvany, skaliska i kamenné pláty a prahy, vrostlé do země.

Cestou potkávali opět celá procesí chlapců i děvčat, nedělně vyfintěných, jak spěchali z okrajových předměstí, i z venkovských míst, do středu města, do kin, do cukráren a tancíren, či jen na bezcílné bloumání po nejživějších náměstích a třídách. Neměnili by s nimi za nic na světě! Co je to vše proti několika vzrušujícím hodinám, jež prožijí oni v tom zvláštním divukrásném kraji?

Když trochu udýchaní rozhrnuli poslední větve křovinatého Tunelu, zdrželi se pohledem na svůj kraj jen několik vteřin a již začali sbíhat a seskakovat se skalnaté stráně dolů, po terasovitých prazích a kamenech, i po vadnoucí trávě, spálené letními žáry. Vláda si pomyslel, že cesta sem ho neomrzí nikdy, i kdyby ji konal tisíckrát!

Vnořili se do Země nikoho jako ryba do vody. Zapadli do bludiště roklí, zarostlých hald, strání, propadlin a skal a brzo ponich nebylo, tam seshora, ani stopy.

Samozřejmě, že půjdeme ke stříbrným peřejím, viďte? řekl Boža. Jsou tam nad nimi nějaký jeskyně, nemůžu se dočkat, až je prozkoumáme!

Ale tady, podívejte se, tady by snad mohla být naše Propast přátelství! volal odkudsi Pepín. Já se docela dobře pamatuju, že jsme tenkrát tudy šli zpátky, když jste mě z ní vytáhli.

Dychtivě, i když nedůvěřivě, jej následovali, třebaže nikdo z nich okolí nepoznával. Ale všichni měli touhu zase jednou spatřit to místo, kde se za tak dobrodružných okolností spřátelili.

Pepín je vedl takřka neomylně, a když seběhli několik stránek a na další se vyšplhali, už jim kraj také připadal známější. Ano, tady už jednou byli! A skutečně, brzo se před nimi otevřela skalní plošina, a tam dál, ano, tam je Propast přátelství!

Hurá! Našel jsem! jásal Pepín. Rozeběhl se k prohlubni, klekl si u jejího okraje na kolena a vzrušeně se díval dolů. Pak vybalil z torny svoje lano a volal: Tak chlapci, kdo se tam spustíte? Žádné strachy, tři ho vždycky vytáhneme, jako jste vytáhli mě! Uvázal na konci lana nestahující se smyčku, které se říká dračí, a významně kýval lanem v ruce.

Nikomu z ostatních tří nebylo volno u srdce, ale nikdo se nechtěl dát zahanbit. První byl spuštěn dolů a zase vytažen Vincek. Pak fáral na dno Boža a nakonec vláda. Když stál dole na kamenné drti a hleděl nahoru na malý kousek oblohy, připadala mu propast jako šachta nebo komín. A tváře chlapců nahoře vypadaly maličké,

jako liliputánské. Když jej po několika minutách vytáhli nahoru, řekl Pepínovi: Človče, ty jsi ale měl tenkrát pípu, že jsme sem s Vinckem přišli!

Pepín se jen nevesele usmál, ale nic neříkal. Všichni si v duchu znovu vybavili chvíle tehdejšího vzrušení, zde prožité.

Tak a zvednout kotvy! vybízel pak naléhavě Vincek. Jestli dnes chceme ještě někam dojít, tak sebou musíme pořádně hodit!

Byla to správná poznámka, a tak Pepín sbalil rychle své lano do torny a brzo se vydali na další cestu, když vláda předtím ještě označil skaliska a kamenné plotny v zemi žlutou barvou.

Ubírali se směrem, kde tušili stříbrné peřeje, objevené při minulé výpravě. Chvillemi odbočovali do vedlejších roklí a proláklín, a prolezli několik malých jeskyň, či spíše jen skalních otvorů.

Boža měl v ruce svoje kladívko a občas jím zaútočil na nějaký nadějně vypadající kámen, či skalní výčnělek. Kromě několika zkamenělých rourek, připomínajících velké žížaly, a nějakých otisků nenašel nic pozoruhodného.

Radši toho už dnes nech, ať se někam dostaneme! mínil vláda. Víš přece, jak se teď už brzo stmívá!

Obloha byla zatažena a celý kraj, když jej neozařovalo slunce, přijal opět svůj podivný smutný vzhled. Hochů se zmocňovala zvláštní tísnivá nálada. Hovor vázl,

Dobrodružství v zemi nikoho

nikomu najednou nebylo do řeči, tím méně do smíchu.

Pepín se chvílemi otáčel dozadu a najednou řekl: Tak se mně zdá, jako by tady někdo byl! Jako když někdo, nebo něco, za námi jde! Nikdo z ostatních však nic neslyšel ani neviděl.

To šustí křoví, jak fouká vítr! vysvětloval vláda. Nebo tu přebíhají zajíci a králíci. Vždyť jsme viděli už několik jejich pelechů nebo nor, či jak se těm jejich dírák říká.

Pokračovali váhavě v cestě. Zastavovali se u každé další rokli a uvažovali, mají-li se dát vlevo či vpravo. Ztratili směr.

Poslouchejme aspoň, jestli uslyšíme ten potok! radil Boža. Ale neslyšeli žádný podobný zvuk, i když strnuli a napínali sluch sebevíc. Čím dále se nořili do bludiště tohoto kraje, tím jim bylo jasnější, že jdou chybně. Nepoznávali již ani jedno místo, kde by již

někdy byli, či dokonce kudy by procházeli při své minulé výpravě, když objevili stříbrné peřeje.

Delší dobu kráčeli, znepokojeni blouděním, mělkým zarostlým úvozem, kde místy objevovali zbytky shnilých pražců i zrezivělých kolejniček úzkorozchodné důlní trati. Byly tu asi zapomenuty, nebo snad i úmyslně ponechány svému osudu, když důl či kamenolomy lidé před desítkami let zrušili a opustili. Ale úvoz vedl k západu, a tam někde by měly hučet stříbrné peřeje!

Teď to byl vláda, který tvrdil, že zaslechl kdesi vzadu nějaký šustot a snad i kroky. Vrátili se více než padesát drahocenných metrů zpět, prohledali kdejaké křoví a nahlédli do odbočujících roklin, ale neobjevili ani stopu po nikom.

Vrátili se tedy a pokračovali opět vpřed.

30. Chýše smrti

Úvoz se začal svažovat a dovedl je na rozlehlé prostranství, obklopené ze všech stran vápencovými skálami, na různých místech navrtanými četnými otvory. Většina jich byla zarostlá křovím a vysokou trávou.

Chlapci se rozběhli po tomto travnatém skalním náměstíčku a opatrně nahlíželi nebo i vníkali do otvorů ve skalách vylámaných. Byly to chodby a chodbičky, prokopané lidskou rukou v dávných dobách, když se zde těžil vápenec. Některé byly dlouhé desítky kroků a chlapci museli použít baterky při jejich prolézání. Ale ani tady nebyla nejmenší známka po bájných obřích trilobitech.

Vláda si načrtl položení tohoto skalního náměstíčka do svých mapovacích záznamů a pak se vydrápali po příkré kamenité stráni na její vrchol. Otevřel se jim pohled na další nepřehlednou změť zarostlých hald, skalisek, březových hájků a roklin.

Byli jste tady už někdy? ptal se s pochybami v hlase Vincek Boží a Pepína. Ti jen zavrtěli hlavou a Boža řekl: Při každé výpravě přijdeme vždycky někam jinam, ať děláme co děláme! Za to vám ručím, že kdybysme sem chtěli přijít ještě jednou znovu, že už to místo tady nikdy nenajdeme, tak jako dnes marně hledáme stříbrný peřeje!

Kraj byl čím dále tím více rozervanější. Občas chlapci přicházeli k místům, která se i s keři, stromy a skalními prahy propadla do hlubin země, do starých štol, jinde jim půda duněla pod nohama, zřejmě poddolovaná.

Pepín na jednom takovém podezřelém místě začal bujaře poskakovat a měl radost z podivného dutého zvuku, který se přitom ozýval. Země se mírně zachvívala. A byl to vincek, který první postřehl nebezpečí.

Ty jeden blázne! zařval ve smrtelné úzkosti i vzteku nad Pepínovou

nerozvážností. Hned toho nech! Chceš, aby to všechno s náma spadlo a rozmačkalo nás to na kaši? Divoce uskočil z nebezpečného místa a ostatní se rozběhli za ním. Pepín se tvářil rozpačitě a provinile. Uznal, že Vincek má pravdu.

Boža přeběhl zarostlou stráň, kamsi se spustil křovinami dolů na druhou její stranu, a najednou odtamtud volal vzrušeným hlasem: Klucíí, rychle sem! Všichni rychle sem! Něco tady je!

Vydali se za ním přes stránku a ocitli se v malém kulatém údolíčku. Uprostřed bylo nepatrné jezírko, snad deset kroků v průměru, a opět, jako všechny vody zde, mělo modrozelenou barvu. Ale hochy zaujalo něco jiného.

Tam na druhé straně údolíčka pod převíslou skálou stála jakási chýše, primitivně postavená z prken i kusů plechu, zčernalá slunečními žáry i dešti a sněhy desítek roků. Dvířka do ní byla pootevřena a křoví zvenčí se dralo přes práh až do jejího vnitřku. Celé stavení bylo jaksi pošikmené, nahnuté směrem kupředu, jako by se mělo v nejbližších chvílích převrhnout na svůj pootevřený vchod.

Když chlapci obešli jezírko a užasle postoupili blíže k chýši, poznali teprve, proč se tak naklání kupředu. Těsně před jejím prahem a zřejmě i pod její podlahou, na kterou zatím neviděli, se rozkládala zarostlá jáma, táhnoucí se po celé délce chýše. Jistě zase nějaká propadlá štola!

Dobrodružství v zemi nikoho

Bylo téměř nemožné přes tu jámu do chýše vniknout. Okraje propadliny, pokud vůbec byly vidět v hustém bylí a trávě, se drolily při každém pokusu jámu obejít a sypající se kamení a hlína dlouho rachotily na své cestě do neznámého podzemí. Kdybych věděl, že to skočím, začal pochybovačně Boža a měřil očima průměr jámy, tak se rozběhnu a vletím rovnou dovnitř, propast-nepropast!

Dejte sem lano! Pepíne, lano! zvolal Vincek.

Snad bys tam nechtěl, Vincku, neblázni! strachoval se Vláša. Může tam být třeba zapomenutý dynamit nebo prach, v takových boudách to vždycky v lomech mají schované!

Ale Pepín už tady byl s lanem a Vincek si je uvázal jedním jeho koncem pod pažemi dračí nestahující se smyčkou. Druhý konec vložil chlapcům do rukou a řekl: I kdyby tam opravdu něco takového bylo, tak teď už to nemůže bouchnout, to už by bylo dávno promáčený a zkažený! Až se rozběhnu ke skoku, poběžíte s lanem za mnou! Já se pokusím propast přeskochit, vy se zastavíte na jejím okraji! Když nedoskočím nebo sklouznu při dopadu dolů, začnete hned tahat! Jasný?

Rozuměli. Vláša se trochu uklidnil. Několikrát si vše zkusili a pak se Vincek konečně rozběhl a skočil na ostro. Jámu celkem úspěšně přeskochil, ale nohy, jimiž dopadl přesně na práh stavení, mu ujely a on začal sjíždět do prohlubně před chýší. Zachytil se však rukama prahu chýše a tak zde visel tělem do prohlubně několik vteřin.

Celá chata se přitom nebezpečně zakymácela a zdálo se, že se ještě více nachýlila směrem k jámě, kterou Vincek právě přeskochil.

Vincku! zaječel Vláša v nevýslovném strachu o kamaráda. Začal rychle s Božou a Pepínem tahat lano k sobě, aby jej zachránili před pádem do propasti. Tím ale Vincka jen odtrhávali od jeho dočasné záchrany, které se křečovitě držel, od prahu chýše. Tvořilo jej poměrně silné a dosud pevné břevno.

Netahat! Netahat! křičel Vincek. Já se vytáhnou nahoru, dovnitř!

Povolili tedy opět lano a Vincek se počal soukat a vytahovat kousek po kousku do chýše. Chvilí klečel na kolenou na prahu, přidržoval se rukama dveřních rámu a díval se dovnitř.

Vincku! Co je tam? volali chlapci nedočkavě. Vincku, řekni přece něco! Vidiš tam něco?

Moc ne! odpovídal Vincek. Ale daleko se asi nedostanu. Jestli tu byla nějaká podlaha, tak je v tahu! Propadla se taky! Je tu díra jako do pekla!

Tak jen do ní nespadni! varoval jej starostlivě Vláša. Ale Vincek se neozýval a zřejmě uvnitř něco prohlížel. Pak mu na jeho žádost hodili baterku. Na štěstí ji chytil. Kdyby se mu to nepovedlo, letěla by tam někam do neznáma, do podzemí, za propadlou podlahou.

Viděli, jak si rozsvítil a přejížděl světlem vnitřek chýše. Potom zavolał příškrčeným hlasem: Kluci, mám objev! Tady je něco! Musíte se sem někde dostat. A nebo radši ne, aby to s náma nespadlo! Tady na stěně visí nějaký starý kabát, nebo co to je. Je to celý prožraný a plesnivý a je tu kávalec, ale ten visí dvěma nohama dolů do propasti, a je tu bedna, asi jako stolek, na ní jsou noviny a kamení, ne, to není kamení, to jsou, asi to jsou zkameněliny a támhle na stěně je něco napsaného, ale

vždyť to známe, kluci, to přece všichni dobře známe: Toto

je sídlo moje, tady je můj kraj, kluci, my jsme objevili

asi domek toho člověka, co psal ten notýsek, co má Boža s Pepínem! Potom si posvítil dolů, tam kde místo podlahy se šklebila černá propadlina. Na chvíli zmlkl. Zřejmě i tam dole něco objevil. Pak se ale podivně úzkostně rozkřičel: Ježíšimarijá, kluci, kluci,

tam dole leží něco bílého, to jsou kosti, a toho je lebka!

Lidská lebka! Já jdu vodtaď! Já chci pryč, já musím vodtaď, prosím vás rychle mě vodtaď dostaňte pryč.

31. Co s hrůzným nálezem?

Od výpravy do Země nikoho, při které chlapci, hlavně zásluhou Vincka, učinili tak pochmurný objev, uplynula již řada dnů, ale hoši o ní hovořili vždy znovu a znovu, kdykoliv se jen někde v ulici sešli. A to bylo častokrát, většinou však ovšem bez Vlášy. Ten pořád zatím ještě směl ven jenom ve středu, v sobotu a neděli.

Když Vincek tehdy křičel na prahu kymácející se chýše na chlapce a chtěl honem honem odtamtud pryč, byli Vláša, Boža i Pepín snad ještě vyděšenější než on. Z chýše jej dostali za pomoci lana přes propadlinu jen s velkými nesnázemi a Vincek si přitom nejen roztrhl texasky, ale i odřel kolena.

Nikdo z ostatních pak už neměl odvahu do chýše po Vinckovi vniknout a podívat se tam dolů pod propadlou podlahou. A dále už tehdy neputovali a ztracené stříbrné

Dobrodružství v zemi nikoho

peřeje nehledali. Nebyl na to už čas, a ani nálada. Stmívalo se ještě rychleji než kdy

jindy v těch dnech, protože se obloha zatahla dalšími těžkými a nízkými mraky. Obrátili se rychle k odchodu a Vincek nestačil cestou znovu a znovu říci, co vše v chýši i v rozšklebené propasti pod ní viděl.

I pak při návratu měli pořád dojem, že jsou někým nebo něčím sledováni, a to jim klidu nepřidalo. A tam kdesi daleko daleko vzadu, až skoro na obzoru, zase spatřili znepokojující červený bod, vzdálený oheň. Kdo to u něho asi sedí? Kdo jej zapálil a proč jej udržuje?

A kdo to bydlel v té opuštěné chýši, pod níž našel svůj hrob? Čím déle o tom všem v dalších dnech chlapci přemýšleli a mluvili, tím více se klonili k názoru, že nešťastník byl skoro určitě onen záhadný pisatel zápisníku, snad pomocník nějakého vědce, hledajícího kdysi v Zemi nikoho vzácné zkameněliny. Zrobil si chýši, aby v ní mohl přespávat a nemusel se po celodenní práci vracet večer do města. Možná, že tam chýše byla postavena již dříve a že opravdu sloužila správně lomu k úschově trhavin nebo náradí, jak to říkal vládka!

A kteréhosi dne, či spíše noci, se země pod chýší asi propadla do staré štoly a její obyvatel se zřítíl do podzemních hlubin s ní a tam našel smrt. Snad byl zabit při pádu, snad tam zůstal jen zraněn, ale zemřel tam hladem a žízní, když se z propadliny nemohl dostat ven. A pomoci se v tom liduprázdném opuštěném kraji nemohl dovolat.

Kdo to byl, ten záhadný člověk? Jak se jmenoval? Byl to chlapec či už dospělý člověk? Z písma v zápisníku to chlapci nepoznávali. A nebylo v něm ani jméno, ani adresa majitele.

Vládka celé místo samozřejmě zakreslil do své mapy a za souhlasu ostatních hochů dal místu název Chýše smrti.

Pepín vyslovil domněnku, že by snad hrůzný nález měli ohlásit někde na úřadech. Všichni cítili, že by to bylo to nejsprávnější, ale přitom se v duchu proti tomu bránili. Nakonec všechny jejich myšlenky, úvahy a obavy nahlas vyslovil a řešení celé otázky i určil Vincek:

To je fakt, že by se to mělo někde říci! Ale víte, co by to bylo

za fofr? Do naší Země nikoho by se nahrnula spousta čumilů, přijeli by tam novináři, Bezpečnost, televize, rozkřiklo by se to

a byl by konec s celým naším pátráním i s tábořením v létě u stříbrnejch peřejí! Nic! Nic takovýho nemůžeme potřebovat! Já vám to říkám dobře! Tomu chudákovi tam dole nepomůžem, toho už nikdo nevzkřísí a tak ho tam nechme, v tom jeho kraji, kde se mu za živa tak líbilo!

A nikdy tam už nepůjdeme! vymíňoval si Boža. Po celé Zemi nikoho bych mohl brouzdat každý den, a třeba i v noci, ale tam, k té Chýši smrti, tam se mi nechce!

Vincek se trochu usmál: Nemusíš se obávat, že tě tam někdo bude nutit, vždyť my tam stejně už asi nikdy nenajdeme cestu, i kdybysme tam jít chtěli!

Vládka si v duchu pomyslel, že až jednou sesadí dohromady všechny ty dílčí mapové náčrty z jejich cest do jediné velké mapy, že nesmí být v Zemi nikoho jediné místo, které by nenašli! Ale nahlas neřekl nic, neboť ani jemu se k Chýši smrti nechtělo.

Nad městem se táhly tmavé mlhavé dny s drobnými dešti i sněhovými přeháňkami a velmi brzkým soumrakem. Listopad se chýlil ke konci.

Chlapci i nadále chodili prodávat Hlas večera. Boža s Pepínem obětavě a poctivě všechny vydělané peníze schovávali pro společné výdaje, až od jara začnou všichni čtyři v Zemi nikoho tábořit. A byli tak kamarádští, že Vinckovi a vládkovi nic nevyčítali. Oba pevně věřili, že i Vincek a Vládka budou své vydržené koruny do společné pokladny odvádět, až Vládka uhradí onu, jim neznámou, škodu.

Při všech svých cestách ven z domova si Vládka dával velký pozor, aby nepotkal opět někoho z Ontariovců a také Pedra! Ontariovci zatím proti vládkovi nic nepodnikali. Snad už zjistili, že jim nějakou podivnou náhodou chybí zrádná fotografie i její negativ,

a že jim tedy Vládka uklouzl. Že na něj nijak nemohou. A Pedro? Ten se asi ještě pořád obává mít své hodinky doma v křiklárně, kde zřejmě není bezpečno a je asi pevně přesvědčen, že u vládky jsou velmi dobře schovány!

Doma měl Vládka poměrně klid. Otec přinesl ze školy o něm

dobré zprávy, pořád se prý hlásí, je ukázněný a slušný! Doma byl Vládka ochotný ke každé práci, neodmlouval, svůj stolek měl pořád ve vzorném pořádku, jak to otec měl rád a tak jen netrpělivě vyhlížel nějakou vhodnou příležitost, kdy otec bude mimořádně dobře naladěný, aby ho mohl poprosit o dovolení chodit ven zase každý den.

Dobrodružství v zemi nikoho

Událost, jaké by se ani v nejbližnějším snu nenadal a jež se přihodila začátkem prosince, vláďovi ke kýženému zrušení zákazu vycházek nenadále dopomohla sama! A vláda si dokonce o zrušení nemusel ani říkat!

32. Zelené vesty přestupují zákon

Stalo se to ve středu. Vínček a vláda tehdy doprodali všechny hlasy večera, které nakoupili, a odbyli je mnohem dříve, než jindy, protože v novinách byl dlouhý článek o těžké dopravní nehodě na Severním viaduktu, časně ráno se tam srazily dva posunované nákladní vlaky a několik vagónů spadlo do ulice těsně před přijíždějící elektriku.

Lidé rvali chlapcům výtisky se zprávou doslova z rukou a jen málokterý čtenář si čekal na desetník nazpět, když platil padesátníkem. Vínček s vládou velmi litovali, že nekoupili v tiskárně výtisků mnohem víc, prodali by je všechny. Ale kdo to mohl vědět?

A protože zpět do tiskárny s neprodanými výtisky tedy dnes nemuseli a měli ještě dost času k návratu domů, bloumali v příjemném rozpoložení večerními ulicemi, labužnický se prohrabovali v chlebnících záplavou drobnáků, utržených za noviny a povídali si o Zemi nikoho.

Pak se Vínček od vlády odpojil a šel navštívit svou tetu, když právě kráčeli kolem domu, kde bydlela. Vláda tedy osaměl, a tak se rozhodl, že půjde k osvětlené skřínce Ontaria přečíst si nové vývěsky a hlavně další pokračování žhavého pomezí.

Při čtení jeho dnešních kapitol jej však cosi zarazilo. Musel ty odstavce číst znovu a znovu, několikrát, aby pochopil, že tu není něco v pořádku. Smyšlená parta chlapců-hrdinů tohoto románu, převzatá nynějšími, ontariovskými, spisovateli od svých dávných předchůdců, se v dnešním pokračování dovídá o jakémsi neznámém podivném kraji poblíž jejího města a pátrá po něm! Podle pověstí, jež se v románu parta od kohosi dověděla, jsou prý v onom lidmi zapomenutém kraji rokly a jezera, skály, neprostupné houštiny, podivné jámy a tajné chodby . . .

Vláda až ustrnul. Ano, nebylo pochyb, Ontario píše o Zemi nikoho! Jen to její jméno v románu není! Proboha! Jak se o ní dovědělo? A zná tam cestu? Z téhle jedné kapitoly se to zatím ještě nepozná, snad až příští pondělí, kdy bude vyvěšena nová, se bude možno dočíst něco víc. Jestlipak o tom ví Vínček? A Boža s Pepínem? Asi ne, to by už o tom hovořili! Zřejmě zde u vývěsky v tomto týdnu tedy ještě nebyli. A v minulé kapitole o Zemi nikoho nebyla ještě ani zmínka. Vláda si přečetl pobuřující a zneklidňující kapitoly důkladně ještě zase jednou, už snad popáté, aby mohl zítra ráno cestou do školy Vínčkovi obsah co nejpresněji vypovědět a pak odcházet k domovu. Ale dnešní večer měl pro něj ještě jedno překvapení.

S hlavou plnou myšlenek a neurčitých obav táhl se unaveně tmou málo známých ulic. V duchu počítal, kolik asi dnes vydělal a plánoval program večera. Napíše si češtinu, opákně slovíčka. Než půjde nahoru, zaskočí napřed do sklepa, klíček má, a vysype tam do plechovky od marmelády to kilo či dvě drobnáků, aby je u něho rodiče nenašli. Zítra během dne je rozdělí na desetníky, pětadvacetníky a padesátníky a vymění je v krámech, kde ho neznají, za papírové peníze. Ty se lépe přechovávají. Jen aby mu na to doma nepřišli, že prodává po ulicích noviny, to by bylo zle!

Když zabočil do úzké Rybářské ulice, zpozoroval ve výklenku jednoho z domů hlouček postav. Jinak se ulicí pohybovalo jen několik osamělých chodců. Výklady s nestaženými roletami zářily do tmy opuštěné ulice a tam kdesi vzadu blikal zelený vadný neon.

Postavy se teď odlepily z výklenku, rozestoupily se po chodníku a dvě či tři vstoupily i do úzké jízdní dráhy. Vypadalo to, jako kdyby se k něčemu chystaly. Vláďovi nebylo tam volno u srdce. Jestliže se nechtěl vracet a obejít obsazenou ulici oklikou, aby se vyhnul něčemu podobnému, co jej potkalo nedávno, musel by tudy projít. Jeho neklid se změnil ve strach, když v postavách poznal Zelené vesty. A teď, jak výrostci vstoupili do okruhu světla, linoucího se z výkladní skříně obchodu radiopřijímači a televizory, uviděl mezi zelenými vestami i dva z těch lotrů, kteří ho přepadli a ztloukli v Krocínově ulici a sebrali mu sirky s cizozemskými štítky.

Co tu ti ničemové dělají? Co mají v úmyslu? Něco se přihodí! Určitě se něco semele! Vláda to zřetelně vidí na jejich číhavých postojích i z jejich výjimečně tichého a opatrného chování. Snad tu na někoho čekají, třeba chtějí někoho přepadnout!

Vláda horečně přemýšlí, co podniknout. Má se vrátit a spěchat domů jinými ulicemi? Nebo projít mezi bandou a podstoupit nebezpečí, že jej zase ztloučou, a co víc, že mu vezmou všechny peníze, co má u sebe?

Dobrodružství v zemi nikoho

V nejistotách a strachu se vmákl do potměšilého zavřeného vchodu domu, u něhož před chvílí zůstal nerozhodně stát. Odtud pod ochranou tmy pozoroval, co se bude dít.

Jakási starší paní šla kolem něho směrem k partě. Velmi se polekala vládí, přitisknutého ke dveřím domu, ale ani trochu se nebála projít shlukem postav před ní. Snad ani nevěděla, že jsou nějakí chuligáni a jaké lotroviny po městě páchají a že by jí mohli vytrhnout z ruky nákupní tašku s penězi a zmizet! Při této představě si vláda omotal držadlo svého chlebníku s penězi kolem lokte a byl ochoten dát si snad s chlebníkem utrhnout i ruku, než by jej zeleným vestám vydal.

Paní se mezitím dostala mezi partu a pokračovala klidně ve své cestě, aniž se jí přihodilo něco zlého. Parta se shlukla a uklidila se do stínu na protější chodník, kde v blízkosti nebyl žádný obchod. Ojediněle sem kráčeli dva či tři chodci. Vláda zatím pro tmu nepoznal, zda jsou to muži nebo ženy a jakého asi jsou věku.

Parta čekala v hloučku a téměř nepohnutě. Ze tmy jen žhnuly a chvílemi se pohnuly žhavé uhlíky jejích cigaret. K něčemu se zřejmě schylovalo.

Chodci přešli. Byli to dva muži a jedna žena. Mladší z obou mužů se na chvíli zastavil u výkladu s radiopřijímači a prohlížel vystavené tranzistory.

Vláda chtěl vystoupit z výklenku dveří a říci mu, aby zde chvíli počkal, že se tu asi něco stane. Ale když se muž odpoutal od výkladu a blížil se k němu, vláda neměl odvahu jej zastavit. Třeba by se mu ještě vysmál, že je strašpytel. A vláda by zbytečně upozornil Zelené vesty na svou přítomnost.

A tak nechal muže přejít kolem sebe, aniž něco řekl. Muž jej spatřil u zavřených dveří, lhostejně na něj pohlédl a krácel dále do tmy. Vláda se za ním díval jako za mizející nadějí a velmi litoval, že jej neoslovil.

Parta se teď zdánlivě rozcházela. Dozadu do ulice odešli váhavě dva její členové, jiní kráčeli směrem k vládovi. Zbytek party zůstal u výlohy. Vláda ve strachu před prozrazením zmačkl kliku dveří a vklouzl do chodby domu. Slyšel, jak kolem dveří přešly dvojí kroky. Zřejmě hlídka. Zelené vesty u výkladu si tak asi zajistily ulici z obou stran. Dostaly by od svých hlídek signál, kdyby se blížili nepovolaní chodci.

Vláda, ač vyděšen, pootevřel dveře domu. Neviděl dozadu, kam odešli ti dva z party, co přešli kolem dveří. Ale viděl skulinou ve dveřích na výklad a na zbývající tři zelené vesty. Výrostci se pohybovali zvolna kolem již uzavřeného krámu, nahlíželi do výkladních skříní, a tu najednou se rozlehl ztichlou ulicí třesk roztrženého skla, a vláda také již vidí, jak všichni tři ničemové se vrhají k výkladu, prostrkují rozbitým sklem dovnitř ruce a cosi vytahují. Co, to vláda ze svého úkrytu a na tu dálku přesně nevidí. Je zpocen strachy a srdce mu buší vzrušením. Celý výjev mu připadá jako nějaký zlý sen. Co teď jen udělat? Co podniknout?

Vláda si za živý svět netroufne vyběhnout z domu a utíkat k výkladu, snažit se ničemy zadržet. Ani silný dospělý člověk by se toho snad neodvážil.

Další kusy skla se začaly sypat na dlažbu, jak lupiči znovu lovili ve výkladě rukama a vytahovali další předměty. Několik oken v domech se otevřelo a do večerní tmy zněly vyděšené i rozčilené hlasy: Pomoc, chyťte je, zloději! Rozbili výklad, něco tam berou, pomoc, zavolejte Bezpečnost.

Dva muži se objevili v pozadí ulice, ale byli strženi k zemi hlídkou Zelených vest, která tam před chvílí odešla. Tři zloději u výkladu zanechali svého díla a s věcmi v pytlích se k nim rozběhli. Z domu naproti výkladu se vyřítit starší rozlícený muž s dlouhou tyčí a chtěl běžet za nimi. Ale druhá dvoučlenná hlídka Zelených vest, která před chvílí kráčela kolem vládiva úkrytu, se teď přehnala zpět, porazila muže s tyčí a zmizela ve tmě za svými kumpány.

A tu se již vláda neudržel. Vyrázil ze svého úkrytu za vraty domu, rozběhl se do ulice a křičel: To byly Zelené vesty! Já jsem je viděl! A všechny je poznám! Zelené vesty to byly! V jeho obžalovacím křiku byla i touha po odplatě za to, co mu Zelené vesty udělaly v Krocínově ulici. Za ty rány, násilí, i za uloupené sirky s cizozemskými nálepkami.

Vzápětí byl obklopen několika lidmi, kteří sem přiběhli z domů, nebo snad z ulice. Kolik jich bylo? Kam běželi? Opravdu je poznáš? Proč jsi nekřičel dřív? Jak to, že tě neviděli? Takové a podobné otázky na zmateného i poděšeného vládu jen pršely. Za chvíli sem dorazil jeden z dvojice mužů, která chtěla ničemy zadržet na konci ulice a byla jimi sražena k zemi. Držel si oko rukou a jeho oblek byl umazán od země, jak se po ní válel při bitce s nimi.

Někdo zatelefonoval na Bezpečnost a za několik minut se přiřítilo její modré auto s bílým pruhem, plně obsazené policisty. Lidé strkali vládu k vozu a volali: Tadyhle ten hoch to všechno viděl! Byla to parta nějakých Zelených vest! No, řekni přece, jak to bylo!?

Dobrodružství v zemi nikoho

Dva příslušníci Bezpečnosti začali vládu vyslýchat, jiný obhlížel rozbitou výlohu, další se dotazoval zdejších lidí, kde bydlí vedoucí vyloupeného obchodu. Mezitím sem došel i druhý občan, který chtěl prchající dareby zadržet, a vzápětí dorazilo další policejní auto.

Řekni nám všechno, jak to bylo! hovořili policisté k vládovi. Neboj se, teď se ti už přece nemůže nic stát! Vzpomeň si na všechno, co jsi viděl a slyšel! Všechno je pro nás důležité! Poznal bys toho, kdo skříň rozbil? I ty, co ze skříně něco brali? Kolik jich bylo?

Vládovi nebylo zatěžko odpovídat. Viděl ještě pořád v duchu před sebou vše tak jasně, že mohl vypovídat bez rozmýšlení a bez přestávek. Policisté si vše zapisovali, ale když vláda skončil, řekl mu jeden z nich: výborně! Hodně jsi nám pomohl. Málokdy se najde tak všímavý svědek, jako jsi ty. Teď tě vezmeme s sebou na stanici, tam sepíšeme protokol, ty ho podepíšeš, a později tě budeme asi ještě volat, až bude s těmi lotry soud! Jestli to jsou opravdu Zelené vesty, tak víme, kam za nimi máme jít! Vláda vstoupil rozechvěně do jednoho z policejních aut, za ním ještě oba muži, kteří se pokoušeli Zelené vesty zadržet, a vůz se rozjel.

33. Vláda korunním svědkem

Dny, jež následovaly po řádění Zelených vest v Rybářské ulici, byly pro vládu dobou neobyčejného vzrušení, nečekané slávy a obdivu i různých událostí. Po svědeckém výsledku na stanici Veřejné bezpečnosti byl vláda tehdy pozdě večer dopraven domů, ale pozdní návrat neměl pro něj doma, snad poprvé v životě, žádné zlé následky. Vláda totiž ještě ve voze cestou od rozbité výkladní skříně na stanici řekl policistům, že má strach, co mu rodiče řeknou, když přijde tak pozdě domů. A proto ze stanice odfrčel na motorce hned jeden z členů Bezpečnosti oznámit vládivým rodičům, že vláda je na svědeckém výsledku a aby o něj tedy neměli starost!

Ještě téže noci byla zajištěna skoro celá parta Zelených vest, i její dva pomahači. Byli mezi nimi i dva z těch, kteří vládu nedávno ztloukli a obrali o krabičky v Krocínově ulici.

Druhý den nešel vláda dopoledne do školy, protože byl znovu na stanici Bezpečnosti, kde musel ukázat, kdo z party rozbil okno výkladu a kdo z výkladu něco bral. Jen dva členové bandy nebyli přítomni, policie je nenašla v jejich bytech. Zmizeli, jako když se po nich země slehne a s nimi i jejich kořist, tři tranzistorová rádia a několik krabic magnetofonových pásků.

Ostatní zde seděli tiše, ale se vzpurnými pohledy, zapírali jak mohli, vykrucovali se, že o dvou zmizelých kumpánech nevědí, a že nemají ani tušení, kam odcizené věci ukryli. Také k přepadení vlády v Krocínově ulici se nechtěli znát.

Zpráva, že vláda je korunním svědkem v nejnovějším řádění zdejších chuligánů, se rozletěla po celém okolí jako blesk. Kde kdo o vládivi mluvil a chválil jeho statečnost, s jakou sledoval zlý čin Zelených vest a tak dopomohl konečně k usvědčení a pochytní alespoň jedné z těch band, místo aby strachy utekl či se schoval někde hluboko v domě, odkud by nic neviděl.

Odpoledne byl ve škole středem pozornosti všech chlapců i děvčat a při hodině třídního učitele musel na stupínku vyprávět, jak to všechno bylo.

Jsi statečný a bystrý chlapec, řekl mu učitel, a všichni by si z tebe, z tvé odvahy i všímavosti a přemýšlivosti, měli vzít příklad! A jestli lovíš bobříky a tu se učitel trochu usmál, pak si klidně můžeš zapsat, že jsi včera večer ulovil bobříka odvahy!

Reportér Hlasu večera ještě během dopoledne vládu vyfotografoval a v podvečerních hodinách již se jeho podobizna i s dlouhým článkem o loupeži rozletěla v sedmdesáti tisících výtisků Hlasu večera do všech čtvrtí. Statečný chlapec Vladimír Denk, který usvědčil metlu našeho města. Tak zněl text pod jeho fotografií.

Na štěstí pro vládu nikoho nenapadlo, ani jeho otce, se zeptat, jak se vláda včera večer vůbec až do té poměrně tak vzdálené Rybářské ulice dostal, a tak nevyšlo najevo, že se vracel z prodávání Hlasu večera. Ani když příslušník Veřejné bezpečnosti včera večer doprovodil vládu z auta po schodech do bytu, po sepsání protokolu, se nic neprozradilo! Vláda ve shonu a zmatku odložil v předsíni tašku s hromadou drobnáků a ještě ráno při cestě do sklepa pro uhlí je tam do plechovky od marmelády propašoval. Dobře to dopadlo!

Pozdě odpoledne, když už byl vláda z odpoledního vyučování doma, přinesl otec deset výtisků Hlasu večera s fotografií vlády a řekl mu zjihlým hlasem: No, tak konečně jsi nám udělal zase trochu radosti! Naše jméno ještě nikdy nebylo v novinách a ty jsi první z rodiny, kdo se o to přičinil. Tak abys věděl, zato ti dovoluji zase chodit si ven, kdy budeš chtít, ovšem až budeš mít hotové učení a

Dobrodružství v zemi nikoho

do večere budeš vždycky doma, to víš!

Když šel druhý den vláda do školy, volali na něj i cizí chlapci a děvčata a poznávali její i dospělí lidé podle fotografie v novinách. Vláda si byl vědom, že na něj kdekdo hledí a z té nezvyklé pozornosti se mu až točila hlava. Byl rázem slavným.

Celým domem i okolím obávaná klepna s jedovatým jazykem, paní Malašíková, byla na vládu jako med. Až dosud na něj vždy jen pořád žalovala a posazovala, že bouchá dveřmi, že nedbale zdraví, že trousil popel z kbelíku po schodech a podobně. Teď řekla, že je moc hodný hoch!

Parta Inky Solimanové mu vzkázala po Jarce Doležalové, zda by k nim nechtěl vstoupit, a k založení nového klubu ho zval i chudinka Jirka Kobliha, třebaže se k němu vláda s vinckem tenkrát při prodeji Hlasu zachovali tak nepěkně.

Také Ontario se ozvalo. Přišli k němu Milan Virkl, Jenda Bičík a Strašidylko s bloky v rukou, tak jak to vídali na fotografiích a v kinech u novinářů z povolání – kladli mu nejrůznější otázky: Jak ti bylo, když šla hlídka zelených vest kolem tvého úkrytu za dveřmi? Co křičel ten muž s tyčí, když vyběhl proti zeleným vestám? Jsi rád, že je o tobě psáno v Hlasu večera? Jak se tvářily zelené vesty, když jsi je usvědčoval? Nebál ses, že po tobě některý z nich skočí? Byli spoutaní? Dostal jsi za svědectví nějakou odměnu?

Takových a podobných otázek měli Ontariovci připravených mnoho. Ale na to, z čeho měl vláda největší strach, totiž na tajemství, po němž údajně s vinckem pátrají a které jim slíbil jako protislužbu za vyndanou fotku ze skříňky oznámit, až něco objeví, se neptali! Zdálo se, že to je již zapomenutá, zahraná věc. A vláda byl tomu náramně rád, a z vděčnosti vypovídal teď na otázky Ontaria co nejobjektivněji, jen aby se jim zavděčil a usmířil si je!

Chlapci z Ontaria zpracovali a zapletli celý vláduv příběh se Zelenými vestami, jen trochu pozměněný, do svého románu Žhavé pomezí a dali do vývěsky i výstřižky z Hlasu večera a celý svůj rozhovor s vládou. Co ale vládu při čtení Žhavého pomezí nejvíce rozrušilo, bylo líčení, jak se smyšlení hrdinové románu jdou dívat do jakési chaty v opuštěném kraji, kde nalézají kosti dávno tam zemřelého člověka! Nebylo už nejmenších pochyb, Ontario nějakým záhadným způsobem se dovidá i o dalších jejich příhodách v Zemi nikoho! Nebylo možné, že by si náhodou tak shodný děj vymyslelo. Byly-li nějaké pochyby o tom při předchozích kapitolách Žhavého pomezí, kdy se začalo psát o kraji nápadně podobném Zemi nikoho, teď už pochyby nemohly být žádné! Ano, Ontario ví o Zemi nikoho i o jejich výzkumech v ní, a ví i o Chýši smrti! Ale od koho, jak? Vincek nové pokračování Žhavého pomezí ve skřínce Ontaria také již četl a byl pobouřen a zneklidněn právě tak, jako vláda a Boža s Pepínem. Marně si lámali hlavu přemýšlením, kdo Ontariu zprávy dodal.

Asi za dva dny dostala veřejná bezpečnost i zbývající dva členy Zelených vest, ale bez kořisti. Za žádnou cenu nechtěli prozradit, kam odcizené věci ukryli, chvílemi se vymlouvali, že nic nevzali, to snad že ti druzí a podobně. Nakonec při soudním řízení s celou partou bylo ustanoveno, že parta bude dána do nápravného zařízení na čtyři měsíce a tam že si práci musí na způsobenou škodu vydělat. Účet byl značný, neboť se ničemu připočetla k odcizeným věcem i obrovská skleněná tabule výkladu, kterou při svém vloupání rozbili.

Vláda byl soudnímu řízení přítomen jako svědek a znovu musel vypovídat, jak se vše seběhlo. Byl rozechvělý nejen vzpomínkou na otřesnou událost, ale i svou nezvyklou úlohou korunního svědka. Členové Zelených vest po něm nevráží, loupali očima, vždyť on byl příčinou jejich vyzrazení! Ale uprostřed stráží na lavici obžalovaných a nadto ještě spoutaní na rukou, byli teď již neškodní.

O vládu se znovu zase všude hovořilo, a jemu tato pozornost a obdiv mnohých lidí velmi lahodily. Jen Vincek se na celou tu slávu díval trochu jinak.

No, tak na čtyři měsíce je zašijou a ty budeš mít po tu dobu pokoj, řekl svým suchým praktickým tónem, ale dovedeš si představit, co bude, až se ta horda vrátí z lapáku domů?

Co by mělo bejt!? divil se nechápavě prostomyslný vláda. Tak budou doma a dají si už jistě bacha, aby zase někde něco začli!

Takoví kluci už jsou ztracení! mávl rukou Vincek. Ti už si pokoj nedají! A i kdyby nakrásně dali, tak tobě ho nedaj, pamatuj si to! Člověče, nemysli si, že by ti to mohli vodpustit! Ta parta po tobě půjde, rozumíš, bude se ti mstít, nikdy ti nezapomene, že jsi proti nim svědčil a že jsi to byl vlastně ty, co je prozradil a tak je za katr vlastně poslal!

Vláda se zmocnil těžký neklid. Zkušenost její přesvědčila, že se zpravidla vždycky vyplnilo to, co Vincek prorokoval. Přesto si však neodpustil otázku: No, a co jsem tedy podle tebe měl dělat? Jak jsem to měl navlíknout? A co bys dělal ty na mém místě?

Nevšímal bych si toho! Jak jsi viděl, že je ulice obsazená a že neprojdeš, neměl

Dobrodružství v zemi nikoho

jsi riskovat, měl ses obrátit a vzít to domů oklikou! A moh jsi mít pokoj! Je fakt, že jsi tedy udělal záslužnej čin, pomoh jsi dopadnout ty lotry, ale jak jsem už řek, jednou toho budeš litovat! A tak vincek nasadil vládovi do hlavy červa nejistoty, pochyb i nového strachu a sláva ho už tolik netěšila. Ale nebyla to jediná věc, která z jeho svědectví proti Zeleným vestám vyplynula a těžce ho začala znepokojovat! Stalo se ještě něco jiného.

Krátce po soudu se Zelenými vestami přišel k vládovi na ulici Pedro a řekl: Hele, já si vezmu od tebe zpátky ty hodinky! Mýho brácha zabásli na čtyři měsíce se Zelenejma vestama a tak je doma pokoj a já už se o ně nemusím bát! S vládou se leknutím zatočila mírně celá ulice. V duchu zlomkem vteřiny mu proběhla představa černého cikánského výrostka z Krocínovy ulice, tak vida, on to byl Pedrův brácha!! To se to pěkně zamotalo! Ale nic moudřejšího jej teď tady tváří v tvář Pedrovi nenapadlo, než říci: Dobře, dobře, zítra ti je přinesu! A přitom věděl, že hodinky doma nemá, na nákup nových má sotva osmdesát korun, a že mu je tedy přinést nemůže. Strach před pomstou Zelených vest byl zatím utlumen starostí, co bude zítra.

34. Bude Pedro mlčet?

Jako na svou spásu čekal vláda ráno na rohu Zelené a Veverčí ulice na vincka, aby mu sdělil svou novou pohromu.

Vincek se na něj jen útrpně podíval a ucedil: Ty smolaři! Ty jeden nenapravitelnej věčnej smolaři! Tak co teď? Pedro nás může pěkně potopit, když si to s ním rozházíme! Někde vyžblebtne, že nám řezal zámek u Ontaria a je s námi konec! Nejlepší bude, když mu odpoledne všechno řekneš, a aby ti věřil, že ho nechceš

o hodinky ošdit, tak mu dáš aspoň to, co už jsme vydělali! A brzo že mu zaplatíš i zbytek!

Vláda pochyboval, že se s tím Pedro smíří, ale na nic lepšího nepřišel, a tak se na odpolední setkání s Pedrem připravoval s největšími obavami. Samozřejmě, vincek bude u toho a to jej trochu uklidňovalo.

Po obědě si vláda napsal matematiku, zopakoval slovíčka a pak si potajmu odpočítal 75 korun. Ty dá Pedrovi jako první splátku. Otec byl ve službě, a tak se vládovi podařilo z domova brzo odejít. I když už měl vycházky od něho povoleny každý den, tatínek se vždycky podrobně vyptával, kam jde, s kým půjde a co budou venku dělat. A jemu se dalo jen těžko zapírat a vyprávět vymyšlenosti! Vincek už stál před domem, a tak se spolu vydali ke křiklárně, kde se měl vláda s Pedrem setkat. Vincek cestou bezstarostně hovořil a vtipkoval, ale vláda šel jako na popravu. Mlčky uvažoval, co vše se může stát, když se Pedro nespokojí se splátkou a vůbec s tím, že místo hodinek má dostat peníze! Možná, že na něj poštvě celou křiklárnou. Nebo půjde k nim domů a řekne všechno otcí. To by bylo ještě horší!

Už od rohu ulice uviděli Pedra. Stál v hloučku chlapců a děvčat

i se psem Dingem uprostřed jízdní dráhy a prohlížel něčí kolo. Když vincka a vládu spatřil, vyběhl jim dychtivě naproti. Vládova nejhorší chvíle nadešla.

Neseš, jo? zvolal Pedro a se samozřejmostí natáhl k vládovi rozevřenou dlaň.

Vláda celou cestu z domova ždímal v kapse svých 75 korun, a teď je už napřed vytáhl, aby dodal důvěryhodnosti svým slovům. Hele, Pedro, začal rozechvěně, já ti za ty hodinky zatím nesu náky peníze, ještě ale zatím ne všechny.

Pedro s sebou trhl a jeho výraz se stal podezřívavým. Jak to, jaký peníze? vyjel na vládu. Já ti dal přece hodinky, a tak je teď chci zpátky! Dej sem moje hodinky! Vždyť jsme to měli přece tak smluvený, že mi je vrátíš, až si o ně řeknu! Já je neprodám!

Pedro, nezlob se na mě! těžce hledal slova vláda, u nás doma se s hodinkami stal malér, víš, táta mi je sebral, nechtěl jsem mu říct, že jsou tvoje, tak jsem kecnul, že jsem je našel a on je dal na Bezpečnost, Pedro! Za rok nám je vrátí, když se o ně nikdo nepřihlásí a ty i já víme, že se přihlásit nemůže, když je nikdo neztratil, tak žádněj strach! Kdybys měl účtenku z bazaru, mohl bys tam pro ně jít hned, ale ty ji nemáš, sám jsi to vinckovi řek!

Za rok! vykřikl zoufale Pedro. Kdoví, kde budu za rok! A kdoví, jak to doopravdy je! Já se ti vykašlu na peníze, já chci hodinky, takový už nikdy nekoupím-----stály stošedesát korun – a –

Ale vždyť o ně nepřijdeš pro pána krále! vmísil se do řeči netrpělivě vincek. Za rok je dostaneš zpátky, a aby ses o ně ten rok nemusel bát a abys vládovi věřil, tak ti je zatím zaplatí, hele, tady ti zatím nese pětasedmdesát korun, a jak vyděláme na Hlasu, splatí ti i všechno ostatní!

Dobrodružství v zemi nikoho

Pedrova tvář se měnila každou vteřinou, každým slovem Vincka i Vlády, na vztekle zlou, a když mu teď Vláda podal chvějící se rukou 75 korun, sebral je, zběžně přepočítal, ale vzápětí se rozběhl a volal tvrdohlavě: Takový hodinky a jen tak málo mně za ně dávaš, to se řekne, všechno se řekne!!

Ale vždyť ti pořád říkám, že ti zakrátko doplatím i zbytek! uklidňoval ho Vláda. A co se řekne? A komu?

To uvidíš, komu, zloději jeden zlodějskej! křičel v neustávajícím pláči Pedro. To víš, já budu čekat, až mně to po kouskách budeš splácet, takový hodinky, ty už se neseženou, řekne se to a dost! Všechno se to řekne!

Opozitivně zmačkal papírové peníze do beztvárného chuchvalce, zastrčil je do kapsy kalhot a utíkal od Vlády a Vincka pryč. Jeho pes Dingo pochopil, že Pedrovi nějak ublížili a sápal se zle na ně. Ale Pedro na něj zavolał cosi cikánskou řečí a Dingo se rozběhl za ním.

Vincek a Vláda zůstali ještě chvíli nehnuté stát na místě, zaražení výbuchem Pedrovy zloby a silně znepokojení jeho temnou pohružkou.

Půjde asi k nám, děsil se Vláda, a řekne tátovi, jak jsme se vloupali do klubovny Ontaria, a že prodáváme noviny!

Vincek nic neříkal, ale vypadal ustaraně. Napadlo ho něco hrozného, co by bylo ještě horší, kdyby se to vyplnilo, než předpověď Vlády. Vládovi svou obavu nevyslovil, ale ten se to přesto měl ještě tentýž večer dozvědět.

Ať nám dá pokoj! mávl teď Vincek zlobně rukou za Pedrem. Ošidit ani okrást ho přece nechceš, tak co!? A teď jdeme do tiskárny pro noviny!

Byl opravdu nejvyšší čas, jestliže chtěli ještě nalézt někde alespoň trochu výhodné místo k prodeji Hlasu večera a zachytit hlavní proudy lidí, vracejících se z práce.

35. Ontario vyhrožuje

U výdejního okénka v tiskárně podstoupili obvyklou tlačenicí, ba skoro bitvu, o svých dvakrát sto výtisků a rozběhli se s nimi do ulic.

Hlas večera se dnes opět mimořádně dobře prodával, protože měl navíc čtyři stránky přílohy a začínala v něm dlouho slibovaná nálepková soutěž o pěkné ceny. Vinckovi a Vládovi nezůstal ani jeden výtisk, a tak ani tentokrát se nemuseli s neprodanými výtisky vracet do tiskárny, když prodej skončili.

S blahým pocitem dobře vykonané práce se prohrabovali v kapsách záplavami drobnáků a další je příjemně tížily v pytlích. A tak se zvolna táhli večerní tmou domů, jako obvykle unavení a ukřičení, ale skoro spokojení. Jen kdyby ten mizera Pedro odpoledne tak divně nehrozil!

Vydělali jsme dnes skoro pětadvacet korun! řekl Vláda stísněně. Nejradši bych k němu šel ještě teď a dal mu je, aby viděl, že to s tím splácením myslím opravdu poctivě!

Za stálého povídání se zvolna dostávali z cizích ulic do okruhu svých známějších míst, kde se již cítili doma. Chvilí postáli u vývěsní skříňky Ontaria a v jasném svitu blízké výbojky znovu prohlíželi její vývěsky. Byl zde arch s nalepenými obaly žvýkaček neznámých typů, několik podivných listů stromů či keřů, jejichž jména měli chodci uhodnout, pak samozřejmě dva nové archy žhavého pomezí, kronikový zápis z poslední nedělní výpravy klubu a několik výstřižků z nedostupných zahraničních časopisů.

Když pak kráčeli kolem domu, kde Ontario mělo svou klubovnu, vyřítit se z průjezdu Pedrův pes a s ohlušujícím štěkotem se na ně sápal.

Proboha, vládo!! vykřikl poplašeně Vincek, jemuž se začala vyplňovat jeho obava. Dingo, co tady u Ontaria dělá?

Ale než Vláda mohl pochopit souvislost všeho a něco říci, vyhlédl z tmavého průjezdu domu sám Pedro, a když uviděl Vincka a Vládu, zavolał do tmy vchodu:

Rychle! Jsou tady! Oba jsou tady! Rychle!

Vzápětí na jeho pokřik se ozval průchodem domu dusot běžících nohou a na ulici vyběhl hlouček chlapců, kompletní Ontario. Výhruzně oba obklopili a Milan virkl na Vládu zahoukl: Tak už tě máme, panáčku, a už víme všechno! Už nás nebudeš vodit za nos!

Po několika vteřinách nebyl Vláda moc slova a jen pochopil, že je Pedro zřejmě zradil ze vzteku za ty nevrácené hodinky! A za to, že ho odmítl brát s sebou na své výpravy do země nikoho. Ano, asi řekl Ontariu, že vnikli do jeho klubovny a sebrali tam tu zrádnou fotku i její negativ a že kamarádi s Božou a Pepínem. Co víte všechno? vykřikl na Virkla Vincek a snažil se, aby jeho hlas zněl pevně a nebojácně.

Víme, kam chodíte a kde co čmoucháte! vyštěkl Bičík, druhý člen Ontaria, Tadyhle Pedro za vámi jednou šel, když jste ho tam nechtěli vzít dobrovolně! Hledali jste něco tam za skálou někde u předposlední stanice trolejbusu. Ještě s nějakým Božou a Pepínem! Obrátil se vztekle k Vládovi a soptil dále: A ty jsi nám pořád

Dobrodružství v zemi nikoho

tvrdil, že nic neděláte, že to byl všechno omyl! věřili jsme ti a fotku jsme tenkrát vyndali ze skříňky, abys neměl doma malér, ale tys nás podvedl, nesplnil jsi úmluvu! Ty švindléri jeden, ty podfukáři, měli bysme ti za to napráskat!

Ale my jsme se teď dověděli něco ještě víc! vykřikl pak zase virkl, my už taky víme, že jste Pedra navedli, aby nám přefiknul zámek u klubovny a pak jste nám ji vykradli!

Nic jsme vám neukradli! vydechl zdrceně vláda, my jsme, já jsem vám tam vzal jen tu fotografii a negativ, nic víc, i když jsme toho mohli odnést dost, z toho nejlíp vidíte, že nejsme zloději!

No, moc daleko k tomu nemáte! vmísil se dojednání teď Kája Merhaut, další člen Ontaria. Kdo se dobývá pod zámek, je lupič, rozumíte, i kdyby pak nevzal třeba nic! A vy tady teď jste připravili na příklad Pedra o hodinky, a to taky nic není, vidte, vy svatouškové!?

Neplette do toho Pedrovy hodinky! volal vincek. vláda mu je zatím nemůže vrátit, to je fakt, ale už mu na ně dal pětasedmdesát korun a tady mu můžeme dát dalších třicet! Přitom pozvedl svou tašku s drobnáky a zarachotil jimi. Tak co, chceme ho o ně připravit nebo ne?

A co ten přeřízutej zámek, co? vyjel na ně strašidýlko. To taky dělaj pořádný lidi, že jo??

Nikdy bych se něčeho takového nedopustil a neodvážil! řekl tiše vláda. Ale co jsem mohl dělat, když jste mi tu fotku nechtěli dát, dokud vám neřeknu, po čem s vinckem pátráme a my jsme sami zatím doopravdy nevěděli, o co jde! Byli jste to vy, co jste mě vlastně k přepilování zámku přinutili svou neústupností a pohružkou! Za mizernou fotku, kvůli které jsem mohl mít doma těžkej průšvih, jste ode mě chtěli, abych vám vyklopil tajemství, které jsem sám tenkrát ještě neznal!

Dobrá, dobrá! přerušil jej netrpělivě virkl. Tenkrát jsi možná opravdu nevěděl, za čím to jdete, ale dnes to už víš, oba to víte, Pedro vás trochu slyšel, když šel za vámi do té vaší Země nikoho a tak vám dáváme lhůtu na rozmyšlenou: do zítřka

do večera, touhle dobou, sem přijdete a zasvětíte nás do všeho, co tam někde děláte, po čem se tam pachtíte a vezmete nás k tomu všemu, anebo vás udáme, že jste vnikli násilím do naší klubovny, a tvému otci řekneme o ty fotce! Tak si to přeberte, jak chcete, rozmyslete si to, a zítra večer budete tady, rozumíte? S těmi slovy vládovi a vinckovi pokynul povýšeně rukou a se všemi členy Ontaria i s Pedrem a jeho Dingem zmizeli ještě chvíli stát před domem celí zkoprnělí. Ale na to, aby zašli ještě za Božou a Pepínem a společně se poradili, co podniknout a jak z bryndy vybruslit, bylo toho večera již příliš pozdě. A tak se jen oba loudali ke křižovatce, kde se jejich cesty dělily, a rozmlouvali o Bóžovi a Pepínovi.

Teď jsme asi v takový rejži, jako byli voni, když jsme je našli tam u ty Propasti přátelství a my jim slíbili vytáhnout Pepína nahoru, až když nám řeknou, po čem tam jdou! ušklíbl se trpce vincek. Oba teprve teď, když byli v podobné situaci, pochopili, jak tenkrát Bóžovi a Pepínovi asi bylo! Chtě nechtě jim o všem musíme říct! uvažoval zase dále vincek mrzutě. I o tom, že jsme u Ontaria tenkrát přepilovali ten zámek! To dodnes nevědí. Ale hlavně musíme uvážít, jak se vykroutit z toho, abysme Ontariu nemuseli prozradit to hlavní, co v zemi nikoho hledáme, tu Jeskyni obřích trilobitů! To kdyby Ontario rozmázlo ve skřínce, tak je po všem veta! A Boža s Pepínem by nám to nikdy neodpustili!

Snad na něco šikovného do zítřka přijdeme! řekl vláda. Ráno je moudřejší večera, to je moc prima přísloví! A víš sám, kolikrát se nám už osvědčilo! Já zítra oběhnu Pepína a Božu a sejdeme se v půl třetí na Paraplíčku. Tam nechodí moc lidí a tam se poradíme.

S tím se rozešli, každý ke svému domovu. vláda zaběhl zase ještě do sklepa vysypat haldy drobnáků, utržených za hlas večera, do plechovky od marmelády. A když pak uháněl po schodech domů do třetího patra a pohlédl z chodby do tmy dvorů, kůlen a zahrádek, napadlo ho, co vše už prožil jen kvůli tomu, že před nedávném tady zachytil světelný rozhovor mezi Božou a Pepínem . . .

36. Zbrání otroka je zrada

Druhý den odpoledne nebylo samozřejmě ani pomyšlení na to, aby šli chlapci prodávat noviny! Vždyť potřebovali nejméně dvě nebo tři hodiny na poradu, co a jak zařídit proti nátlaku Ontaria.

Bylo tmavé nevlídné počasí, studeno a chvílemi poletoval mokrá sníh. Na Bóžovu radu šli všichni čtyři místo do parku k Paraplíčku na poštu do Berdychovy ulice, kde bylo teplo a světlo a také řady stolů i lavic. Tady se usadili a nikým

Dobrodružství v zemi nikoho

nepozorování a neposlušnosti, začali se radit. Mezi proudy přicházejících a opět odcházejících lidí nebyli nápadní.

Víncek několika větami vyličil Bóžovi a Pepínovi, co vše se stalo a řekl jim i o tom, jak přepilovali u klubovny Ontaria zámek, aby si vzali fotku, kterou Ontario drželo vládu v šachu. Boža s Pepínem nebyli ani trochu pohoršení tímto činem vlády a Vincka, vždyť i oni si tam kdysi museli jít pro své věci podobným nedovoleným způsobem, když jim je Ontario nechtělo vrátit dobrovolně.

Nejhorší ale je, řekl pak Víncek hněvivě, že ten mrňous Pedro nás tak zradil a vyžvanil jim, kam chodíme. Ty zmínky o Zemi nikoho ve Žhavém pomezí, to má Ontario od něho. Zřejmě nás špehoval, vzpomínáte si, vidíte, jak se nám pořád zdálo, když jsme tam byli posledně a našli jsme Chýši smrti, že někdo jde za námi, pořád jsme něco slyšeli, to byl určitě Pedro!

Pedro asi nic jiného neví, než že chodíme do Země nikoho, hovořil rozvázně Boža. Kdyby věděl víc, jistě by to už vycinkal a Ontario by vám to včera už taky otlouklo o hlavu! Říkali vám, že vědí o Jeskyni obřích trilobitů? Neříkali! A zmínili se o Chýši smrti? Jen tak neurčitě ve Žhavém pomezí! Tak nic nevědí. Docela nic! Jen něco mlhavě tuší, že tam něco hledáme, ale nevědí co!

To je fakt! řekl s ulehčením Pepín. A já navrhuju, aby se jim taky nic takového neříkalo! Řekněme jen, že chodíme do takového opuštěného kraje, a že tam hledáme nějaký pěkný tábořiště pro léto, a jednou že už jsme ho našli, a teď že k němu netrefíme, což je pravda a bude to! Tím to jejich tušení a podezření, že tam za něčím moc důležitým jdeme, po něčem že se tam pachtíme, upokojíme a to je to hlavní. I když tam začnou chodit taky, nám to bude srdečně fuk! Ať si chodí!

Pepínova řeč se všem zamlouvala a nikdo z ostatních neměl lepší návrh. Odešli z pošty a vydali se pomalu směrem ke klubovně Ontaria. Vláda s sebou nesl třicetpět korun v papírových peněžích, dnes v různých krámech za včerejší drobnáky vyměněných. Dá je Pedrovi, jestli u vyjednávání bude, aby mu zacpal pusku, a také aby Ontariovci na vlastní oči viděli, že není žádný nepoctivec a že Pedra skutečně nechce o hodinky ošidit.

Před domem, kde mělo Ontario ve dvoře svou klubovnu, nikdo nebyl. Ale Pepín proběhl průjezdem až ke dvoru, a když se vrátil, hlásil: Jsou tam! Mají světlo v oknech.

Tak jdeme tam! Dovnitř! rozhodl Víncek. Nebudeme na ně čekat tady před barákem na ulici jako žebráci, až se jim milostivě uráčí k nám přijít!

Když kráčeli hrdě a důstojně, aby si dodali odvalu i sebevědomí, průjezdem domu, vzpomněl si Vláda na chvíli hrozného vzrušení, když tudy probíhali před několika týdny s Vínckem pro fotografii a negativ. Jak se to zdálo být už dávno, a co od té doby zase již prožili!

Před dveřmi klubovny se všichni zastavili a chvíli poslouchali směsici hlasů uvnitř. Pak ale Víncek rázně zaklepal a otevřel dveře. Ovanulo je teplo malých železných kamen a pach hořících petrolejových lamp.

Kolem stolu sedělo všech pět členů Ontaria a s nimi Pedro s Dingem u svých nohou. Vláda pocítil v tu chvíli k Pedrovi odpor a zlobu za to, že se od nich tak odvrátil a že se spojil s Ontariem, které ho kupodivu z nějakých záhadných důvodů trpí mezi sebou. Snad proto, aby z něho tahalo ještě další rozumy o Vládovi, Vínckovi a o Zemi nikoho.

Milan virkl povstal od stolu a řekl chladně: Tak už máte rozmyšleno, co?? Tak si tady někde sedněte a povídejte!

U stolu místo k sedění už nebylo, a proto si sedli u stěny na bedny, přikryté pytlovinou. Po stěnách visely na různých místech čtyři rozžaté petrolejové lampy a ozařovaly žlutě celou útulnou místnost. Boža s Pepínem si vzpomněli, jak měli kdysi touhu stát se členy Ontaria a to jak je odmítlo. Však je Ontario teď také poznalo! Vládu zase napadlo v tomto útulném prostředí, jak by bylo pěkné, kdyby i oni měli takovou podobnou klubovničku, třeba sebemenší, kde by se všichni čtyři mohli scházet, mít tam své věci, dělat tam plány své činnosti, hrát tam všelijaké hry, a snad i připravovat různé závody a podniky pro hochy a děvčata z ulic, tak jak to dělá Ontario.

Ale všechny tyto úvahy netrvaly déle než několik vteřin. Teď nebyl ani čas, ani klid na podobné přemýšlení! Víncek právě zase

vstal z bedny, kam před chvílí usedl a řekl svým rázným přímým tónem: Jakýpak rozmyšlení! Nemáme si co rozmyslet! Dostali jste nás a držíte nás v hrsti.

Řekněte, co chcete, jak si to představujete, a my to tak uděláme! To je jediný, co nám zbejvá!

Členové Ontaria vzájemně na sebe pohlédli dorozumívacími pohledy a Vláda měl dojem, že se jim Vínckova otevřená řeč zamlouvá.

Pak Milan virkl promluvil pomalým a klidným hlasem: Podívejte se, my víme, že chodíte někde daleko za město, do nějakých opuštěných míst, a tam že se po něčem pachtíte, něco tam zkrátka hledáte, nebo tam něco máte! A tak chceme, abyste nás

Dobrodružství v zemi nikoho

k tomu přibrali! Chceme tam jít s vámi, třeba jednou, třeba vícrát podle toho jak se nám zachce a vy nám o všem řeknete a my o tom budeme psát ve skřínce nebo to zapleteme do Žhavého pomezí. A nic nám nesmíte zatajit, rozumíte?! Při těch slovech se jeho hlas, až dosud klidný a mírný, stal podivně výhrůžným a tvrdým. Ale hned zase pokračoval skoro přátelsky a mírně:

Jestli tam máte něco, z čeho kapou koruny, třeba sběr něčeho, nebo tak něco podobného, tak o to vás nechceme připravit, ani se s vámi o to dělit! Nám nezáleží na penězích, který tam snad někde z něčeho rejžujete! Nám jde o to, co to je! Jak vidíte, není toho moc, co od vás chceme, na to, že vás, jak jste řekli, držíme v hrsti! My s vámi chceme hrát otevřenou hru, žádný podfuky a já myslím, že bysme mohli společně později podniknout ještě všelijaký pěkný věci, až se blíž seznámíme. Ale chceme od vás teď už opravdu poctivý jednání, žádnou uhejbačku, žádný vodění za nos, jako to dělal tady váš kamarád až doteď! Virkl skončil a v klubovně zavládlo takové ticho, že bylo slyšet nejen hučení ohně v kamínkách, ale i jemný sykot petrolejových lamp.

Když Virkl ještě mluvil, jeho řeč se Vládovi čím dále tím víc líbila, a kdyby záleželo jen na něm, na Vládovi, zapomněl by teď na všechny úmluvy s Vinckem, Božou a Pepínem a vyjevil by zde Ontariu upřímně a otevřeně vše! I záhadu Jeskyně

obřích trilobitů a její marné hledání i nález Chýše smrti a snad by doznal i to, že Boža s Pepínem tady kdysi sebrali z neprozkoumaného kufru notýsek neznámého hledače zkamenělin. Ale pohled na posupně mlčícího Vincka mu nedovolil promluvit.

Zdá se, že vaše tajemství je víc než úžasný, když tak váháte s odpovědí! pravil pak podezíravě Jenda Bičík. Tak se mezi sebou poraďte znovu ještě jednou, když teď víte, co od vás chceme! A jděte se poradit třeba i ven, abysme vás neslyšeli!

Vincek se toho chopil a řekl: To je dobrej nápad! Jsme tu našup zpátky! Všichni čtyři se vyhrnuli z klubovny do tmy dvora, dotápali až k jeho zdi asi patnáct kroků od klubovny a šeptem se dohadovali.

Když je to takhle, že by nám z nálezů nic nebrali, jak říkají, tak bych jim to vyklopil všechno! hovořil tiše Vláša. Ale Vincek bouřil:

Jen se nedej nachytat na hezký řečičky! To říkaj teď, že od nás nic nevezmou, ale kdoví, jak by to bylo pak, kdybysme jeskyni objevili! Nic takovýho! Mají nás v prackách, držej nás v šachu, jsme jejich otroci. A zbraní otroků je zrada, to si pamatujte, já jsem to někde čet! Řekneme jim jen o stříbrných peřejích a nic víc. Nechte to na mně, já už to s nimi skoulím! A ty Vlášo, prosím tě, drž radši jazyk za zuby, ať nic neprosekneš! Do něčeho se nepleť!

Vrátili se zpět do klubovny a Vincek nasadil výraz odevzdanosti, pokory a upřímnosti, když začal hovořit: Moc jsme se radit nemuseli, je to jasné jako facka! Tadyhle Vláša jednou večír zachytil z okna kuchyně signalizování Boží a Pepína. To jsme je ještě neznali. Vyprávěli si spolu morseovkou, že chodí někam za město do opuštěného kraje a tam že táboří. A taky o tom, že tam najdou tu a tam kousek zkameněliny nebo její otisk. No a my jsme se s nimi sprátelili, začali jsme tam chodit s nimi a říkáme těm místům Země nikoho. Už jsme tam byli několikrát a pořád tam hledáme místo, kde bysme mohli v létě tábořit delší dobu. Už jsme takový jedno místo našli, dali jsme mu jméno stříbrný peřeje, chceme tam v létě postavit velikou přehradu na koupání. Ale teď na něj ne a ne trefit a tak ho hledáme vlastně znovu! No a to je všechno! To je to celé naše hledání, to pachtění, jak vy pořád říkáte! Když chcete, pojdte se tam pachtit s náma! Aspoň nám přehrada bude rychlejc pokračovat, až to místo zase najdem!

Vincek domluvil, rozhlédl se strojeně upřímným bezelstným pohledem po chlapcích Ontaria a nezapomněl se s vlídným úsměvem zastavit ani u Pedra.

A je to tedy opravdu všechno? Na vaši čest? zeptal se zpytavě Milan Virkl.

Vincek pohlédl znovu na Pedra, aby se přesvědčil, neví-li ten mrňous něco víc, ale Pedro seděl klidně a bez jakéhokoliv náznaku, že snad vyletí se svými vědomostmi o něčem zamlčeném, až Vincek dá čestné slovo, a že je tím usvědčí hned na začátku ze lži.

A tak vsadil vše na jednu kartu, v duchu si zase ještě jednou uvědomil omluvné heslo zbraní otroka je zrada, a prohlásil slavnostně: Ano, na naši čest!

Vláša se při jeho slovech duševně úplně svíjel, ale nahlas neodporoval. Nebylo už možno couvnout, něco více přiznat.

Tak to sepíšeme! řekl Virkl věcně. Robe, piš! Tato slova patřila pátému členu Ontaria, Robertu Házovi, písaři klubu. Všechny vývěsky ve skřínce, jež nebyly psány psacím strojem, psal on. Měl pěkné čitelné písmo jako málokterý chlapec a dovedl kreslit i písma ozdobná, prostorová, k nadpisům a záhlavím vývěsek. I jeho sloh byl pěkný.

Ted Rob vyhrabal z lejster na stole čistý list papíru a Milan Virkl mu začal

Dobrodružství v zemi nikoho

předříkávat věty smlouvy o přátelství, upřímnosti a spolupráci, o čestnosti v jednání, o nezatajování ničeho. Vláda, Vincek, Boža a Pepín zavedou Ontario do Země nikoho a nebudou nic namítat proti táboření Ontaria s nimi a proti jeho výzkumům toho kraje, ani proti jeho psaní o tom všem ve skříňce Ontaria.

Naproti tomu Ontario chce zapomenout na protizákonné vloupání vlády a Vincka do klubovny a nebude tento čin ani jím, ani komukoliv jinému připomínat, vyčítat nebo hrozit jeho prozračením. Poctivé přátelství, bez lži a vytáček ať překlene vše nedobré a nepřátelské, co se mezi Ontariem a nimi stalo!

Když Milan virkl dokončil své předříkávání a Rob celou smlouvu pomalu ještě jednou přečetl, měl vláda v duchu pocit veliké úlevy a jakéhosi slavnostního naladění. Ale když při podpisování smlouvy všemi přítomnými došla řada na něj, chvěla se mu ruka. Vždyť s Ontariem ještě ani nezačali přátelit a už přátelství těžce zradili tím, že největší část všeho, co se Zemí nikoho je spojeno, proti smlouvě zatajili!

Když se s Ontariem před svým odchodem z klubovny loučili, podali si se všemi jeho členy ruce, i s Pedrem! Všichni se na sebe vlídně a přátelsky usmívali. Jen Pedrův pes Dingo na vládu, Vincka, Božu a Pepína nepřátelsky vrčel a utekl před nimi do kouta klubovny, když ho chtěl Pepín pohladit. Vláda si vzpomněl na řeči, jež o tomto psu po ulicích kolovaly: že vidí a tuší to, co lidé vidět a tušit nemohou. Poznal snad, že odcházející čtveřice hochů zde právě spáchala zradu?

37. Zima jde krajem

Listopadové dny byly vystřídány prosincovými. Stmívalo se zase ještě mnohem dříve než kdy jindy, počasí bývalo často již silně mrazivé a staří lidé při pohledu na těžká nízká oblaka zkušeně prorokovali, že už brzo napadne sníh. Ve skříňce Ontaria se ocitla zpráva o uzavření smlouvy o přátelství a spolupráci klubu s partou Vincek-Vláda-Boža-Pepín. A krátce potom se Ontario s nimi vydalo do Země nikoho na svou první cestu!

Všichni si přitom uvědomovali, že bude brzo tma, a tak že nebude příliš času na nějaké dlouhé putování po tom zvláštním kraji, ale Ontariovcí byli na něj velmi zvědaví, chtěli jej za každou cenu spatřit, a proto se výprava uskutečnila. Vincek a Vláda, ani Boža s Pepínem by tam sami už nešli, ale Ontariu nemohli odřeknout, aby se klub nedomníval, že nejsou ochotni a že nechtějí dodržovat smlouvu.

Země nikoho v pošmourném prosincovém dnu bez sněhu nevypadala nijak vábně. Bylo zde smutno a ticho, nikde ani hlásku, natožpak veselý cvrlikot ptactva v keřích a uspávající jednotvárné písně cvrčků, jak to znali chlapci z ještě nedávných slunných dnů října a listopadu.

Hoši Ontaria se zdáli být vzhledem kraje dost zklamáni a dobrák

Vláda je nepřestával utěšovat, že zjara a v létě i na podzim, když celá Země nikoho tone v záplavách slunečního jasu, je zde nádhera a že se jím pak tady určitě bude líbit sama

Velzíravější Vincek však se utěšování příliš nezúčastňoval a naopak byl v duchu velmi rád, že Ontariovcům se kraj příliš nelíbí. Jeho bystrá praktická mysl v tom hned viděla výhodu pro ně: alespoň jim sem nebudou moc courat a překážet jim v jejich průzkumech a hlavně v hledání Jeskyně obřích trilobitů! A tak jen s utajovanou radostí naslouchal řečem chlapců z Ontaria, že jejich tábořiště, kam oni chodí, jsou přece jen hezčí, i když třeba ne tak divoká. Divili se, co sem vládu, Vincka, Božu a Pepína tolik láká, že sem vydrželi chodit tolikrát za sebou a dokonce že tu chtějí zjara a v létě tábořit i přes noc! A oni jim svůj hlavní důvod ovšem neřekli. Jen Vincek prohodil pokrytecky:

Jo, to víte! Když si jeden na nějaký místo zvykne tak jako my a hodně pěkného tam prožije, tak už je tam pak jako doma a nikam jinam ho to už netáhne, i když je jinde třeba taky hezky!

První výprava do Země nikoho s Ontariem byla zároveň opravdu již poslední výpravou v tomto roce, co sem chlapci podnikli. Za několik dnů potom napadl první sníh. V městě natropil svým velkým množstvím značné potíže, třebaže brzo roztál a auta jej rozjezdila a chodci rozšlapali do nemožné hnědožluté brečky. Tam daleko za městem, v Zemi nikoho, jistě zůstal ležet v těžkých závějích, ale v těch by se hoši daleko od Tunelu nedostali, i kdyby se tam chtěli vydat. Ale i doba, kdy chlapci do svého oblíbeného kraje už nemohli, byla naplněna činností a různými událostmi. Probíhali domy a dvorky v okolních ulicích a hledali nějaké přístřeší, komůrku, kůlnu či zahradní altán, které by si upravili za svou klubovnu.

Mnoho podobných zákoutí a místností našli, ale lidé, jimž patřily nebo kteří o nich rozhodovali, odmítli jim je propůjčit. My vám za to budeme ve všem pomáhat! A nebudeme tady dělat žádný rámus! Dvakrát týdně vám umyjeme schody v celém domě! My třeba i něco zaplatíme! slibovali chlapci. Ale nic z toho neobměkčilo

Dobrodružství v zemi nikoho

nedůvěřivé a neochotné lidi.

Celá čtvrt se z vývěsní skříňky Ontaria dověděla, že klub navázal s Vinckem, vládou, Božou a Pepínem přátelství a spolupráci a chlapci tím u svých kamarádů ze školy i ve svém okolí stoupili v ceně. Odlesk obliby a slávy Ontaria padl tím i na ně.

Jen parta Inky Solimanové, a hlavně Inka sama, se na Božu a Pepína trochu rozhněvala, že k nim do party nevstoupili, ale s Ontariem teď že spolupracují! A oni jí nemohli pravý důvod svého činu vysvětlovat!

Vláda doma a někdy i dole v domě u sklepa na bednách pro kočárky, když se tu sešel s Vinckem, Božou a Pepínem, sestavoval z náčrtků, pořízených na výpravách, mapu Země nikoho. Ale ačkoliv jich měl už pěknou řádku, pořád ještě převážná část předpokládané rozlohy celého kraje byla na mapě bílá, to jest, neznámá, neprobádaná. Jen tu a tam jako uzoučké jazyky zabíhaly někde do ní nákresy vykonaných zde pochodů, s malými odbočkami vlevo i vpravo zjištěného terénu. Do bílé plochy mapy si napsal slabě tužkou: Zde někde má být Jeskyně obřích trilobitů. Prozkoumaná místa označoval ležatými křížky. Dole v rohu mapy měl přehled značek jeskyní, skal, pro-padlin, roklí i pahorků, stromů a jezírek. U značky ležatého křížku napsal jako vysvětlivku: Prozkoumáno. Nic!

Počkej na jaře a v létě! utěšoval ho Vincek, když vláda někdy bědoval, jak pomalu se mapa zaplňuje. Až tam budeme chodit

O volnejch sobotách už hned ráno, nebo dokonce v pátek navečer! To pak budeme mít na prolezání všeho dva dny a mapa bude plná našup!

Pedrovi už hodinky vláda dávno splatil a dal mu k jeho údivu dokonce o patnáct korun víc, než zač je Pedro koupil! Jen aby byl Pedro spokojený a nic mu nevyčítal! A trochu také ze strachu, že by snad Pedra mohlo napadnout jít k nim domů žalovat a otci vycinkat všechno o přeřezaném zámku, o Zemi nikoho, i o vládivě prodávání Hlasu večera po ulicích! Takhle, když je Pedro usmířený těmi korunami navíc, snad ho už něco tak špatného nenapadne!

Vincek pořád usilovně přemýšlel o nějaké akci, jak to nazýval, která by za pomoci Ontaria a jeho vývěsní skříňky

rozhybala celou čtvrt, a o níž by mluvili i dospělí lidé a psaly noviny, třeba i Hlas večera!

Víte, říkával Vládovi, Bóžovi a Pepínovi při jejich toulkách po zšeřelých ulicích, já sám dobře nevím, co by to mělo bejt, snad nákej závod nebo něco jako soutěž, co by se třeba každé čtvrt nebo půl roku opakovalo vždycky znovu a znovu, ale pořád za stejných podmínek a pravidel, aby se výsledky těch jednotlivých ročníků daly porovnávat a aby se mohly lámat rekordy! Bylo by to něco, co ještě nikdy nikdo nevymyslel, co nikde jinde nemají, a co by nás proslavilo!

Nikdo z ostatních tří chlapců mu však v tomto neurčitěm přemýšlení nemohl dost dobře poradit, i když všichni alespoň zhruba chápali, co má asi na mysli. Nápad, ta vše zapalující jiskra, ten nápad chyběl a nikdo z nich mu jej nemohl dát. Boža ani Pepín na podobné vymýšlení prostě nebyli a vláda začínal teď mít jiné starosti a na Vinckovu neurčitou myšlenku se nemohl natolik soustředit, aby mu ji pomohl rozvést a proměnit v čin.

Každým dnem se totiž krátila nápravná lhůta, po kterou byli členové Zelených vest odstraněni z města, aby se kdesi v uzavřeném prostředí, vzdálení všech svodů, učili být lepšími mladými občany, než byli až dosud. Hlas večera přinesl krátkou zprávičku, že jim snad bude dokonce nápravná doba zkrácena asi o třetinu, protože prý se dobře chovají a pilně pracují!

A aby vláda na jejich návrat nezapomínal, o to se staraly různé živly, Zeleným vestám zřejmě velmi blízké a přátelsky nakloněné! Téměř každý den mu někdo vyřizoval, že kdesi od kohosi slyšel, aby se těšil na ten binec, co mu Zelené vesty uštědří, až se vrátí!

Dostal i několik písemných pohrůzek od neznámých pisatelů. Nacházel ty lístky ve schránce na dopisy, jednou i u nich na dveřích bytu.

Také Pedro, který se s vládou i Vinckem a ostatními po zaplacení hodinek a po smlouvě s Ontariem zase přátelil, několikrát prořekl, že to bude mít vláda moc špatné, až Zelené vesty přijdou domů. Slyšel to od kamarádů svého staršího bratra, který je v nápravném zařízení spolu se Zelenými vestami.

A tak hleděl vláda jejich návratu vstříc s velkými obavami a neklidem.

Občasné schůzky všech čtyř chlapců ve vládivě domě u sklepa na bednách pro kočárky pokračovaly. Boža na ně přinášel vždy notýsek záhadného neznámého člověka, jemuž kdysi patřil, vláda zde měl svou mapu, ale všichni si tu prohlíželi i drobné zkameněliny, vyliované barevné listy a nejroztodivnější plody keřů a stromů a všechny tyto věci jim pořád připomínaly Zemi nikoho. Jak jim teď připadal vzdálený a nedostupný ten tichý zapomenutý kraj, utopený a

Dobrodružství v zemi nikoho

ztracený v zimních mlhách a tmě dlouhých prosincových večerů.

Ale jednou to zase začne, uvidíte! horlil nadšeně Boža, když o Zemi nikoho znovu a znovu povídali. Zima uteče jako voda, přijde jaro, a zase tam budeme chodit! Uvidíte! Dočkáme se!

O vánočních dnech je pozval Milan Virkl jménem Ontaria do klubovny. Měli tam pěkně ozdobený stromek a celá místnost byla prosycena vůní jehličí a pachem hořících svíček. Ontariovci je přivítali přátelsky, ukazovali jim fotografie ze svých výprav i různých akcí ve městě. Měli pěkně vedené kroniky s barevnými kresbami i spoustou snímků.

Až budeme s vámi chodit na jaře a v létě do Země nikoho, řekl při prohlížení fotografií Jenda Bičík, vyfotografujeme tam kdejaký kout a hlavně ty vaše stříbrný peřeje. Ty musíme najít za každou cenu, a uděláme tam tu přehradu na koupání, co říkáte?

Vincek mlčel, pořád se nemohl smířit s myšlenkou, že se budou muset dělit o Zemi nikoho s Ontariem. Po první společné výpravě, při které se Ontariu Země nikoho moc nelíbila, si myslel, že už tam nepůjdou a teď jak tady Bičík mluví, už s ní zase asi počítají! Jen vláda řekl: No, to bude prima!

Před odchodem z klubovny je Milan Virkl ještě na chvíli zastavil, pohlédl významně na členy Ontaria a řekl: My jsme vám vyrobili maličký dárek k vánocům! Strašidýlko mu podal ze skříně papírovou krabici a on z ní vysypal na stůl čtyři chlazené oválky, odkrojené z březové větve. V každém byl u horního okraje vypálen otvor a jím provlečena

zelená šňůrka, aby se oválek dal někam zavěsit. Uprostřed bylo vypáleno a červeně natřeno okřídlené srdce, indiánský znak přátelství. Pod ním bylo, rovněž vypálené, slovo Ontario. Celý oválek byl přetřen průhledným lakem.

To jsou naše klubovní talismany! pravil potom Virkl. I my, každý z nás, takový nosíme. Někdo jen tak v kapse, jiný zavěšený pod košili na krku. Ale máme je pořád při sobě, aby nám připomínaly naše přátelství! Komu takový talisman dáme, tomu chceme být dobrými kamarády, i když třeba není v našem klubu. A kdo jej od nás přijme a nosí, je i nám věrným přítelem! Vezměte si je od nás! Mluvil slavnostně a správnou češtinou.

Všichni členové Ontaria vstali a Milan Virkl obřadně rozdělával talismany mezi Vincka, vládu, Božu a Pepína. Vládu přitom polilo horko rozpaků. Pohlédl kradmo na Vincka, ale v jeho očích mu četl opět jeho zásadu, kterou vše omlouval: Zbraní otroka je zrada!

38. Vincek plánuje závod

Vánoční prázdniny skončily. Starý rok zmizel do nenávratna a nový se ohlásil spoustami sněhu, tak jak to zkušeně lidé prorokovali. Jen málokdy se teď chlapci vydávali do tiskárny Hlasu večera, aby s balíkem novin na ohnutém předloktí běželi obsadit své osvědčené stanoviště a někdy o ně i zápasit.

Ani únor nebyl svým počasím příznivější. Mrazy se střídaly s oblevami, sníh v ulicích už sice téměř zmizel, ale za městem ležel i nadále a jen opožďující se soumraky naznačovaly, že se zimě přece již jen začíná odzvánět.

Ale chlapcům se nechtělo čekat, až zima odejde úplně. Jejich touha odejít z města a vidět zase po dlouhé době svou Zemi nikoho byla tak velká, že které si únorové neděle se do ní vydali, rozhodnutí dostat se tam za každou cenu.

Vláda, aby upokojil svoje svědomí, ohlásil výpravu napřed Ontariu a byl rozradostněný a šťastný, když členstvo Ontaria neprojevalo tentokrát zájem s nimi tam jít.

Šli tedy sami, spokojeni svou samotou, nadšení cílem, na který se těšili skoro čtvrt roku. A přece se do Země nikoho nedostali! Cesta od autobusu až mezi okrajové domky byla ušlapaná a tak bylo po ní možno docela dobře jít. Ale už několik desítek kroků za domky, tam kde se začínala zdvihát skoro kolmá skalní stráž pohorí, jež dělilo Zemi nikoho od ostatního světa, narazili na závěje sněhu.

Musíme se tam dostat a musíme! křičel tvrdošíjně Pepín, když se znovu a znovu rozbíhal proti stráni, a po několika krocích zapadl do sněhu až nad kolena. Udupalí kus sněhové plochy a dostali se kousek do stráně. Klouzali zpět i s bílou lavinou a zase se drápali a rvali o každý nový krůček vzhůru. Ještě snad nikdy neměli takovou touhu vidět svou Zemi nikoho, tak jako dnes, když věděli a jasně viděli, že se do ní nedostanou!

Po mnohých marných pokusech, při nichž nepostoupili ani do čtvrtiny výstupu k Tunelu v sedle stráně, unavení a urousaní, se sněhem v rukávech i v botách, se vzdali a mrzutě se vraceli zpět do města.

Ještě před dvěma či třemi týdny v tuto hodinu byla již úplná tma. Dnes obloha ještě svítila žlutým soumrakem. Ten sliboval, že už opravdu brzo přijde zase ta krásná blahá doba výprav do Země nikoho, zalité slunečním jasem. Bude to poprvé,

Dobrodružství v zemi nikoho

co ji uvidí ve slunci jarním...

Za několik dnů po této nezdářené výpravě se chlapci sešli opět u vlády v domě, dole u sklepa na bednách. Vínček přisupěl jako poslední, ale s radostným výrazem v tváři a halasně oznamoval: Kluci, tak už je to tady, už jsem na to přišel! Bude to prima akce, dostal jsem báječný nápad, uděláme závod pro pětičlenný družstva, ale je to až u viaduktu, říká se tam Na terasách, já tam teď zase jdu. Pojďte se mnou - víc hlav, víc rozumu!

Severním viaduktem byla všeobecně zvana vysoká kamenná zeď, proplétající se několika čtvrtěmi města, více než se stovkou číslovaných oblouků ve dvorech a ulicích, přes které vedla. Po viaduktu hřmotily a dýmaly vlaky na dvojích kolejích, osobní i nákladní.

Všude tam, kudy se viadukt nad ulicemi a někde i zase hluboko pod nimi jako v kaňonu a mezi dvorky a bloky domů prodíral, rozděloval svět místních obyvatel jaksi na dvě části. Dospělí lidé, zejména v blízkosti viaduktu bydlící, to snad ani tak nepocitovali. Ale pro chlapce a děvčata vše to, co bylo před viaduktem, bylo jejich, patřilo k jejich představám domova, kde vše a každého znali, zde se cítili doma. Co bylo za viaduktem, bylo jim už méně známé, cizí, tam už si nepřipadali volní. Viadukt byl pro ně hraniční čarou, kterou jen neradi překračovali.

Vláda a Vínček, Boža i Pepín bydleli od viaduktu dost daleko. A tak nebylo divu, že jeho bližší okolí příliš neznali a že teprve teď tam Vínček objevil vhodné prostředí pro svůj závod nebo soutěž, či co to mělo být.

Ale vydali se tam s Vínčkem ochotně a on jim cestou vykládal svůj plán. Chce založit nějaký závod s pěti disciplínami, jehož by se účastnila pětičlenná družstva. Náplň závodu bude taková, že v něm nebude záležet příliš ani na věku, ani na tom, budou-li družstvo tvořit jen chlapci, nebo jen děvčata, či je-li družstvo smíšené. Přihlásit se může, kdo chce, kdo dá prostě dohromady partu pěti závodníků! Nejstaršímu z nich smí být nejvýše 16 let a součet věku všech pěti závodníků nesmí přesáhnout 70 roků. To proto, aby se k závodu nehlásili příliš vyspělí, dospělí zájemci! Proti takovým by nedospělí chlapci a děvčata nic nezmohli, neuplatnili by se!

Vítězné družstvo bude zapsáno do Listiny vítězů, se jmény všech pěti jeho členů a s jejich mezičasy, i s časem celkovým. Listina pak bude někde trvale vystavena, třeba ve vývěsní skřínce Ontaria, až do dalšího závodu. Závod bude tradiční, poběží se vždy dvakrát do roka: na jaře a na podzim. Ale vždy za stejných podmínek a na stejné trati.

Já jen ale dobře nerozumím, v čem těch pět kluků nebo děvčat bude závodit! To někam jenom poběží jako štafeta, nebo co? pochybovačné se zeptal Vláda, i když se mu Vínčkův nápad zamlouval.

No, štafeta to vlastně je, připouštěl Vínček, ale každé z těch pěti dělá něco jiného! Ten první přeběhne chodník v dolní ulici

a vyškrábe se po železném žebříku, co je tam zapuštěnej do kamenný stěny, přes zábradlí do horní ulice. Za zábradlím už čeká druhý člen. Popadne od prvního kolík a oběhne s ním takovej malej blok domů hned naproti žebříku. Vratí se tedy tam, odkud vyběhl. Tam stojí třetí člen s kolem. Jak má kolík od obíhače v ruce, sedne na kolo a uhání asi 100 metrů k ohromnému schodišti. Moc rychle asi nepojede, protože na ty stovce je několik kanálů a mezi těmi se musí s kolem proplést! Dole u schodů čeká čtvrtý člen. Ten po příjezdu koláře vyběhne schodiště do další, ještě vyšší ulice. Vede tam asi 130 schodů, tak to bude fuška! A tam nahoře čeká pátý člen, u nohou mu leží hromádka deseti kamenů.

Musí je sebrat a jen tak v rukou je musí snést se schodů zase dolů a ještě s nimi běžet tu stovku metrů zpátky k hornímu okraji železného žebříku. A tady je cíl. Když mu cestou nákej kámen upadne, musí ho samozřejmě sebrat!

Zatímco Vínček zhruba vše vyložil, došli chlapci do ulic Na terasách. Ulice tam skutečně vedly jedna nad druhou, mezi nimi byly mnohé schody a kdesi v hlubině za domy supěl vlak po viaduktu přes dolní části čtvrti. Prohlédli si úseky zamýšleného závodu a stanovili přesně předávací pásma. Několikrát prošli celou trať, i po čtyřmetrovém žebříku šplhali, třebaže si přitom zamazali ruce od jeho nečištěných příček, zaběhli si i nahoru po schodišti do další ulice, tam sebrali deset kamenů a Vínček zkusil s nimi běžet zpět dolů.

A taky musíme dát závodu náky jméno, aby si všichni kluci i holky zvykli mu tak říkat! pravil Vláda.

To je dobrej nápad! pochválil Vínček Vládu. Tady se to jmenuje Na terasách, tak bysme závod mohli říkat Terasy! Představte si, že se pak bude říkat třeba Pátý terasy - Osmý terasy - Desátý . . . podle toho, kolikátý to budou!

No - vzdychl Vláda - a jednou - zadlouhou - to už budeme třeba dávno dospělí - a budou jubilejní Stý terasy - a nikdo třeba už ani nebude vědět, kdy to vůbec začalo, a že jsi je vlastně vymyslel ty!

Za nadšeného povídání se vraceli zpět do svých ulic, plni plánů, jak závod co nejrychleji připravit a zahájit.

39. Běží se první Terasy

Cestou domů se chlapci zastavili ještě v klubovně Ontaria a nedalo jim velkou práci jeho členy pro závod získat. Víncek začal barvitě líčit, jak závod bude probíhat, co kdo z pětice závodníků bude při něm dělat, hovořil o diplomech a o trvalém opakování závodu třeba po celá desetiletí.

Ontario bylo více a více nadšeno pro věc a Strašidylko vyskočil vzrušením s bedny, na které seděl, a volal: To bude bašta! To bude zase jednou něco! Musíme to honem spustit!

A tak ještě téhož večera v klubovně Ontario začli chlapci sepisovat vývěsku o chystaném závodu Terasy, byly stanoveny přesné podmínky a určeno datum konání, první neděle v březnu, nebude-li příliš sněhu.

Vývěska nebyla ovšem tou jedinou věcí, na které pracovali! Bylo nutno smluvit a uvážit desítky podrobností, kdo bude u kterého z pěti úseků závodu jako kontrola, kdo bude dávat start, jaké budou diplomy pro tři nejlepší družstva, do kdy přijímat přihlášky, jak by měla vypadat Listina vítězů, aby se do ní mohly zapisovat výsledky po řadu let, a mnoho jiných věcí. A tak bylo v klubovně rušno a živo mnohem déle než jindy.

Samozřejmě, že Víncek, Vláda a Boža s Pepinem byli přítomni a Víncek jako navrhovatel závodu měl hlavní slovo. Byl ve svém živlu. Šťastný a rozradostněný tím, jak Ontario s obdivem a nadšením jeho nápad přijalo, přímo sršel organizačními návrhy, jež měly průběh závodu co nejvíce usnadnit a zlepšit. Vláda jej ani nepoznával.

Druhý den se ocitla vývěska s provoláním o Terasách ve vývěsní skříňce Ontario a do večera věděl o závodu už kdekdo. Ještě tentýž den došly do klubovny Ontario první čtyři přihlášky. Jedno pěti-členné družstvo tvořili chlapci z osmé třídy školy, která byla skoro naproti domu s vývěskou. Další slepili dohromady hoši i děvčata z blízkých ulic. Také parta Inky Solimanové byla mezi těmito prvními čtyřmi přihlášenými.

Ontario bylo k Vínckovi poctivé a uznalé, a tak ve vývěsce o závodu bylo výslovně napsáno, že autorem závodu je Víncek Prokeš a Ontario že při něm vlastně jen pomáhá. Ale byla to pomoc velmi vydatná a Víncek se svými kamarády brzo poznal, že by oni sami čtyři, na uspořádání závodu ani zdaleka nestačili. Přihlášky se množily, bylo nutno je kontrolovat, číslovat, zapisovat, spousty hochů a děvčat se dotazovaly na mnohé podrobnosti, v klubovně Ontario i na dvoře kolem ní bylo pořád jako v úle.

Hlas večera přinesl o chystaném závodu pěkný článek na sportovní stránce a po jeho otištění začaly další přihlášky jen pršet. A šťastný Víncek rozechvěně četl v článku pořád a pořád svoje

jméno a říkal si v duchu hrdě: To jsem já, ten Víncek Prokeš, co se tady o něm píše, to jsem já, co jsem to vymyslel!

Redakce Hlasu večera se také postarala o to, aby veřejná bezpečnost v den závodu uzavřela pro jakýkoliv provoz ony dvě ulice, kde bude závod probíhat. Ostatně byly to ulice tiché, kde nikdy příliš vozidel nejezdilo.

Dějiště chystaného závodu bylo teď každý den od časného odpoledne až do soumraku zaplněno hochy i děvčaty z nejruznějších částí města. Někteří zde byli jako diváci, jiní zde trénovali jednotlivé úseky, protože byli se svou pěticí přihlášení. Zkoumaly se různé styly lezení po čtyřmetrovém žebříku z dolní do horní ulice, nejvhodnější přeskočení či přelezení zábradlí nahoře, vždyť bude záležet na každé vteřině! Také bylo velmi rušno na schodišti, kde závodníci trénovali přenášení deseti kamenů v náruči, do kapes ani do tašek se kameny nesměly dávat! Závodníci běhali zatím s kameny svými. Až se poběží závod na ostro, bude se běhat s kameny, které připraví Ontario, aby všechna družstva měla stejné! Po závodu budou tyto kameny uloženy v klubovně Ontario pro příští ročníky závodu.

Víncek, Vláda, Boža a Pepín, i chlapci z Ontario zde byli v těchto dnech skoro pořád. Vláda tu také několikrát zastihl partu Inky Solimanové, tři děvčata a dva chlapce. Když parta zkoušela, kdo z ní má startovat na žebříku, byla kupodivu nejrychlejší Inka, to báječné sportovní děvče! Po žebříku na kolmé stěně skoro vylétla, nahoře se pružně a elegantně přehoupala přes zábradlí a člen party Jirka Kahoun, který jí měřil čas na vteřinové ručičce svých hodinek, volal: Osm vteřin, ani ne! Necelých osm! Výborně! Inka jde na žebřík!

Vzrušení se stupňovalo každým dnem. Hlas večera přinesl o závodu zase ještě další dva články. A v každém z nich byl závod nazýván také již jen Terasy, tak jak mu říkalo Ontario, Víncek a všichni ostatní chlapci i děvčata. O závod se zajímal kdekdo, i ti pohodlní, kteří se k závodu nehlásili.

Dobrodružství v zemi nikoho

Ve skříňce Ontaria v posledním týdnu před konáním závodu se všechny vývěsky týkaly jen Teras. I Žhavé pomezí jim tentokrát muselo ustoupit.

Každý den za soumraku, jak jen skončily Na terasách tréninky, šli vincek s vládou se členy Ontaria do jejich klubovny, kde ustavičně měli s Terasami plné ruce práce. Tato společná činnost obě skupiny chlapců velmi sblížila. Hoši se začali vzájemně více poznávat, přátelit mezi sebou a vládovi se Ontariovci už ani zdaleka nezdáli tak tvrdými a nelítostnými jako tehdy, když k nim přišel škemrat o tu zrádnou fotografii.

Jen opatrný a všemi mastmi mazaný vincek vládovi pořád kladl na srdce: Prosím tě, ty ale s nimi mluv co nejmní a o Zemi nikoho radši vůbec ne! Já se pořád jen třesu strachem, že se nějak podřekeš!

Vláda vinckově dobře míněným radám naslouchal jen velmi nerad. Jednak ho mrzelo, že jej vincek stále pokládá za hloupoučkého chlapce, který všechno spíše jen pokazí, než aby něčím nějak pomohl. Zadruté pak pocítoval k hochům Ontaria stále větší a větší náklonnost a tak vinckovy výstrahy před nimi se mu zdály být nejen zbytečné, ale dokonce i nespravedlivé. Což neslíbili Ontariu poctivou otevřenou spolupráci, bez falše a bez utajování čehokoliv? A což i Ontario s nimi teď nejednalo poctivě, slušně a kamarádsky? I klubovní talismany jim věnovali a to přece je pečet přátelství!

Články o Terasách v Hlasu večera, vývěsky ve skříňce Ontaria a vůbec celý ten rozechvělý shon a přípravy k tomuto neobyčejnému podniku upoutaly pozornost všech hochů a děvčat i z velmi vzdálených částí města k vinckovi a vládovi. Přistupovali k nim v ulicích, kde se trénovalo, oslovovali je, ptali se jich, jak na nápad Teras vincek přišel, vyzvídali na nich, kde je Země nikoho a vládě se ptali, zda se nebojí návratu Zelených vest.

A v tomto všeobecném rozruchu a napětí plynul den za dnem, hodina za hodinou, až nastala tak netrpělivě očekávaná první březnová neděle. Sama příroda podniku přála. Poslední zbytky sněhu již před několika dny zmizely a v sobotu vítr vysušil ulice od bláta a mokra. V neděli ráno vyplulo na modrou oblohu slunce a obdařilo ulice jarním vzhledem.

K závodu bylo přihlášeno 38 družstev. Aby šlo vše jako na drátku, a aby nebyly velké ztráty času mezi startem jednotlivých družstev, bylo na vinckův návrh ustanoveno, že na všech pěti úsecích závodu musí být stále rozestavení členové nejméně tří dalších hlídek, jež jsou na řadě. Družstvo, které včas nebude po trati rozestaveno, bude diskvalifikováno. Protože družstva měla pořadová čísla a kdekdo věděl, které družstvo právě závodí, nebylo nic těžkého si vypočítat, kdy už se má která hlídka na úseky rozestavovat. Nikdo ji k tomu nemusel pohánět.

Start prvního družstva byl stanoven na devátou hodinu, ale teprve asi ve čtvrt na deset se podařilo závod zahájit. Všude kolem se totiž tísnily spousty diváků i závodníků dalších družstev a tak dalo velkou práci vyklidit prostory, kde závod má probíhat, aby se závodníci mohli volně pohybovat.

Závodníci Jedničky, chlapci z osmé třídy, neměli patřičnou souhru a ještě těsně před startem se hádali, kdo má lézt po žebříku. Málem zmeškali start a byli by vyřazení! Chlapec, který se konečně uvolil závod žebříkem začít, lezl dosti pomalu a jeho druh nahoře nad zábradlím, který měl od něho převzít kolík a oběhnout blok domů, na něj spolu s kolářem nepěkně pokřikovali a pobízeli jej k většímu tempu.

Diváci začali křičet vzrušením a tento křik se pak nesl dál a dál, tak jak štafeta cestovala od jednoho úseku k druhému až tam nahoru na schodiště, kde pátý a poslední člen hlídky po obdržení kolíku sebral do náručí deset kamenů a běžel s nimi dolů po schodech a po ulici zpět k hornímu okraji žebříku. Cestou mu tu a tam některý z kamenů vypadl z rukou a jeho sbíráním ztrácel mnoho času.

Dvětěosmnáct vteřin! Jednička, dvětěosmnáct! hlásil časoměřič Jenda Bičík.

Diváci dobrovolníci běželi mezitím vrátit kameny nahoru na schodiště. A už startuje družstvo číslo 2. Jsou v něm čtyři chlapci a jedna dívka, které svěřili kupodivu jízdu na kole. Už před chvílí shodila tepláky, aby se jí nezachytily do řetězu kola, a přešlapuje zde teď v trenýrkách, zkřehlá a se ztuhlými koleny.

Dost těžce se rozjíždí, když od obíhače bloku převzala kolík. Přejela jeden kanál a zasloužila se tím o deset trestných vteřin. U schodiště pěkně zabrzdila a stočila se smykem před prvním schodem tak, že kolo s ním stálo v jednom směru. Chlapec v teplácích bere od ní štafetu a lehce běží po skoro stopadesáti schodech nahoru. Tam už čeká poslední člen a hrne se s deseti kameny dolů. Brzo potom je už znám čas: dvě stě čtyři vteřiny!

Družstvo číslo 12 jako první srazilo čas pod dvě stě vteřin. Zaběhlo trať za 193 vteřin. Parta Inky Solimanové za 201 vteřinu. Družstvo devítka bylo diskvalifikováno, protože včas nenastoupilo.

Zvony na kostelních věžích vyzváněly slavnostně nedělní poledne, ale první

Dobrodružství v zemi nikoho

Terasy pořád ještě nebyly skončeny. Něco diváků ubylo, odcházeli na oběd. Družstva, jež už měla závod za sebou, většinou zůstávala, aby se dověděla, kdo vlastně vyhrál.

Vítězem závodu se stala parta chlapců z ulice Pod drátovnou časem 165 vteřin. Byli to velmi schopní a sehraní chlapci a jejich pátému běžci neupadl ani jeden kámen, když se s nimi řítily se schodů. Družstvo Vlaštovky, složené ze samých děvčat, bylo šesté, s časem 188 vteřin. Ještě na místě byly ohlášeny výsledky a rozdány vyplněné diplomy.

Ontariovcí i Vincek s Vládou, Božou a Pepínem pak sebrali všech deset téměř posvátných kamenů, jež dnes cestovaly po schodech, a odcházeli s posledními diváky i závodníky. Byli unavení a vyčerpáni tak jako ještě nikdy. Umluvení, ukřičení, upískání i uběhání, ale šťastní pěkným průběhem prvních Teras, se loudali domů.

40. Návrat Zelených vest

Ještě mnoho dnů po Prvních terasách se o tomto pěkném podniku všude hodně mluvilo. Hlas večera přinesl hned v pondělním vydání výsledky závodu, i několik fotografií a pochvalný článek o celé akci. Vinckovo jméno se v něm znovu rozletělo po celém městě a pěkně bylo psáno i o klubu Ontario: Jen víc takových klubů kdyby bylo, končil článek, hned by ubylo chuligánů! Mládež není zkažená! Ale kazí ji zahálka!

Jména členů prvních tří hlídek byla vepsána do Listiny vítězů ve skřínce Ontaria a v klubu určili, že tam bude vyvěšena po celý měsíc. Ostatní vývěsky, mluvící o Terasách, už byly ze skřínky vyňaty a nahrazeny opět žhavým pomezím a jinými věcmi.

Účastníci prvních Teras rozebírali celý závod, sdělovali si vzájemně poznatky o něm a srovnávali vlastní výsledky s časy ostatních družstev. Hlídky vítězné si umíňovaly, že na podzim v Druhých terasách musí zase tak čestně obstát nebo snad dokonce překonat rekord absolutního vítěze, chlapců z ulice Pod drátovnou. Družstva se špatným umístěním plánovala lepší sestavu a uvažovala, kde mohla ztratit tolik drahocenných vteřin. V jednom se shodovala družstva vítězná, průměrná i neúspěšná: všechna si umlouvala, že budou po celé jaro i léto cvičit a na trati Teras pořád trénovat, aby byl každý jednotlivec ve formě, až se Druhé terasy poběží.

Styky mezi Ontariem a čtveřicí Vláda-Vincek-Boža-Pepín, tak časté před Terasami, nyní počaly ochabovat. Vláda by snad ještě někdy do klubovny zabrousil, ale Vincek k dalšímu stýkání s Ontariem nejevil moc chuti. Nevěřil příliš jeho členstvu.

Co bychom u nich – prosím vás – vlastně dělali? říkával vždycky Vládovi a ostatním. Jejich členy nejsme – a nikdy nebudeme – na psaní žhavého pomezí si stačej sami, na to nás nepotřebují-----a koukat tam u nich v klubovně na bednách

u stěny, jak si oni hrajou své hry a dělají si klubovní věci, to nás přece nemůže bavit! Darma bychom se ještě mohli před nimi něčím prozradit, že vlastně hledáme v Zemi nikoho něco docela jiného než ty stříbrný pereje!

Krátce po Prvních terasách se vrátili domů členové Zelených vest. Lidé, kteří je už někde zahlédli, říkali o nich, jak se prý tváří pokorně, jsou prý ostříhaní a čistí. Obyvatelé ulic, kde Zelené vesty a jim podobné party nejvíce rádíly, o jejich nápravě v kárném táboře však velmi pochybovali. Tvrdili naopak, že se mladí ničemové vrací odtamtud ještě horší, než byli dříve, protože tam prý dostali školu od zkušených kriminálníků. Proto také trafika v Jiřetínské ulici, vyloupená v noci krátce po jejich návratu, byla jim ochotně lidmi připsána na vrub, třebaže Zelené vesty při tomto činu nikdo nechytil.

Vláda se úzkostlivě snažil, aby Zelené vesty nikde nepotkal. Jeho strach před nimi byl nevypověditelný. Od soumraku se vyhýbal osamělým a nebezpečným zákoutím a do blízkosti kina Ametyst, kde bylo oblíbené stanoviště Zelených vest, raději ani nepáchl. Setkání s nimi se však přece jen nevyhnul.

Kteréhosi večera se vracel už jen s Božou a Pepínem z prodávání novin. Vincek se od nich odpojil už před chvílí na rohu Veverčí ulice. Bylo již šero a klikatá ulička v tůnkách, kterou právě šli, byla skoro liduprázdná.

Ve tmě jednoho z otevřených průjezdů domů proti nim žhavily uhlíky tři zapálených cigaret. Když chlapci došli blíže, zahlédli v černí průjezdu i tři postavy, a když došli až k nim, vykřikl Vláda zděšením. V jeho výkřiku nebylo proneseno ani jediné slovo. Byl to bezeslovný výkřik překvapení a nevýslovného strachu. Zato buď Boža, nebo snad Pepín, to si Vláda nestačil ani uvědomit, zvolal ustrašeně: Zelené vesty!

Vzápětí skočila jedna z postav po Vládovi, uchopila jej pevným stiskem, smýkla

Dobrodružství v zemi nikoho

jím do průjezdu domu a začala jím zlobně trást. Ano, byli to tři členové té ničemné party.

Tak to jsi byl ty, ty jeden práskači, co? sípal tlumeně vzteklým hlasem ten, který s vládou trásl. Ty vodporná kryso udavačská, teď se připrav na svou poslední chvíli! Vláda chtěl vykřiknout, volat o pomoc nebo snad prosit o slitování, ale hrůzou nemohl ze sebe vydat ani hlásku. A jeho zděšení se ještě zvětšilo, když si uvědomil, že tu je najednou se Zelenými vestami sám! Boža a Pepín v nevýslovném strachu prostě uprchli, aby se i oni nedostali do jejich drápů.

Udělal několik zoufalých pokusů osvobodit se ze železného sevření, ale všechno jeho úsilí bylo marné. Těsně u svého obličeje cítil odporný cigaretový pach z úst ničemy, který ho držel, a marně před ním uhýbal hlavou.

Občas jím přestali trást a častovali jej v záplavě nadávek otázkami, na něž nemohl odpovědět: Kdo ti řekl, abys proti nám svědčil, co? Jak ses to moh odvážit? Už jsi byl v takovém lágru, kam jsi nás dostal, jo? Nebyl, viď, tak teď ti to voplatíme, nebudeš si jistěj nikde, nikdo tě před náma neuchrání, kdykoliv tě potkáme, zmlátíme tě do nemoty, kryso udavačská! A že tě budem potkávat často, s tím počítej!

Vo to se už postaráme! Najdeme tě, i kdyby ses propadnul

pod zem-----

I při obludném strachu, jaký prožíval, nezapomněl vláda, že drží v ruce tašku s několika kilogramy drobnáků za prodané Hlasy večera. Svíral její ucha pevně a snažil se, aby peníze v ní necinkaly.

Teď se konečně vzpamatoval a začal křičet o pomoc. Ale vtom také již uslyšel dupot mnohých nohou a volání Vládo, i různé nesrozumitelné pokřikování. Kdo to sem, ach proboha, vždyť to je Boža, kde se tu vzal, ale to už vbíhá za ním do průjezdu i Milan Virkl a Jenda Bičík, i všichni ostatní z Ontaria, a Pepín, Zelené vesty pouští Vládu a derou se proti přibíhajícím chlapcům ven z průjezdu a mizí kdesi v zákřutu ulice.

Vláda byl zachráněn. Zasludou Boží a Pepína, kteří hned po setkání se Zelenými vestami duchapřítomně letěli do blízké klubovny Ontaria, kde na štěstí byl celý klub pohromadě při své schůzce.

41. Osudná mapa

V následujících dnech přišlo ještě několik mokrých březnových plískanic. Padal sníh s deštěm a bylo studeno. Jen stále se prodlužující den a opožďující se soumrak naznačovaly, že jarní čas je nezadržitelně na postupu. Pak několik dnů vál silný jižní vítr a vzduch byl pln zvláštní vlhké vůně. Ulice se rychle vysoušely, jen při chodnicích v jízdní dráze byly zčernalé zmrázky něčeho, co ještě nedávno bylo březnovým sněhem.

Se sluncem jako by vjel do ulic nový život. Na chodnicích se objevilo plno dětských kočárků, malé děti se batolily v parku na pískovišti s barevnými kyblíčky a snad u každého stromu na ulicích stály houfy hochů i děvčat a hráli kuličky.

Tak zejtra jdem, kluci! řekl v úterý Vincek chlapcům, když se sešli na dvorku Vládomu domu, tonoucího v záplavě slunce. A věru, že nemusel říkat, kam že půjdou! Země nikoho na ně čekala, volala na ně ze svých dálek, ozdobená jarním hávem. Půjdou tam zítra poprvé v tomto roce, poprvé na jaře vůbec!

A co Ontario? připomněl Boža.

Vincek se zakabonil a mrzutě zabručel: No, říct jim to musíme, to je málo platný!

Již několik dnů vládlo pravé jarní počasí, obloha byla pořád modrá jako šmolka a keře v parku se počínaly probouzet. A snad právě toto vše způsobilo, že Ontario tentokrát kupodivu nadšeně souhlasilo, když mu přišel vláda ještě večer ohlásit, že zítra jdou letos poprvé do Země nikoho.

A tak druhý den, ve středu, stoupala do skalní stráně k Tunelu celá karavana chlapců: Vincek a Vláda, Boža s Pepínem, pět členů Ontaria a jako desátý, Pedro, stálý přívěsek klubu, se svým nerozlučným Dingem.

Když se prodrali rašicím houštím Tunelu a stanuli na horním pokraji srázu, svažujícím se do Země nikoho, Ontariovcí se hned začali spouštět s veselým halekáním po něm dolů.

Ale Vincek s Vládou a podle nich i Boža a Pepín zde s podivným slavnostním pohnutím, radostí, úžasem i blahým rozechvěním zůstali chvíli mlčky stát a jen očima objížděli celý ten kraj, zalitý jarním odpoledním sluncem, až kam mohli dohlédnout, tam daleko, daleko do šedavého obzoru. Jsou zase tady! v Zemi nikoho! Po tolika měsících! Pro Ontario zatím nic neznamenal, ale pro ně, kteří v něm již tolik zažili, byla Země nikoho krajem skoro posvátným a zaslíbeným. Ontariovcí byli již desítky metrů pod nimi a oni pořád ještě stáli nahoře u

Dobrodružství v zemi nikoho

východu z Tunelu. Tak co bude s vámi? houkl na ně vesele Milan virkl nahoru. Snad nechcete zdrhnout zpátky domů?

vytrhli se ze svého rozhlížení a počali sbíhat a seskakovat i klouzat za Ontariem dolů.

A žádný koukání nalevo ani napravo, určoval vincek, a když to bude jen trochu možný, tak si to pohasíme k Stříbrnejm peřejím! Musíme je najít, kdyby hrom bil! Vládo, máš tady tu svou mapu?

Mám! přisvědčil Vláda se samozřejmostí v hlasu. A mám tam stříbrný peřeje zakreslený i se vším, co je kolem, ale co nám to pomůže, když před nimi leží hromady bílejších míst, nějak mi to nehraje, když jsme sem tenkrát šli, celý kusy cesty jsem si neznačil. Milan virkl jejich hovor zaslechl a hned se k nim přidružil.

Vy máte nějakou mapu? Tady z těch míst? Ze země nikoho? ptal se se zkoumavým zájmem. To už byli vincek s Vládou dole mezi Ontariovcí a postupovali proti oslňujícímu jarnímu slunci do vnitrozemí.

No, mám, řekl Vláda, ale to není mapa tištěná, víš?

To jsem si jen já zakresloval na papír místa, kde jsme už pátr...

kde jsme už byli. Mám ji zabalenou v torně. Ale je to k ničemu. Nikam podle ní nepříjdem, když je pořád ještě tak neúplná! Vzpomněl si totiž v poslední chvíli se zděšením, že má na mapě značky Tady jsme pátrali a na jejich bílých místech nepředložené napsaný text Zde někde by měla být Jeskyně obřích trilobitů.

Vincek si to uvědomil snad ještě dříve než Vláda. Byl v tváři skoro rudý, a jen Vláda poznal, že to není červeň rozpaků, ale vzteku nad vlastní i vládkou neopatrností. Bude-li teď virkl mermomocí chtít mapu vidět, najde v ní vládky značky, usvědčující je, že Ontariu neřekli vše, to hlavní o Zemi nikoho že jim zamlčeli! začal překotně hovořit o bezvýznamnostech, o Terasách a zase o hledaných stříbrných peřejích, jen aby zavedl řeč na cokoli jiného, a odvedl zájem Milana Virkla od mapy.

A když se pak vincek s Vládou ocitli o několik kroků dále, zašeptal k Vládkovi varovně: Mapu s sebou nemáš, rozumíš?! Řekneš, že jsi ji zapomněl doma! Už ani slovo o ní! Z očí mu metaly blesky hněvu i strachu a Vláda si teprve teď jak se patří uvědomil, jak bude těžké chodit do Země nikoho s Ontariem a pátrat přitom po Jeskyni tak, aby Ontariovcí nic nepostřehli a oni sami aby se před nimi ničím neprořekli.

Pedro objevil ve stinné rokli, kam nemohlo slunce, sněhovou závěj a začal na chlapce se smíchem házet koule. Sníh pak objevovali i jinde pod stránkami a zarostlými haldami vyvezeného kamene, k severu obrácenými. Svahy a údolí obrácené k slunci byly však jeho teplem již pěkně vyhráté a po sněhu na nich nebylo už ani památky. Tráva byla slehlá a přes zimu zešedivělá. Ale tu a tam v ní přeskakovala světle zelená stébla trávy již nové, letošní.

A z modrých výšin zpíval skřivan a jeho píseň dodávala krajině ještě více jarního rázu.

Ontariovcí byli jako u vytržení, když se cestou před nimi otevíraly stále nové a nové rokliny, dolíky s jezírky plnými modrozelené vody, i zase skaliska roztodivných tvarů, leckde navrtaná, nebo s malými jeskyňkami. Už se jim zde začínalo líbit a již se nedivili, proč sem Vláda s Vinckem a ostatními chodí. Vincek však sledoval jejich vzrůstající zájem o Zemi nikoho s velkým neklidem, a také Vláda se z něj již neradoval. Viděl už jasně, jaké potíže z přítomnosti Ontaria v jejich kraji mohou a také budou pramenit! Stačila k tomu jen ta dnešní nepatrná příhoda s mapou. Jak velmi se budou muset mít na pozoru před Ontariem! Tudy jsme tenkrát šli! volal občas Pepín, jindy zase některé místo poznával Boža nebo Vláda, či Vincek. Na leckterých rozcestích dvou i více roklin se mezi sebou přeli, do které z nich tehdy zabočili při své první cestě ke stříbrným peřejím. Ontariovcům jejich rozepře nevadily. Byli v těchto místech poprvé a líbilo se jim všude, ať již půjdou tím či oním směrem. Rozbíhali se bujaře a bezstarostně s malých stránek dolů do roklin a dávali se vynášet setrvačností a váhou svých těl ze dna roklí nahoru do protilehlých jejich stran. Strašidýlko přitom pořád ječel vysokým hláskem a představoval přiškrcený letecký motor, nabírající výšku. Vnikali do kdekaké jeskyňky či zpola zasypaného vchodu do některé z četných dávných štol, se skalisek skákali metr i dva do velikých písečných násypů. Vincek se v nestřeženém okamžiku přitočil k Bóžovi, který mu byl právě nejbliže, a zasykl varovně: Kdybyste náhodou někdo objevil Jeskyni obřích trilobitů, tak ani slovo! Ani mrknutí okem! Jen místo si přesně zapamatovat. Řekni to taky Vládkovi a Pepínovi! Ale opatrně! Pamatoval na všechno, i když byla jen pranepatrná možnost toho, že by právě dnes, v přítomnosti Ontaria, ten úžasný objev učinili.

Na jednom z vysokých zarostlých násypů se všech deset chlapců zastavilo a ze zábavy začali házet drobné kaménky dolů na skalní plošinku, kde ležel rzí

Dobrodružství v zemi nikoho

prožraný starý kus plechu. První zásah se podařil Pepínovi a jak radostí začal skákat a zvedat ruce nad hlavu, vyklouzl mu zpod bundy na šňůrce u krku zavěšený talisman Ontaria. Tak je nosíte, vidíte? potěšeně znamenal Virkl. I Boža ukázal oválek na krku a Vincek s Vládou je vytáhli z kapes. Já mám talisman radši v kapse! pravil pokrytecky Vincek. Každou chvíli ho tam nahnátnu rukou a tak si to přátelení s vámi pořád připomínám! Za chvíli se nabažili házení kaménků na plech a putovali dále, pořád k západu. Asi po čtvrt hodině narazili na širší potok. To je on! křičel radostně Vláda. Když půjdeme proti proudu, určitě tam dojdeme! Uvidíte, že nás dovede ke Stříbrným peregím! Tak se podívej přece do mapy! vybízel ho naléhavě Virkl. A nebo tam ten potok zakresli, jestli tam ještě není! Jen podezřívavý a věčně na stráži stojící Vincek postřehl přitom v jeho hlasu nesmírný zájem o mapu. Starou bačkoru Virklovi záleží na tom, jestli je, nebo bude, potok na mapě zakreslený! Ale chce ji vidět, to je to! Touží po ní! Něco asi tuší a v mapě vidí klíč k tomu všemu. Teď jen aby se Vláda držel! Teď jen aby to zase všechno nezvorál jako vždycky! A raději mu nahrává odpověď: No, jestli jsi ji Vládo zase nenechal doma, jako obvykle! Vláda sundává rozechvěné tornu s ramen. Ví určitě, že má mapu uloženou i s tvrdými deskami, místo těžkého prkénka, v krajní úzké příhradě torny. Ještě nikdy ji nezapomněl. Ale to už ví, že před Virklem ji nesmí ukázat. Raději proto tornu ani nerozepíná, jen rukou až po loket do torny pod víko zabořenou se uvnitř přehrabuje, loví, a předstírá, že mapu hledá. Ale to já ani nepotřebuju! kroutí se Vláda, no jo, aby ne, měl jsi Vincku pravdu, zase jsem ji nechal doma! Na stole! Jsem já to ale vrták! Ochotně a překotně si nadává a zlořečí, tuka si významně na čelo, ponizuje se, a nahazuje si přitom rychle opět tornu na záda. Nebezpečí je snad, alespoň pro tuto chvíli, zažehnáno! A doma s mapy ihned všechny ty značky o Jeskyni vymaže! Milan Virkl zmlkl, už nenaléhal, aby se Vláda lépe podíval a rychlými kroky spolu s Vládou a Vinckem doháněli ostatní, kteří šli napřed. Brzo potom začali vpředu Boža s Pepínem cosi radostně křičet a za chvíli všichni stanuli na pokraji tak dlouho hledaného údolí se Stříbrnými perejemi.

42. Hodina velkých událostí začíná

Teď, v září jarního slunce, bylo celé místo zase ještě mnohem krásnější než za pozdního podzimu, kdy je chlapci objevili. Modré nebe se shlíželo v hladině potoka a voda tím byla teď spíše modrá než zelená jako jinde. Skalní pláty svažující se mírně do vody dýchaly teplem slunečních paprsků. Voda zpívala přes pereje a ty samy se ve slunci leskly tak, jako by zde skutečně teklo roztavené stříbro. Tak jsme tady! vydechl s ulehčením Vláda, už jsme to našli! Už nikdy sem nesmíme ztratit cestu! To se nám už nemůže stát, tenkrát jsme šli jen tak nazdařbůh, a nevšímalí jsme si cestou moc okolí, mluvil Boža. Ale teď všichni přesně víme, kudy jsme šli, tak žádné strachy! A už nebudeme nikdy chodit nikam jinam než sem! dodal Pepín. Za několikrát sem budeme trefit i potmě nebo se zavřenýma očima. Ontariovci se rovněž se zalíbením rozhlíželi po celém údolí. Milan Virkl s Jendou Bičíkem sestoupili až k hučící vodě, něco si povídali a ukazovali přitom do perejí. Vincek k nim přišel a řekl: Koukáte asi, kde začít tu přehradu, vidíte! My si to taky myslíme, že zrovna tady by to bylo nejlepší! Břehy tu jsou vysoký a koryto je dost úzký. Tak tady začneme! Neodpověděli mu a jen se na něj nepřítomně zadívali. Zdálo se, že vzduchem křížuje nějaké tajné napětí. Vincek odhodil tornu na zem a po něm tak učinili i Boža, Pepín a Vláda. Ontariovci šli bez toren. Pedro přeběhl po kamenech přes potok a zmizel v protějším kroví a borovicích. Dingo se přebrodil, ač viditelně nerad, za ním. Vláda se labužnický natahl na vyhráté skalní pláty a díval se na bílá oblaka, jak jedou rychle po modrém nebi. Božu lákala voda a tak shodil botky i texasky a jen v trenýrkách a tričku se máchal na pokraji potoka. Ještě je na to moc zima, voda je studená! řekl pak a vyběhl zase z vody. Ale mohli bysme aspoň začít nosit kameny ke břehu, aby nás to nezdržovalo, až jednou začneme stavět tu hráz. Vláda ho poslechl. Vstal a začal s ním nosit kameny a ze vzdálené propadliny i drny. Jednou se jim to vše bude hodit. Vincek se k nim přidal. Byl mlčenlivý a

Dobrodružství v zemi nikoho

zamyšlený. Přítomnost Ontaria ho zde ani trochu netěšila. Byli tu cizím živlem. A přece je tady musí trpět a ještě se tvářit líbezně a přátelsky! Hrom aby praštil do takové situace!

Pepín se krátce po příchodu sem vydal ještě dále proti proudu, kde zmizel mezi zakrsnými borovicemi. Tam kdesi za nimi se rýsovaly vrcholky skalisek a ta šel asi prozkoumat. A teď se vrací, očima hledá Vincka a pak k němu běží. Vincku, volá rozdychtěně, nechte tady toho nošení a pojďte se podívat ještě tam kus dál, je tam úplná divočina, skály, velký místo skoro jako hřiště nebo co, kaňony a kousek propadlý štoly, a několik jeskyní, v těch by se snad dalo i tábořit.

Vincek kývl na Božu a Vlášdu. Jdeme proti proudu. Pojďte s námi!

Ontariovcí se zatím svlékali do trenýrek, budou se prý máchat jako Boža, zasmál se na Vincka Jenda Bičík.

A zkusíme zasadit prvních pár balvanů jako základ hráze! dodal nadšeně Milan Virkl, jestli v ty ledárně ovšem chvíli vydržíme!

Vincek s Vlášdou a Božou, vedeni Pepínem, se vytratili od stříbrných peřejí celkem nenápadně, aby nevzbudili přílišnou pozornost. Šli ledabyly, liknavě, jakoby bez cíle, házeli do vody malé kaménky a placatými dělali na hladině žabky.

Když ale zašli za první borovice a křoví a tak se Ontariu ztratili z dohledu, přidali do kroku. Pepín vzrušeně vyprávěl: Je to tam ohromný, já už tam byl! Tam, se budou hrát hry, panečku. To budete vyvalovat bulvy. Kanada je proti tomu hadr!

Ale tábořit budeme tam u peřejí, vymíňoval si Vlášda. Na stanování sotva najdeme někde lepší místo. A je tam voda.

Odbočili trochu od potoka a dostali se do bludiště skal, zčásti ukrytých v borovicových porostech a ve vysokém křoví. Mezi tím se objevovaly rovné placky i zase úzké hluboké rokle. Terén zde byl skutečně podivuhodně utvářený, nepřístupný, divoký.

Vincek se k něčemu shýbl a zvedl papírovou krabičku od cigaret. To mě moc netěší! řekl přítom. Někdo tu byl. A nedávno. Škatulka je skoro nová, čistá. Neleží tu dlouho.

A pak se vyšplhali do výšky na travnaté místo se zarostlými skalními pláty do země, zezadu chráněné vysokou hradbou dalších skal. Uprostřed této náhorní roviny bylo veliké vyhaslé ohniště, plné popele a zuhelnatělých zbytků větví. Vincek se otočil od ohniště zhruba v tu stranu, odkud sem přišli. Ve veliké dálce uviděl přes moře pahrbků, skalisek i vršků stromů v šedivém oparu vysoké skalní pohory. Teď už vím, kde jsme! řekl. Tam jsou přece naše hranice země nikoho, tam je Tunel a ten ohniček, co jsme několikrát při návratech domů viděli svítit v dálce, to je tady ten, tady to ohniště! Někdo sem chodí tábořit, to je jasný!

Boža právě prolézal křoví nad malou stránkou u skalní stěny a náhle vykřikl: Já jsem něco našel, kluci, pojďte rychle sem! Tady, tady někdo asi někdy lágruje, nebo co! ? Tady v ty skále.

Vyběhli tam od ohniště, nad kterým až dosud dumali.

Boža stál před otvorem značných rozměrů, zabíhající zřejmě dosti hluboko do skály. Nahlédli dovnitř. Poněkud dále od vchodu zahlédli při stranách složené otepi suchého jehličí a drobného chřastí. Několik zmačkaných cigaretových a zápalkových krabiček se válelo po dnu jeskyně.

Teď tu tak mít baterku! Podívali bysme se ještě dál dovnitř! zatoužil vincek.

Pepín zalovil v kapse a vytáhl krabičku poslední záchrany. Já tu mám sirky a kousek svíčky! A již krabičku otvíral a pustošil její pěkně srovnaný obsah překotným vybíráním škrtátka, několika zápalek a třicetimetového špačku vánoční svíčky.

Její mihotavý svit ozářil vnitřek jeskyně na několik metrů do hloubi. Byly tam další otepi jehličí a chřastí, zřejmě lůžka pro neznámé nocležníky. Tu a tam se povalovaly kusy rozervaných tepláků.

Na přespaní to tady může bejt docela dobrý! pronesl vincek znalecky, ale musely by bejt spacáky. Jinak je tu asi zima, kámen studí! A co je to tadyhle? Posviť sem trochu! Vejš! Nahoru!

Pepín přistoupil se svíčkou ke stěně a Vincek vykřikl tak, jak ho ještě neslyšeli. Přiskočil ke stěně, celým tělem se k ní přitiskl, zvedl ruce do výše a přejížděl dlaněmi cosi ve skále.

Nikdo zatím nevěděl, co se stalo, proč si tak počíná.

Ale když přistoupili trochu polekaně blíže, a když slabý plamínek svíčky ozářil stěnu, pochopili vše rázem.

Vínckovy dlaně objížděly obrysy čehosi, co trochu vystupovalo ze stěny ven. Byl to, byl to trilobit ohromných rozměrů, jaký ani v muzeu nespatriili, a když Pepín

Dobrodružství v zemi nikoho

zvedl svíčku ještě o něco výše, viděli tam další, a ještě zase větší. Lidi, my jsme, kluci, víte to, co jsme našli, vidíte, blekotat zmateně vincek, víte, kde jsme, vidíte, že to víte, ten notýsek nelhal, Jeskyně obrích trilobitů byla a je doopravdy-----a my jsme ji našli-----podívejte se!

43. Talismany, jež nikdo nechce

Sami přesně nevěděli, jak dlouho v Jeskyni stáli a radostně povykovali, kolikrát znovu a znovu objížděli rukama obrysy dávno zkamenělých tvorů neuvěřitelných rozměrů.

Až vincek se konečně vzpamatoval a připomněl, že by se měli zase již vrátit zpět dolů do údolí, aby jejich dlouhá nepřítomnost nebyla Ontariu příliš nápadná. To víte, dodal, jsou to koumáci, ty se jen tak voblafnout nedaj!

Hodina velkých událostí, začatá znovunalezením stříbrných peřejí, pokračovala.

Po peřejích jim přinesla objev ohniště, odkud občas svítil přes celou zemi nikoho do šera až k Tunelu záhadný oheň a dokonce splnila i jejich sen, objevili Jeskyni obrích trilobitů. A přece ještě nebyla u konce se svými událostmi. Vraceli se od jeskyně veselí i rozrušení a otřesení tím nejúžasnějším objevem svého života. Chtěli si o tom povídat a nemohli! Vzrušením nevěděli, co a jak by řekli, nenacházeli slov. Všichni se blaženě usmívali, a přece byli spíše rozčileni než naladěni k nějakému bouřlivému veselí. Byly to pro ně neúnosné chvíle.

Já myslím, že se snad zblázním! řekl jen Vláša. A mimoděk těmi slovy vyjádřil stav mysli všech ostatních.

Musíme se vzpamatovat, ale ještě tady, cestou! přikazoval vincek. Ať nic nepoznají! Vždyť jsme celí vyplašení, já mám hroznej strach, že je to na nás vidět. Jestli si nás Ontario jen trochu všimne, tak to musí poznat, že se nám něco stalo. Že nás potkalo nějaký vohromný štěstí, nebo tak něco a budou se nás ptát, co to je!

Povídejme si tedy o docela obyčejnejch věcech! radil Boža.

Vláša dal návrh: vyprávějme si jako pořad o stavbě ty přehrady na stříbrnejch peřejích! Vždyť to je taky ohromná věc a baví nás, tak to povídání o ní nebude pro nás nic těžkého ...

Opravdu s tím také začali. Dolů dáme nejtěžší balvany, řekl Boža, aby hráz nepodemílala voda. Dole je největší tlak.

A hlavně hodně drnů a mazlavý hlíny, to zalepí kdejakou skulinu, přispěl k hovoru Pepín.

Vincek poznamenal, že bude také nutno vybagrovat ze dna ostré kameny a snad i bahno. Boža, který ale ve vodě dnes už byl, říkal, že ve stříbrných peřejích je všude krásný písek a po bahně ani potuchy. Za chvíli hovoru si už ani nevzpomněli, že řeč o přehradě začali jen pro své uklidnění a pro oklamání Ontaria.

Až zase když prošli řídkými pokřivenými borovicemi a uslyšeli a pak i uviděli, Ontariovcé, uvědomili si, co vše je v sázce a teď že nastane jejich nejtěžší chvíle: neprozradit se! Nevyjavit ani náznakem svůj úžasný objev.

Vincek byl první, kdo si povšiml jakési zvláštní změny, jež se v chování a jednání Ontariovců stala, zatímco oni byli tam nahoře ve skálách. Už nepobíhali a nestáli kolem vody, ani nenosili kameny, ani vesele nepokřikovali. Stáli v hloučku kolem Milana virkla a někdo z nich, snad virkl, držel v ruce cosi bílého. Později bílá věc, snad papír či kus látky, zmizela pod bundou jednoho z nich, protože když k nim docházeli, bílý předmět již nebylo vidět.

Jenda Bičík a Rob Ház se po nich poohlédli, ale hned se tvářemi zase vrátili zpět dovnitř hloučku.

Také Vláša vycítil, že s Ontariovci není něco v pořádku. O čem se to radíte? zavolał na ně od poslední borovice přátelsky. Nedostal však odpovědi.

Až když došli ještě blíže, hlouček Ontariovců se rozestoupil a Milan virkl řekl: Tak co, jestlipak jste našli to, co hledáte?

My jsme nic nehledali! odpověděl nejistě Vincek, nepřipravený na takovou podezřelou otázku. Ale byl již zase na stráž.

Tak vy jste tedy nic nehledali, hmm, hmm, pokyvoval hlavou virkl. A co takhle Jeskyni obrích trilobitů, tu taky nehledáte? Jeho hlas se stal ostrým a jedovatým.

Jakou Jeskyni trilobitů? chabě se naoko divil Vláša. Už viděl, že je zle, a že jejich tajemství je prozrazeno.

Ale tu již virkl přikročil až k nim, a oči mu sršely hněvem, když na ně začal křičet: Vy bídáci všech bídáků, vy zrádci všech zrádců, vy nectný ničemný mizerové, ani čestný slovo a slib přátelství vám není svatý, co je tohle? Mapa Země nikoho, vaše mapa, vámi kreslená, ta co jste o ní říkali, že ji váš Vláša

Dobrodružství v zemi nikoho

zapomněl doma, našli jsme ji v jeho torně, když jste byli pryč a už víme, co hledáte! Při těch slovech vyndal zpod bundy vládoivu pomačkanou mapu a šermoval jí zdrcenému Vinckovi a Vládovi před očima.

Boža vrhl poděšený pohled na svou tornu a viděl, že i v ní Ontariovci asi hrabali. Byla teď položena docela jinak, než jak ji zde nechal před odchodem proti proudu vody a její víko bylo odepnuté.

Jenda Bičík zachytil jeho pohled a ušklíbl se hněvivě: Ano, ano, všechno jsme našli, nejen tu mapu a všechno jsme si stačili prohlédnout a přečíst, zatím co vy jste někde slídili! I ten notýsek! Sáhł přitom do kapsy a vyndal zápisník neznámého dávného hledače Jeskyně obřích trilobitů. Boža notýsek nosil na každou výpravu do Země nikoho.

Teď taky už víme, kdo nám ten notýsek a ještě jiný věci ukrad tenkrát v naší klubovně, to jsi byl ty, ty jeden lotře! Jste nejen zrádci a neupřímný kluci, ale jste i zloději, co se vloupávají pod zámek do místnosti a na to jsou zákony, pamatujte si to!

A že jste vy mně a Pepínovi nechtěli dát naše písemnosti a nápady, co jsme u vás nechali, když jsme se hlásili k vám do klubu, to neříkáš, viď? To nebyla zlodějna, že ne? rozkřičel se Boža, protože cítil, že je v právu. My jsme si šli jen pro své věci, a ten notýsek jsme tam vzali navíc jen proto, abyste nepoznali, že jsme to byli my, co jsme tam vlezli!

Je konec našeho přátelství s vámi! burácel hněvivě virkl.

Tohle všechno jste měli říct otevřeně, když jste byli u nás o vánocích, a když jsme vám předávali talismany přátelství! Proč jste

nám to tedy neřekli, he? Protože byste museli říct všechno, i to, že tu hledáte obří trilobity nebo co! Nemělo mezi námi bejt tajností a vy jste je přesto měli! A nám jste se do očí stavěli jako nejlepší kamarádi. Jste krysy, a ne kamarádi! A talismany sem! Nejste hodni je nosit.

Při těch slovech zuřivě skočil po Pepínovi a jediným prudkým trhnutím mu s krku serval březový oválek se znakem přátelství. Pepín měl talisman zavěšen pevnou šňůrkou a ta se mu teď ostře zařízla vzadu do holého krku, než se přetrhla.

Pepín vykřikl bolestí a upadł prudkým šubnutím šňůrky jedním kolenem na zem.

Tak pomalu, pomalu! vykřikł výhružně Vincek a postoupil proti Virklovi se zatatými pěstmi. Ať se stalo co se stalo, chovat se budete slušně, rozumíš?! Ty můžeš povídat něco o slušném chování, volal výsměšně Strašidýlko, vy už tak něco víte o tom, co je to slušný chování, vy zrádci!

Boža nečekal, až i jemu snad virkl bude talisman rvát s krku. Sundal jej i s tkaničkou přes hlavu dobrovolně a hodil jej Virklovi k nohám. Ten jej štitivě skopl do vody a po něm tam hodil opovržlivým pohybem i talisman Pepína. Vincek a po něm i vláda vytáhli své oválky z kapes a mrštili jimi do vody za nimi.

Opravdu nejste hodni, abyste je nosili! zvolal Jenda Bičík. A nechceme je zpátky ani my, jsou zneuctěny vaší zradou! Nejste už našimi přáteli. Tolik pěkného jsme spolu mohli dělat, viděli jste to sami při našem prvním společném podniku, při prvních Terasách, ale teď je všemu mezi námi konec a ten jste zavinili vy sami! Nikdo v celém městě by s vámi neměl mluvit! Však o tom taky napíšeme do skříňky a vy budete mít ostudu nadosmrti, na to můžete vzít jed!

Dingo vletěl do vody za talismany, lovil je v prudké vodě a vynášel kamsi na druhý břeh k Pedrovi, který se tam objevil. Vincek a jeho kamarádi byli tak rozrušení celým nečekaným výstupem, že ani nevnímali, zda vynesł všechny, či jen některé z nich. Ale co na tom už teď záleželo?

Zbraní otroků je zrada! pronesł pak, kupodivu klidně a mírně, vláda Vinckovo heslo. Nikdy neměl v oblibě hněvivé křiky a hádky. A my jsme byli vašimi otroky! Vy jste nás těmi otroky udělali! Tím, že jste si nás pohružkami zavázali k tomu, že vám nedobrovolně musíme říci všechno, po čem jdeme, co děláme, kam chodíme! Znovu vám to říkám: kdybyste byli dobrovolně vydali Bóžovi a Pepínovi jejich návrhy a všechny ty vývěsky, co pro vás udělali, a kdybyste i mně kamarádsky pomohli a dali mi tu fotku, co mě tolik usvědčovala před mým otcem, tak nic z toho všeho špatného, co jsme pak my museli udělat, by se nestalo! Ano, zachovali jsme se nedobře, to je fakt, ale kdo to začal? Vy! Vy jste nás k tomu přinutili! V životě bych nikde nepiloval zámek! Taky Boža a Pepín by k vám jistě nelezli pro své věci oknem, kdybyste jim je vydali dobrovolně, jak se sluší na pořádný kluky! A pak, když jste nás k těm všem nepoctivostem a k zamlčení všeho násilně donutili, tak podle vás my jsme zrádcové! My jsme zloději! My jsme krysy místo kamarádů!! A co jste tedy vy?

Obrátil se k Vinckovi, Bóžovi a Pepínovi a ve tváři byl rozechvěním tak bledý, jak ho ještě nikdy neviděli. Chlapci, jdem! řekl k nim klidně a tiše, jako by se nic nestalo. Tady dnes už nemáme co dělat, a s nimi tady nemáme už co mluvit! Sebral svou tornu a hodil si ji na záda.

Po něm tak učinili i Vincek a Boža s Pepínem. A pak se vydali za naprostého

ticha směrem k městu.
Začínalo se zvolna šerit.
Hodina velkých událostí se skončila.

44. Kdy Ontario promluví?

Chlapci ani dobře nevěděli, jak se dostali domů. Jejich mysl byla tak přeplněna a rozrušena událostmi dnešní výpravy, že prostě nebyli schopni obvyklé rozpravy, jakou jindy mezi sebou vždy vedli, když se ze Země nikoho vraceli.

Dnes jejich hovor byl jen kusý, jednoslovný, každý byl ponořen do svých vlastních myšlenek a všichni v duchu znovu a znovu prožívali ten vzrušující výstup s Ontariem u stříbrných peřejí. Až pak vláda promluvil alespoň několik vět.

Taková báječná událost! ucedil lítostivě. Našli jsme Jeskyni, nemožné se stalo možným, skutečným! A tak se to všechno pokazilo! Hrom do toho Ontaria aby uhořel! To se nám nemělo stát!

Když stáli na pokraji Tunelu a na chvíli své zraky obrátili jako obvykle zpět do tmící se Země nikoho, dnes po prvé jim nebylo dobře, i když vlastně měli důvod radovat se tak, jako se ještě nikdy v životě neradovali . . .

Tam někde v houstnoucím šeru kraje leží jejich úžasný objev, neuvěřitelný a kým si neznámým po celá léta marně hledaný. A oni u něho byli, vědí o něm, stačí jen přijít s kladívky kterýkoliv den a začít ze skály vytloukat ty kdysi živé tvory, dnes kameny. Ale tam někde teď také putuje skupina jejich úhlavních nepřátel, s nimiž ještě dnes odpoledne přátelili, a kteří jsou teď schopni všeho zlého proti nim, ba dokonce i připravit je o výsledek jejich tak dlouhého hledání. A to jim hluboce kalilo jejich radost z nálezů.

Copak o to! mrzutě ukusoval slova Vincek, když už sbíhali na druhé straně skalnaté stráně směrem k autobusu. Že jsme se s Ontariem rozsekali, to by mi ani tak nevadilo! Neznali jsme se s nimi dřív, nebudem se znát zase, můžou nám bejt ukradený! Aspoň budem v Zemi nikoho sami! I ty druhý Terasy můžeme zvládnout klidně sami, bez nich, až je budem na podzim zase dělat! Pomocníků najdem dost jinde, nepotřebujeme Ontario! Ale jde tu o něco jinýho! To víte, Ontario je slavný, má dobrou pověst, má moc! A jestli nás začne ve skřínce pomlouvat a dělat nám vostudu, jak vyhrožovali, tak bysme to měli v ulicích dost zavařený! A ještě jedna věc: teď, když doopravdy už vědí, co jsme v Zemi nikoho hledali, půjdou za tím sami a je docela možný, že jeskyni už najdou taky a vyberou ji ještě dřív, než my se tam znovu dostanem a trilobity vysekáme! A já mám taky strach, řekl Pepín, že i pak budou chodit ke stříbrným peřejím pořád a že tam my pak snad ani nebudeme moci sami tábořit, když se tam oni roztáhnou.

Proto také ještě cestou v autobusu si smluvili novou rychlou výpravu do Země nikoho na sobotu. Teď běží o všechno! Kdo tam přijde dříve, toho bude úlovek v Jeskyni obřích trilobitů.

Druhý den, ve čtvrtek, tajně, aby je nikdo z Ontaria nezahledl, střídavě zaběhli k jeho skřínce, aby se podívali, zda klub už nezačal ve vývěskách s líčením jejich zrady přátelství a zda nepíše dokonce i o obsahu notýsku neznámého hledače jeskyně a o jeskyni samotné. Ale prozatím tam nebyl o tom všem ani řádek.

Rozrušení ze včerejší nepříjemné hádky s Ontariem dnes již trochu pominulo a radost nad úžasným objevem, nad neuvěřitelným nálezem Jeskyně obřích trilobitů nabývala u chlapců vrchu. Hovořili jen a jen o ní a dělali plány, co zařídit dále. Jak nejrychleji zkamenělé živočichy fantastických rozměrů vydobýt ze skály, dříve než se k nim dostane Ontario.

Ale sama příroda a všechny její živly jako by se spikly proti jejich plánům. v sobotu a v neděli vytrvale a silně přšelo, a tak se nemohli do Země nikoho vydat. A jako na vztek, v pondělí a úterý, když měli školu, bylo pak krásně, zato však ve středu se samozřejmě lijáky znovu dostavily a k nim se přidružila i vzácná první jarní bouře.

V sobotu tam už ale jdeme za každou cenu! zuřil Vincek. I kdybysme měli promoknout na kůži! Do jeskyně se už nějak dostanem a tam na nás pršet nemůže! Připravte si igelitáky a jdem! A hned ráno!

Ani v tomto týdnu se ve skřínce Ontaria neobjevila jediná zmínka o tom, že se klub rozešel v hněvu s vinckovou partou, tím spíše ne o Zemi nikoho. Zdálo se, že Ontario nechce k tomu kraji už připoutávat pozornost kohokoliv, a že by mu snad nebylo ani milé, kdyby se čtenáři vývěsek dozvěděli o vypuknutí hněvu mezi nimi.

To je jen dobře! pochvaloval si Vincek. Se špinavým prádlem se nikdy nemá chodit ven, to se pere doma, ať už ho ušpinil, kdo chtěl!

Všichni se snažili nikde se nesetkat ani s jediným členem Ontaria, ale přesto,

Dobrodružství v zemi nikoho

zejména ve středu, sobotu a neděli je potkávali skoro na každém kroku. Byla to potkání trapná, nepříjemná a chlapci se na sebe mračili nebo raději odvraceli zraky, aby se neviděli.

To je jistý, že nás špehují! Hlídej! usoudil vincek. Půjdou teď za námi všude jako stíny, budete to vidět! A hlavně, když půjdem do Země nikoho. Budou chtít, abysme je nevědomky zavedli k jeskyni!

Všechny pokusy chlapců získat doma povolení, aby mohli v Zemi nikoho přenocovat ze soboty na neděli a tak tam pobýt dva dny, ztroskotaly. Ani jednomu z nich to rodiče nepovolili.

Stany nemáte a i kdybyste je měli, tak na stanování přes noc je v březnu ještě zima, zem je vlhká a promrzlá! pravil vláďovi otec. Tak se v sobotu večer vraťte a v neděli ráno si tam jděte znova, když vás to tam tolik táhne. Nakonec to byla pravda a hoši ji uznali.

Úkoly si napsali raději už v pátek odpoledne a večer. věděli, že v sobotu a v neděli po večerních návratech ze Země nikoho by z učení a psaní úkolů už moc nebylo.

Počasí bylo zase již od čtvrtka velmi pěkné, slunečné a vlhké. v takovém se úkoly a učení dělá jen velmi těžce, ale chlapci se dokázali ovládnout a své školní povinnosti splnit. Během těchto dnů konali také horlivé přípravy na celodenní cestu. svíčky, sirky, lana, baterky, krabičky poslední záchrany, kladívka, věci k vaření, na nic nezapomněli.

45. Nečekané setkání

I sobota byla krásná, měla nebe vysmejčené do modra čerstvým jarním větrem a záplavy oslnivého slunce přesvítily všechny ulice.

Již brzo po deváté hodině ráno se spouštěli od Tunelu dolů do Země nikoho, samozřejmě až po posvátné chvílce obvyklého a nikdy nezevšedňujícího rozhlížení po kraji. Jejich mysl byla dnes mimořádně radostná a svátečně naladěná. Vždyť dnes jdou za cílem, k němuž pracovali po celé měsíce a do posledních dnů zdánlivě beznadějně! Ani stín špatné nálady, s jakou se vraceli posledně domů, dnes v sobě necítily.

Hovořili jeden přes druhého, byli k sobě vzájemně ochotní, vlídnější než kdykoliv jindy a plni všelijakých nápadů.

Uvidíte, že se dnes vyráchám! vytahoval se Boža. Je horko!

A vláďa bujaře vykřikl: A já dnes začnu s opalováním! To byla jeho ustavičná touha, mít co nejvíce a co nejkrásněji do bronzova opálené tělo.

Napřed ale ty trilobity! usadil je vincek, ale smál se s nimi.

No to je fakt! Dokud je nebudem mít v tornách, tak si nemůžem být jistý! přizvukoval ochotně Boža.

Vláďa se zastavoval u kdejaké květinky a vykřikoval: Mochna jarní! Heleďte se! A už jsou sasanky! Vidím první sasanky! Dám si jednu do deníku. Pepíne, víš vůbec, jak vypadá třeba podléška?

Vincek se občas starostlivě ohlížel. Co kdyby Ontario napadlo jít za nimi, tak jak to udělal už kdysi Pedro?

Dnes šli skoro najisto a bez bloudění, protože při minulé cestě si všichni dávali velmi dobrý pozor na kdejaký násep, rokli, strom či propadlinu, kolem kterých se ubírali.

Nebylo ještě ani půl jedenácté, když uslyšeli známou vodní píseň stříbrných peřejí a po chvíli byli u nich. Rozradostnilo je, když zjistili, že je zde liduprázdno. Přiznali si vzájemně, že každý se v duchu strachoval, aby tu už nebylo Ontario!

Kdepak ti, máchl pohrdlivě rukou Pepín, jestli nešli na ty svoje místa za řekou, tak ještě doma vyspávají. Ale kdyby věděli, že sem jdeme, ti by, panečku, sebou házeli!

V údolí bylo teplo, závětrí, slunce se opíralo do skalních ploten i do stránky nad nimi, a vzduch byl prohrátý tak jako bývá jindy a jinde až někdy v květnu nebo červnu. A přece byl teprve březen.

Chlapci neodolali a běželi k vodě. Svlekli se do trenýrek a pobíhali po jejím písčném okraji a cákali po sobě. Voda byla ještě studená, ale jim to příliš nevadilo.

Za chvíli vyběhli z vody a počali vařit v šálcích polévku. Někdo si opékal nad ohněm salám, napíchnutý na větévce. Teď, když svou kořist, po které pásli celé měsíce, měli na dosah ruky a v bezpečí, nespíchali s jejím vyzvednutím.

Ale teď už dost! zvolal pak rázně vincek. Voblíknout

a jdeme na to! Čím dřív to budeme mít za sebou, tím lepší. Pak tu můžeme řídit, jak dlouho budeme chtít.

Celí se oblékli, protože správně usoudili, že v nevyhráté Jeskyni bude zima.

Ulili oheň, tak jak to vždy čítali v příručkách, sebrali torny a vydali se proti

Dobrodružství v zemi nikoho

proudu k Jeskyni obřích trilobitů.

Ve stinných místech a mezi skalisky, kde slunce nemohlo dobře prohrát vzduch, bylo zase ještě dosti chladno. V květnu a pak později o prázdninách, to už tady bude všechno jiný! usmál se Boža.

Brzo se ocitli na prostranství s ohništěm, jehož oheň již několikrát viděli přes celou šíři Země nikoho až k Tunelu. I dnes bylo vyhaslé, a přece chlapci zaznamenali změnu. Ležely zde dvě plechovky od konzervy, skoro nové, jen trochu zrezivělé nedávnými dešti.

Někdo tu už zase byl! řekl znepokojeně vláda.

Sem ať si chodí kdo chce! mínil Boža. Tady nám překážet nebude. Jen tam dolů, k Stříbrným peřejím, tam ať se nám moc necourá!

Vyšplhali se po mírném srázu k úpatí skalisek, do Jeskyně. Ovanulo je chladno a pach jehličí i chrastí a vlhkého kamene. Celé prostředí působilo na ně tísnivě. Vzpomínali v duchu na neznámého záhadného pisatele notýsku, který se kdovíjak dlouho marně lopotil po celé Zemi nikoho, se žhavou touhou toto místo najít. Je jím snad ten nešťastník, jehož zetlelé pozůstatky uviděl Vincek v podzemí Chýše smrti?

Toto je sídlo moje, tady je můj kraj. A kdokoliv sem přijde, vetřelcem se stává ... šeptal si pro sebe citlivý vláda naučené řádky z notýsku neznámého.

Vincek a Boža rozsvítili několik svíček a umístili je tak, aby jejich záře plně dopadala na trilobity, vystupující ze skály. Pepín už držel v ruce nedočkavě kladívko a učinil pokus dosáhnout ke zkamenělé nejnižší položené. Nedařilo se mu však. I tento trilobit byl pro jeho menší postavu příliš vysoko. Vyběhl ven z Jeskyně. Všiml si tam prve několika větších plochých kamenů, odštěpených ze skály. Přinese si je jako podložku pod nohy.

Vincek teď ve svitu svíček prohlíží znovu ohromné exempláře dávno vyhynulých tvorů a říká: Panečku, takováhle potvora se ke mně přivalit v noci do stanu, tak nevím! Ale nikdo se nesměje jeho vtipu. Tady se legraci nedaří.

A najednou se řítí zpět do Jeskyně Pepín a tlumeně volá: Proboha, kluci, venku, tam dole u ohniště, tam je Pedrův Dingo! A čmúchá kolem po naší stopě!

Pedrův Dingo! opakuje pomalu Vincek. To není dobrý! To není ani trochu dobrý! Kde je Dingo, tam je i Pedro. A kde je Pedro, tam bude určitě i Ontario! Rychle zhasnout svíčky! Tak rychle, na co čekáte? A sám už skáče k první a sfoukává její plamen. V jeskyni se rozhostilo přitímí.

Ale Dingo již zřejmě vyčenichal jejich stopu a řítí se sem nahoru se zuřivým štěkotem, zastavuje se před jeskyní a doráží na ně.

vyběhneme raději ven! Dřív než nás tady uvidí Ontario nebo Pedro! rozhoduje se pak náhle Vincek. V jeskyni nás nesmí nikdo vidět. Třeba ji ještě utajíme! Tak rychle ven! Hněte sebou!

Počali sbíhat kvapně po stránce dolů k vyhaslému ohništi, pronásledováni nadále prudce štěkajícím Dingem.

Události dostávají rychlý a nečekaný spád. Z borovicového lesíku a vysokých křovin v něm přicházejí sem již Ontariovci a míří rovnou k ohništi.

Vincka jejich nežádoucí příchod rozzuřil jako máloco. Je po všem, alespoň pro dnešek je po všem. Zpátky do Jeskyně jít a trilobity tam vykopávat už nemohou, aby tam nezavedli i Ontario. Co tady čmúcháte? vykřikl na Ontariovce vztekle. Co sem za náma lezete? Nemáte co dělat ani tam dole u peřejí, natož pak tady! To jsme si všechno našli my a ne vy!

Ano, našli, ale z našeho notýsku, co nám Boža ukradl v klubovně! rozkřičel se virkl. Nikdy byste tu nebyli, kdybyste ten notýsek neměli! Kromě toho, my si můžeme jít kam chceme, tohle místo není ani vaše ani naše, tady může být každý, rozumíte?

Táhněte po svých, přidal se k Vinckovu křiku Boža, do smrti byste o tom notýsku a tady o těch místech nevěděli, kdybyste ho od vás z klubovny neodnesli. Dodnes by ležel nepřečtený v tom plesnivém kufru, tak jak jste ho tenkrát přinesli od někoho z pudy!

To přinesení, to je ta vaše jediná zásluha a to byla ještě náhoda všech náhod! Nemůžete si dělat na nic tady právo!

Jenda Bičík postoupil výhružně vpřed a napřáhl proti Bóžovi ruku. Nezván, nezván, tebe jsme měli vlastně spráskat zato, že jsi se k nám vloupal do klubovny, ty jeden zloději, ty jsi vlastně lupič, rozumíš, šel jsi pod zámek! Kdybyste jemu a Pepínovi vydali jejich věci, co jste jim ukradli, nikdy by nebyli zloději a lupiči, uvědomte si to přece! řekl vláda. Vždyť jsme vám to řekli už desetkrát. To vy jste všechno začali, ne my!

Postupně se do hádky přidávali i ostatní. I jemný Kája Merhaut se svým skoro holčičím obličejem křičel, strašidylko plivl na Pepína, písař Ontaria Rob Ház vyhrožoval, že se všechno napíše do skříňky a Vincek i ostatní že se nebudou

Dobrodružství v zemi nikoho

moci ani ukázat na ulici, jakou budou mít ostudu.

My dobře víme, že jste Jeskyni obřích trilobitů už našli! zdrtil je pak virkl. Jak jsme tu byli posledně s vámi, Pedro šel sám po stráních na druhém břehu potoka a slyšel vás! Tak abyste věděli : ta Jeskyně i se vším, co se v ní snad najde, je naše, nebude žádný dělení!

S nepřáteli a zrádci se nedělíme!

Pepín chtěl vykřiknout něco na protest, ale Strašidylko po něm skočil a vyťal mu silný políček. Bóža se vrhl na Strašidylka, zasypal jej ranami a porazil na zem. Upadl s ním a tak se zde váleli a tloukli jeden druhého.

Vincek k nim chtěl běžet, snad aby je od sebe roztrhl, ale Bičík jej srazil a začal se s ním rvát. Strhla se nepěkná vášnivá řež, rozvášněné mysli chlapců nezvládly situaci. Všichni v této vzrušené chvíli zapomněli na vše. Na slušnost, rytířskost, i na své ještě nedávné přátelství, zpečetěné talismany s okřídleným srdcem v jejich znaku.

Virkl smýkl vládou tak, že ten upadl a narazil hlavou na velké kameny, ohraničující staré vyhaslé ohniště a chvíli tam ležel skoro omráčen, než se mohl namáhavě opět zvednout. V očích měl kalno, hlava mu třestila, jeho oči rozeznávaly vše jen matně. Ale to přece jen viděl, že ve rvačce pět Ontariovců s Pedrem jako šestým nabývá vrchu. Kromě toho Virkl a Jenda Bičík jsou starší a silnější. A do

vřavy urputné bitky nepřetržitě a zběsile štěkal Dingo, sápal se na vincka a zase na vládu či Božu nebo Pepína, uhýbaje jen před jejich obrannými kopanci. A najednou s protější vysoké lesnaté stráně se ozývá nový křik, kamení a hlína i záplavy chrastí a listí z loňského roku se sypou dolů pod nohama kohosi a k ohništi sbíhá několik postav s tornami na zádech, proboha, Zelené vesty! Co děláte v našem kampu ? křičí jeden z nich a vrhá se mezi klubko zápasících. Ven odtud! Nebo vás vypráskáme a vykopáme!

46. Boj o život

Vláda je postřehl jako první. Trochu se tou hrůzou vzpamatoval ze svého omámení po pádu na kámen. Ale přec mu ještě není úplně dobře, hlava se mu točí, nohy nechtějí pevně stát, vše se

s ním houpe, cítí se jako na vlnách, ale co to je? ? I jiní se tak divně potácejí a padají, je to sen či co a vtom již kdosi ze Zelených vest výstražně křičí: všichni pryč, pryč, propadá se zem, utečte, rychle pryč!

Vláda podvědomě uskakuje několik kroků dozadu, také někteří chlapci se rozbíhají, v zemi se objevují široké zlověstné pukliny a najednou za ohlušujícího praskotu a rachotu mizí s povrchu místa ohniště, propadá se kamsi do hlubin a za ním se sklápějí dolů celé kamenné pláty prostranství, kde až dosud všichni stáli a mezi sebou se rvali, otvírá se hrůzné černé podzemí a do vzniklého otvoru se nepřetržitě sype proud kamení i hlíny, kamenné plotny se lámou jako z papíru a všechno všechno letí dolů a vláda vidí s hrůzou, jak s tím vším tam nezadržitelně sklouzávají i nějaké postavy, kdo to je? Snad Vincek, ne, ten včas uskočil, Pepín to je, Pepín a někdo z Ontaria – proboha, Ježíšikriste a zase za nimi se valí a letí tam dolů další balvany a kusy skalnaté země a nepřetržitý hluk teď končí tam kdesi dole a pak už je skoro ticho, hrozné ticho, jen malý pramének drobné prsti pořád ještě syčí po nespádlých nakloněných kvádrech tam někam dolů.

Kájo! křičí zoufale virkl a běží nerozvážně na sešikmené kamenné pláty, jež se jako zázrakem ještě udržují a kývají nad propadlinou. Jeden ze Zelených vest ho prudce odtahuje zpět a křičí:

Blázne, zatracenej blázne!! Chceš tam spadnout taky ? Tam těm už nikdo nepomůže, bud rád, že jsi živej!

A Pepín, vyjekl Boža a dal se do zoufalého pláče. Pepíne, Pepínku, slyšíš mne? Jsi tam dole? Můžeš ven? Prosím tě Pepínku, Pepínečku, aspoň něco zavolej, něco řekni, ježíšmarjá co já řeknu vašim doma, Pepíne, slyšíš nás? Dopadl na kolena, zakryl si tvář rukama, sklonil hlavu až na zem a zase si v bezměrném zoufalství a strachu rval vlasy.

Zelené vesty zde stály jako sloupy. Výrostci byli také vyděšeni tím, co se stalo, i když z jejich party nechyběl nikdo. Svým poplašeným křikem na počátku propadání země snad i leckoho zachránili. Jeden z nich, jemuž říkali kid, postoupil až skoro tam, kde se země propadla a řekl: Třeba se dá ještě něco dělat, jen nebláznit a neriskovat.

Propadlý otvor byl teď skoro celý zakryt směrem dolů nakupenými těžkými pláty skály, zmenšil se jimi tak, že by se jím snad jen malý chlapec protáhl. Žádná technika jimi nepohne, nespádnou-li samy. Kid si lehl na zem, dva z jeho party jej přidržovali za nohy a on se zvolna plížil a soukal po zkrabatělé zemi dolů k otvoru. Zezdola se poprvé ozval slabý nářek.

Dobrodružství v zemi nikoho

Jsou živí! vykřikl radostně kid. Slyším je! Haló, kluci, je to dobrý? Nebojte se! Je vám něco? Napjatě poslouchal a okolostojící chlapci jen nejasně slyšeli, že dole někdo něco odpovídá, slabě a trhaně. Ale kid obrátil hlavu od otvoru a vykřikl dozadu za sebe: Říkají, že jsou moc potlučený, ale snad jsou celí, jsou v nějaké šachtě, nemůžou po ničem vylézt nahoru a někdo tam snad má zlámaný ruce nebo co.

Já tam pro ně vlez! vykřikl vláda. Já se tam snad protáhnu!

Ty a nebo támhle ten druhý! pravil kid a podíval se na Roba Háze, který byl s vládou přibližně stejně velký. Nikdo jinej se tam asi nedostane, vy dva jste tu nejmenší! Strašidylka přehlédli.

Rob si zoufalým pohybem zakryl oči a křičel: Ne, ne, já ne, to mě radši zabte, ale já ne, já bych se už nedostal zpátky, já to vím, já ne. Dal se do běhu směrem k borovicím a jeho vyděšené volání bylo ještě chvíli slyšet, než zmizel kdesi u stříbrných perejů.

Nastala krátká rozčilená porada. Řídil ji kid a vláda byl skoro rád, že jsou Zelené vesty tady. Čtyři lana jsou zde. Vincek i vláda, Boža i Pepín je mají ve svých tornách. To je k nezaplacení! Přiváží vládu na jedno z nich a spustí jej dolů. Uváže tam na lano

napřed jednoho z propadlých, a když bude vytažen, spustí chlapci lano pro druhého a nakonec tak vytáhnou i vládu. Jen pozor, aby se lano nepředřelo o ostré hrany kvádrů v ústí otvoru.

Vláda si svléká teplákovou blůzu i kalhoty, aby látka nedrhla o okraje otvoru. Snad by se do něho v teplácích ani nevešel. Někdo mu napsal do kapsy trenýrek sirky a malou svíčku z krabičky poslední záchrany. Vincek mu uvazuje v podpaží lano nestahující se dračí smyčkou.

Pláty puklé nespádlé kamenné půdy se pořád nebezpečně pohybují, a vláda má hrozný strach. Ví, že mu hrozí nebezpečí života. Což když se kvádry sevrou a rozdrtí ho, až se bude prodírat mezi nimi dolů? Nebo se zavřou nad ním a on už nebude moci pak ven, ani Pepín ne, ani Kája Merhaut! Všichni tam zůstanou navždy a umřou hladem a žízní, nikdo skalními deskami nepohne, ani kdyby sem přijel sebevětší jeřáb. A jak by se sem vůbec dostal? Nebo spadnou balvany na něj, až bude už dole a rozmačkají ho na kaši.

Šourá se vleže po sešikmených plátech, po zádech, nohama k otvoru. Už cítí, jak mu chodidla spadávají do prázdna. Pláty se mírně pohupují. Z vlády se lije pot strachem, ačkoliv má na sobě jen trenýrky, a kámen studí jako led. Zdola slyší Pepínovo sténání a nařikání. Kája Merhaut se neozývá. Je snad mrtev?

Vláda v ruce táhne ještě další dvě lana. Je to vylepšený nápad. Nebude nutné po vytažení prvního chlapce z podzemí lano znovu vřazovat. Jejich konce drží nahoře spolu s tím, na kterém visí on, spousta ochotných rukou, ať již to jsou ruce jeho kamarádů, nebo Ontariovců, či Zelených vest. Teď je všechno nepřátelství a všechna touha po pomstě zapomenuta. Všechno je jako větrem odvanuto. Teď jen aby se to povedlo! Aby tam nakonec snad nezůstal i vláda jako třetí. Vincek vedle Jendy Bičika, Boža vedle Kida od Zelených vest, ruce všech se vzájemně dotýkají v jediné a svorné touze zachránit ty dva tam dole.

Vláďovi už komíhají celé nohy až po pás v prázdnotě, cítí ledový chlad, čišící z podzemí a teď se sune po šikmé skalní desce do tmy i horní polovinou těla. Ostré hrany kamene ho řeží

a děsí. Je u nich již hlavou. Teď se tak ty kvádry sevřít, co by z něho zbylo? Pomalu, pomalu, pomalu, volá úzkostně nahoru. Zdá se mu, že jej spouštějí příliš rychle. Teď už je pod úrovní země celý. V šachtě je hrozná zima a vláda dýchá ztuchlý vzduch, páchnoucí mokrou mazlavou hlínou.

Ještě pořád sjíždí dolů. A teď naráží chodidla na nerovné dno, tvořené hromadou nakupených kamenů a zlomků skalních desek, spadlých seshora.

Dobrý! křičí nahoru přiškrceným hlasem. Nahmatává rozmačkanou krabičku zápalek a rozsvěcuje svíčku. Ruce se mu třesou strachem i námahou a zimou, škrtá čtyři sirky, než se mu daří svíčku zapálit. O kus dále vidí v jejím svitu Pepína, podivně pokrouceného a chvějícího se chladem a hrůzou. A vedle něho leží na kamenu Kája Merhaut.

Oba mají odřené obličej i ruce. Z oděrek jim místy prýští krev. Ale jsou šťastní, že je vláda tady, a že snad přece ještě jen budou zachráněni. Zdá se, že Kája je postižen více než Pepín. Zůstává ležet na kamenu, zatímco Pepín se snaží doklopýtat přes závaly kamení k vláďovi.

Neboj se, Pepíne! říká mu vláda konejšivě, ač by sám potřeboval uklidnění. Oba vás dostaneme nahoru, dobře to dopadne, uvidíš. Káju vezmeme jako prvního, ať je tam radši dřív. Kájo, můžeš se postavit na nohy? A ty tepláky musíš sundat, neprolez bys!

Kája chabě říká, že se o to pokusí. Je těžce otřesen. Obtížně vstává, ale daří se mu to. Pracně a za vláďovy pomoci sundává teplákovou blůzu i kalhoty. Klepe

Dobrodružství v zemi nikoho

se teď ještě víc než předtím.

Můžeš sem blíž? K provazu, víš? říká vláda a podává mu obě ruce, aby se Kája dostal na vratkou hromadu sesutého kamení. Konečně je Kája zavěšen do smyčky lana a vláda volá nahoru: Hotovo, můžete vytahovat, pomalu, jen pomalu.

Kájovo tělo se zvolna zvedá, nohy se již odpoutaly od kamení, a když vláda zvedá svíčku, aby viděl na Kájovu tvář, zdá se mu, že se Kája trochu pousmál.

Nahoře otvorem v propadlině je velmi těžké dostat Kájovo tělo

ven. Kid a Sandy od Zelených vest leží oba na prsou, ostatní je drží za nohy a pomáhají Kájovi dostat se hlavou nad úroveň propadliny. Kamenné desky pod nimi se pořád houpají.

Pepínova záchrana je snadnější. Pepín je menší, lehčí, a nadto se zdá, že je méně otřesen a vyděšen než Kája. Sám pomáhá rukama při svém vyprošťování. Asi se také tolik nepotloukl jako Kája.

Vládu vytahují ochotné ruce jako posledního. Znovu prožívá okamžiky nevýslovného strachu, když se prodírá úzkým otvorem mezi ostrými hranami rozlámaných kvádrů.

Ale všechno dobře dopadlo.

Máte to dobrý, kluci! řekl jeden ze Zelených vest, když byli všichni tři nahoře. Máte opravdu víc štěstí než rozumu! A zmizte odtud a už sem nikdy nechoďte, i my tady končíme, přišli jsme tady o svůj kámp, když jste nám ho tak parádně probořili a už nikdy nechceme nic podobného zažít. Nechtě to tady všechno na pokoji, i tam to nahoře, jestli jste sem snad kvůli tomu přišli! Mávl neurčitě rukou směrem k Jeskyni obřích trilobitů a dodal: My si najdem jinde lepší flek, víme o několika.

Odcházeli zvolna se svými tornami na zádech, v zelených vestách, od nichž povstal jejich název, zvolna se hrabalí do protější stráně, odkud sem přišli před půlhodinou.

Děkujem vám! zavolaal na ně Vincek. Ten, jemuž říkali Sandy, se otočil a vykřikl: Za co?

No, za pomoc! Moc jste nám pomohli.

Na planině v uctivé vzdálenosti od propadliny zůstali chlapci sami, Ontario a Vincek s Vládou, Pepínem a Božou.

Když zjistili, že ani Pepín ani Kája neutrpěli žádnou zlomeninu a že až na podrásané tváře a ruce jsou zdraví, blažená radost se zmocnila mysli všech. Jak se jim najednou zdálo vzdálené a malicherné jejich vzájemné nepřátelství a hašteření po té hrůze, kterou všichni právě přestáli.

Zírali teď rozpačité na sebe, neschopní slova a přece cítili, že by se mělo něco říci. Ale nikdo nevěděl co. Až Milan Virkl začal. Přistoupil k Vládovi a řekl: Děkujeme ti za záchranu Káji. Byl jsi jedinej, kdo měl odvahu se tam pro něj spustit.

Nikomu z nás ostatních se tam moc nechtělo, i kdybysme se tou škvírou dolů protáhli!

Vždyť já jsem tam šel ale taky pro Pepína! odmítal díky a uznání vláda.

A vy jste pomáhali tahat lano, přidal se Vincek.

Chvilí bylo zase rozpačité ticho, ale pak to Virkl řekl naplno: Kluci, heleďte se, nebylo by lepší, kdybysme se zase smířili? Jak to bylo prima, když jsme spolu dělali ty Terasy, podívejte se, my vám už nic nebudeme vyčítat, nevyčítejte nám nic vy

taky a tu jeskyni, co tu někde je, tu si klidně vybrakujte

sami, my z ní nic nechceme, vy jste si ji našli, tak je vaše, my jen chceme, abysme spolu zase přátelili tak, jako při Terasách!

47. Toto je sídlo naše...

Co ještě k příběhu dodat?

Vincek, Boža, vláda i Pepín ještě rádi přijali nabídku Ontaria k novému přátelství. Snad jindy by taková smířovačka byla těžká, nemilá a nikomu by nešla od srdce. Ale zde, po hodinové hrůze,

ve které šlo o život chlapců z obou part, bylo vše docela jiné, změkklé, zjihlé.

Ochotně zavedli užaslé ontariovce do Jeskyně obřích trilobitů, když napřed Pepínovi i Kájovi ošetřili odřeniny. A pak po celý zbytek dne tábořili společně dole u stříbrných peřejí v záplavě jarního slunce a sprádali plány na společné letní táboření v tomto kouzelném údolí, na stavbu přehrady, na nákupy stanů, na nové

podzimní Terasy, a na mnoho jiných věcí.

Po marných pokusech vytlouci alespoň jednoho trilobita ze skály v Jeskyni co ukázku pro muzeum, dohodli se, že v muzeu svůj nález jen ohlásí a jeho

pracovníci již sami obstarají vyzvednutí vzácných exemplářů. Jejich hlavní úkol, nalezení Jeskyně, byl splněn.

Dobrodružství v zemi nikoho

Správa muzea byla velmi potěšena sdělením hochů. Několik odborníků se jimi dalo do země nikoho k Jeskyni obřích trilobitů dovést a zkameněliny opravdu ze skály vydobyli. Chlapcům nabídli odměnu, ale vláďův otec navrhl, aby se jí zřekli. Bude jim docela stačit, když k vystaveným exemplářům bude připojena tabulka se jmény nálezců.

Zelené vesty si našly jiný kamp a zdálo se, že i na ně zapůsobila otřesná událost, jež mohla skončit smrtí některých účastníků. Už nebude nikdo házet v zemi nikoho kameny se skály na Božu a Pepína jako kdysi, když tam chodili ještě sami dva ... A snad ani rozbíjet výklady!

Jaro pokračovalo. Země nikoho se zazelenala novou trávou, zaplnila se kořenou vůní a rozkvétala tisíci keři planých růží, bílých trnek, záplavami barevného kvítí. A s nimi rozkvétalo i přátelství chlapců obou part, znovu stmelené strachem i šťastnou záchranou životů dvou z nich tam nahoře pod Jeskyní obřích trilobitů.

Když jednou později na prohrátých plotnách u stříbrných peřejí znovu o té děsivé události hovořili, řekl Vincek odmítavě: Nikdy už tam nahoru k Jeskyni obřích trilobitů nepůjdeme! Nechci to místo už nikdy vidět!

To se ví! přizvukoval Jenda Bičík. Co bysme tam dělali?

A vláda se blaženě rozhlédl po kouzelném údolí s loučkami, se stříbrnými peřejemi, teď již pěkně vzdutými začínající přehradou, rozpráhl ruce, jako by vše to zde chtěl pojmout do své náruče, a zvolal:

Ano, správně! Co bysme tam dělali? Tam je jen kamení, stín, zima a ta strašná propast. Ale tady je slunce a voda, klid a mír! A proto ne tam, ale tady, rozumíte, u stříbrných peřejí, tady je sídlo naše, tady je náš kraj . . .

Obsah

1. Zachycený hovor		1
2. Proč chce Vincek píšťalku	4	
3. Světlo letí znovu tmou...		8
4. Cesta strachu		12
5. Vinckovo proroctví	16	
6. Křiklárna se mstí		19
7. Skryš U strakaté kočky		24
8. Ontario a jeho žhavé pomezí	28	
9. Ztracená příležitost	34	
10. Co je za skalní strání?		38
11. Zrádná fotografie		42
12. V osidlech Ontaria	46	
13. Střetnutí s Pepínem	51	
14. Rána do tváře		54
15. Přistižení		57
16. Proroctví se vyplňuje		63
17. Zachraňování Pepína	68	
18. Boža s Pepínem vyprávějí	72	
19. Odvážný plán		77
20. Vzrušující přípravy	82	
21. Trampoty s hodinkami		87
22. Vzhůru do klubovny Ontaria	90	
23. Vláďův postrach hoří		96
24. Stříbrné peřeje		100
25. Přepadení v Krocanově ulici	105	
26. Nová starost		109
27. Jak vydělat peníze	112	
28. Petrovo znepokojující přání	116	
29. Někdo za námi jde	120	
30. Chýše smrti	124	
31. Co s hrůzným nálezem?		128
32. Zelené vesty přestupují zákon		131
33. Vláda korunním svědkem		136
34. Bude Pedro mlčet?	141	
35. Ontario vyhrožuje		144
36. Zbraní otrocka je zrada		148
37. Zima jde krajem		154
38. Vincek plánuje závod		159
39. Běží se první Terasy		163
40. Návrat Zelených vest		168
41. Osudná mapa	171	

	Dobrodružství v zemi nikoho	
42. Hodina velkých událostí začíná		176
43. Talismany, jež nikdo nechce	180	
44. Kdy Ontario promluví?		185
45. Nečekané setkání	188	
46. Boj o život	193	
47. Toto sídlo je naše	199	
Obsah		201
1		